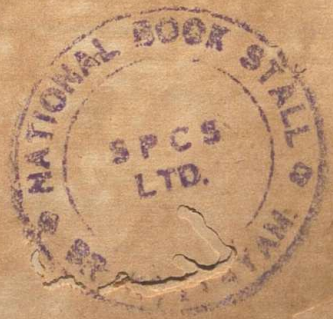

മലനാടിന്റെ മിഷനറി

സി. ജ്യോതി

മലനാടിന്റെ മിഷനറി

Malayalam

Malanadinte Missionary

(Life History)

by

Sr. Gemma, C. S. N.
Sisters of Nazarath.
Paduaparam P. O. (Via) Karukutty

First published March, 1971.

Price Rs. 3. 50

Published by

Fr. Paul Kakkanattu
St. Mary's Church
Nagappuzha P. O. Thodupuzha.

Printed at:

L. F. I. Press, Thevara. Cochin-13

മലനാടിന്റെ മിഷനറി

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
61590
KOTTAYAM.

ജെമ്മ

പ്രസാധകർ

ഫാ. പോൾ കാക്കനാട്ട്
സെൻറ് മേരീസ് ചർച്ച്
നാഗപ്പുഴ. P. O. തൊടുപുഴ

ഗ്രന്ഥകർത്രിയുടെ കൃതികൾ

1. വിരിയാത്ത പൂവ് (കഥാപ്രസംഗങ്ങൾ)
2. പുലരിപ്പൂക്കൾ (കവിത)
3. അമ്മയ്ക്കുപകരം (കഥ)
4. മമ്മാ മാർഗരറ്റ് (ജീവചരിത്രം)
5. മലനാടിന്റെ മിഷനറി , ,

പ്രസ്താവന

വൈമനസ്യത്തോടെ ആരംഭിച്ച ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടെ പൂർത്തിയാക്കിയ ഒരു ജോലിയുടെ മുമ്പിൽനിന്നു് ഞാനൊന്നു പിറകോട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കുകയാണു്. കുട്ടത്തിന്റെയോ കുട്ടംബക്കാരുടെയൊ ചരിത്രമെഴുതുന്നതു് ഒരു 'പൊങ്ങച്ച'മായിട്ടാണല്ലൊ കണക്കാക്കപ്പെടുന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണു വൈമനസ്യത്തോടെ ആരംഭിച്ചെന്നു പറഞ്ഞതു്. കാരണം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ കഥാനായകൻ എന്റെ പിതാമഹസോദരനാണു്.

ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടെ അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ കാരണങ്ങളും പലതുണ്ടു്. ഒന്നാമതായി ഈ യത്നത്തിലൂടെ കടന്നുപോന്നപ്പോഴും മാത്രമാണു് ജീവിതക്ലേശങ്ങളുടെ കഠിനമായ ഭാരം ചുമക്കുന്ന ഒരു ജനതയുടെയിടയിലേയ്ക്കു് ഒരു ശിമയോനെപ്പോലെ കടന്നുചെന്ന ആ മനുഷ്യസ്നേഹിയുടെ ത്യാഗം പ്രതീക്ഷിച്ചതിലും വളരെ വലുതായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു്. ആ ധീരജീവിതത്തിന്റെ, തികച്ചും പര്യാപ്തമല്ലെങ്കിലും, ഒരു ചിത്രം ഈ ഗ്രന്ഥംവഴി അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നതു് എനിക്കു ചാരിതാർത്ഥ്യമുളവാക്കുന്ന മറ്റൊരു കാര്യമാണു്.

എന്റേതെന്നു പറയുവാൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാര്യമായിട്ടൊന്നും തന്നെയില്ല. ബ. ശൗര്യാരച്ചനെ സ്നേഹിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ ശാശ്വതസ്മരണീയനാക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കുറെ നല്ല ആളുകൾ വച്ചുനീട്ടിയ കൊച്ചു സംഭാവനകൾ കൈനീട്ടി വാങ്ങി അവയ്ക്കൊരു ഗ്രന്ഥരൂപം നല്കുക മാത്രമാണു ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ബ. 'പള്ളിയിലപ്പാപ്പനോട്' തന്നെ ഒന്നാമതായി ഞാനിതിൽ കടപ്പെട്ടുന്നു. സ്വന്തം കൈപ്പടയിൽ അദ്ദേഹംതന്നെ എഴുതിവച്ചിട്ടുള്ള ആത്മകഥയും അനുബന്ധി

യമ്പതോളം വരുന്ന ധ്യാനറിപ്പോർട്ടുകളും പന്ത്രണ്ടിൽപരം വരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിൽ എന്നെ കണക്കിലേറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൂക്ഷ്മവിവരങ്ങൾക്കു് ആത്മകഥയെത്തന്നെയാണു് ഞാനാശ്രയിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

'ഹൈറോഞ്ചു മിഷനറി' എന്ന അപരനാമത്തിലാണല്ലോ ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ അറിയപ്പെടുക. ഹൈറേഞ്ചിലെ ആ നല്ല ജനങ്ങളുടെ നിബ്ബന്ധപൂർവ്വമായ അഭ്യർത്ഥന ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ പക്ഷേ ഈ പുസ്തകം ഇപ്പോൾ രൂപം കൊള്ളുകയില്ലായിരുന്നു. അവരുടെ അഭ്യർത്ഥനയെ ആദരിച്ചു്, ആ അഭിലാഷസിദ്ധിവരുത്തുകരണത്തിനായി മുന്നിട്ടിറങ്ങി വേണ്ട രേഖകളും ശേഖരിച്ചുതന്നു്, അടുത്തുനിന്നു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച തേവര കോളേജു് പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാദർ ജെ. മാഴ്സൽ സി. എം. ഐ. ആണു് അടുത്തതായി ഞാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വ്യക്തി. ബ. ശൗര്യാരച്ചന്റെ സഹോദരപുത്രനാണു് അദ്ദേഹം.

ഈ ഗ്രന്ഥം കൈയിലെടുക്കുന്നവർ ഒരിക്കലും മറക്കരുതാത്ത ഒരു വ്യക്തിയുണ്ടു്. ശ്രീ വി. കെ. ജോസഫു് വലിയവീട്ടിൽ, ചെല്ലാർ കോവിൽ, അണക്കര. ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ ഹൈറേഞ്ചിൽ നയിച്ച ജീവിതത്തിന്റെയും പള്ളിസ്ഥാപനങ്ങളുടെയുമെല്ലാം വിവരങ്ങൾ അടങ്ങുന്ന 'സാഹസികനായ മിഷനറി' എന്ന ആ നീണ്ട അദ്ധ്യായം മുഴുവൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനയാണു്. അതിന്റെ പിന്നിലുള്ള ദീർഘമായ യാത്രകളും ക്ലേശങ്ങളും സ്നേഹപ്രേരിതമായ ത്യാഗങ്ങളുമെല്ലാം ഞാൻ നന്ദിയോടെ സ്മരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ഇതിൽ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ത്യാഗമതികളും പലരുണ്ടു്. അവരെയും വിസ്മരിച്ചുകൂടായ്ക.

ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിനൊരു വത്സലപിതാവും സ്നേഹംനിറഞ്ഞ സുഹൃത്തുമായിരുന്ന കോതമംഗലം മെത്രാൻ മാർ മാത്യു പോത്തനാമൂഴി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്. തിരുമേനി തന്റെ സുഹൃത്തു്

സ്മരണകൾ പുതുക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടാവതാരിക വഴി ഈ കൊച്ചുപുസ്തകത്തെ അലങ്കരിച്ചിരിക്കുകയാണു്. തിരുമനസ്സിനു് എന്റെ ഹൃദയംനിറഞ്ഞ കൃതജ്ഞത.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധകനായ റവ. ഫാദർ പോൾ കാക്കനാട്ടു് അവർകളെക്കൂടി നന്ദിപൂർവ്വം അനുസ്മരിക്കാൻ ഈ അവസരം ഞാൻ വിനിയോഗിക്കട്ടെ. വല്യച്ചന്റെ ഭാഗിനേയനാണു് അദ്ദേഹം.

സമയപരിമിതിയെ പരാജയപ്പെടുത്തി, നിശ്ചിത സമയത്തു്– ശൗര്യാരച്ചന്റെ നാലാം ചരമവാർഷികമായ 1971 മാർച്ചു് 5–ാം തീയതി തന്നെ ഈ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനു് സാധിച്ചതു്, തേവര എൽ. എഫ്. പ്രസ് മാനേജർ ബ. ജെ. പുഴക്കര അച്ചന്റെയും സഹപ്രവർത്തകരുടേയും സന്മനസ്സും കാര്യശേഷിയുംകൊണ്ടു മാത്രമാണു്. അവർക്കു് നന്ദിയുടെ നമോവാകം.

ജെ22

ഗ്രന്ഥകർത്രി

അഭിവന്ദ്യ പിതാവ്, കോതമംഗലം മെത്രാൻ
മാർ മാത്യു പോത്തനാമൂഴി
തിരുമനസ്സിലെ അവതാരിക

കമ്മെലീത്താസഭ കേരളത്തിനു പ്രദാനംചെയ്തിട്ടുള്ള പുണ്യചരിതരായ മിഷനറിമാരിൽ ഏറ്റവും പ്രഗത്ഭനും ത്യാഗസമ്പന്നനുമായ ഒരു വ്യക്തിയാണു് 1967—ൽ വാഴക്കുളത്തുവച്ചു കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ച വന്ദ്യനായ പുൽപ്പറമ്പിൽ ശൗര്യാരച്ചൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ അഭിപ്രായഭിന്നതയുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'മലനാടിന്റെ മിഷനറി' എന്ന പേരിൽ ആ മാതൃകാവൈദികന്റെ ജീവചരിത്രം ഇതാ പുറത്തുവന്നിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ അവതാരകൻ ഞാൻതന്നെ ആകണമെന്നു പ്രസാധകർക്കു നിർബ്ബന്ധം. കൊള്ളാം; എനിക്കേറെ സുപരിചിതനായ ആ വന്ദ്യദേഹത്തെ ഇങ്ങനെ ഒന്നവതരിപ്പിക്കുവാൻ കിട്ടിയ അവസരത്തിൽ ഞാൻ സന്തുഷ്ടനാണു്. 'ലോകായതികത്വത്തിലേക്കുള്ള വലിയ പ്രവണതയാണു് ഇന്നു് എവിടെയും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു്. ഇതു പ്രസിദ്ധമാണു്. ഈ പ്രവണത സന്യാസികളെയും വൈദികരെയുംപോലും ധാരാളം ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതും പ്രസിദ്ധമാണു്'' എന്നു പരിശുദ്ധ പിതാവു് ഈയിടെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ നിലപാടിനു തികച്ചും ഒരപവാദമായി നിലകൊണ്ട സന്യാസിവൈദികനാണു കഥാനായകൻ എന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതത്രേ.

ഏതാണ്ടു അരശതാബ്ദക്കാലത്തോളം ദീർഘിച്ച ആ യതിവര്യന്റെ വൈദികജീവിതം മുഴുവൻതന്നെ ആത്മരക്ഷാതൃഷ്ണയാൽ ഉജ്ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സാഹസികപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഒന്നായിരുന്നു; അത്യദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഒന്നായിരുന്നു; ത്യാഗജീവിതത്തിന്റെ ഒന്നായിരുന്നു. ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയുടെ കാര്യം വരുമ്പോഴോ വാർദ്ധക്യമോ, അനാരോഗ്യമേ, പരാഭവമോ, പണക്ഷാമമോ, അല്ല, കാട്ടാ

നതന്നെയോ ശൗര്യരാച്ചന പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. വിശ്രമം എന്തെന്നദ്ദേഹമറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുവേണം പറയുവാൻ: പന്ത്രണ്ടുലക്ഷത്തിൽപരം ആളുകൾക്കു ശാന്തിയുടെ സദുപദേശങ്ങളുരുളിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പാപമോചനം നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും, 660–തിൽപ്പരം വാർഷികധ്യാനങ്ങൾ കേരളക്കരയിൽ നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും ആറേഴലക്ഷം ജനങ്ങളോടു ദൈവവചനം പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മറുമുള്ള വസ്തുതകൾ ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ പരിശോധിച്ചുവക്കു കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പുണ്യശ്ലോകനായ ശൗര്യാരച്ചന്റെ പ്രശാന്തഗംഭീരവും ഹൃദയസ്പർശിയുമായ പ്രസംഗത്തിന്റെ മാറ്റൊലി മുഴങ്ങാത്ത ദേവാലയങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ചുരുക്കമേ കാണുകയുള്ള. ബഹുവിധബദ്ധപ്പാടുകൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ മിഷൻപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഇടയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികയും നിരന്തരം ചലിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. ഒരു ഡസൻ ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം കേരളഭാഷയ്ക്കു കാഴ്ചയർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹമെഴുതിയ 'പൊതുജനധ്യാനം', 'നമ്മുടെ കുടുംബജീവിതക്കാർ', 'യുവാക്കന്മാരുടെ കൈപ്പുസ്തകം', 'കുടുംബപ്രാർത്ഥന' മുതലായ ഗ്രന്ഥതല്പജങ്ങൾ സാധാരണക്കാരുടെയിടയിൽ പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവയും, പല പതിപ്പുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയുമത്രേ. കുടുംബജീവിതത്തിൽ വിശ്വാസത്തിനും സന്മാർഗ്ഗത്തിനും ശക്തി പകർന്നുകൊടുത്തുകൊണ്ടു വിരാജിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികാസേവനത്തോടും വലിയ കടപ്പാടാണു കേരളീയർക്കുള്ളതു്.

ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും സാഹസികങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം കച്ചകെട്ടി പുറപ്പെട്ടതു് വാർദ്ധക്യകാലത്തായിരുന്നു എന്നുവേണം പറയുവാൻ. ചങ്ങനാശ്ശേരി, കോതമംഗലം രൂപതാതിർത്തികളിൽപ്പെട്ടുന്ന മലയോരപ്രദേശങ്ങളിൽ പള്ളിയും പട്ടക്കാരുമില്ലാതെ അദ്ധ്യാത്മകാര്യങ്ങളിൽ പട്ടിണിക്കാരായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ഉദ്ധാരണത്തിനായി ശൗര്യാരച്ചൻ ആ കാട്ടാനകളുടെ നാട്ടിലേയ്ക്കു തന്റെ വലിയ വടിയും കുത്തിപ്പിടിച്ചു കയറിച്ചെന്നു. കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ കുത്താട്ടരം

ഗമായിരുന്ന കിഴക്കൻമലകളുടെ മടക്കുകളിലെല്ലാംതന്നെ കിതച്ചും, വിയർത്തൊലിച്ചും, കാൽനടയായി അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചു; അജഗണങ്ങളെ തേടിപ്പിടിക്കാനും അവർക്ക് ആശ്വാസവും ധൈര്യവും പകർന്നുകൊടുക്കുവാനും. 'ശൗര്യാരച്ചൻ കയറാത്ത കുന്നുമില്ല ശൗര്യാരച്ചൻ വീഴാത്ത കുഴിയുമില്ല' എന്ന പുണ്യാത്മാവായ കാവുകാട്ടതിരുമേനി ഫലിതമായി പറയാറുണ്ടായിരുന്നതു വാച്യാർത്ഥത്തിലും വ്യംഗ്യാർത്ഥത്തിലും സൂര്യപുരുഷനെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പരമാർത്ഥംതന്നെയായിരുന്നു. അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ കാട്ടാനകളോടുപോലും ഏറ്റുമുട്ടേണ്ടതായ സന്ദർഭം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

'മലനാടിന്റെ മിഷനറി'യുടെ അന്നത്തെ ജീവിതം തുലോം ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായിരുന്നു. മലനാട്ടിലെ ജീവിതകാലത്തു ശൗര്യാരച്ചൻ വയോധികൻ മാത്രമായിരുന്നില്ല, ഒരു കടുത്ത പ്രമേഹരോഗിയുമായിരുന്നു. തിമിരം ബാധിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രങ്ങൾക്കു കാഴ്ച തീരെക്കുറച്ചേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മേടുകളിൽ അദ്ദേഹം പട്ടിണികിടക്കേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എട്ടും പത്തും മൈൽ മലകയം കയറി ഇറങ്ങി വിഷമിച്ചു വിശപ്പടക്കുവാനാഹാരത്തിനായി അച്ചൻ ചെറുകുടിലുകളിൽ ചെന്നിരന്നിട്ടുള്ള ഹൃദയസ്പർശകങ്ങളായ സംഭവങ്ങളും ഗ്രന്ഥത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു! അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രായമേറിയ കുടയും, വള്ളിപൊട്ടിയ പഴഞ്ചൻ ചെരിപ്പും വിയർത്തുമുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളുമെല്ലാം കാണികൾക്കു വിസ്മയവിഷയങ്ങളായിരുന്നു. മേട്ടിലെ ഉണക്കപ്പുല്ലു വെട്ടിക്കൂട്ടിയതു തന്റെ കിടക്കയും കാലിച്ചാക്കു പുതപ്പുമാക്കി ശൗര്യാരച്ചൻ പലപ്പോഴും രാത്രികാലങ്ങൾ കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു കച്ചവടപീടികയുടെ തിണ്ണയിൽക്കിടന്ന വീപ്പക്കുറ്റിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം ബലിയർപ്പണത്തിനുപയോഗിച്ച 'അൾത്താര'. ആഴ്ചവട്ടങ്ങൾതന്നെ മാറാതെ ധരിച്ചിരുന്ന മുഷിഞ്ഞ ഉടുപ്പുകൾ അദ്ദേഹം അലക്കിച്ചു വൃത്തിയാക്കിയ വൃത്താന്തവും മറ്റും പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു രോമാഞ്ചത്തോടുകൂടിയേ വായിക്കാൻ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ.

സവ്വവിധസൗകര്യങ്ങളുമാശിച്ചു, സുഖലോലുപമായ ജീവിതം കൈവിടാതെയും, മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളനുഷ്ഠിച്ചുകൂടിയാമെന്നു മോഹിക്കുന്ന വല്ല മിഷനറിമാരുമുണ്ടെങ്കിൽ ശൗര്യാരച്ചന്റെ ജീവിതം എന്നും അവരെ തുറിച്ചുനോക്കുകതന്നെ ചെയ്യട്ടെ! 'കുരിശും പരിത്യാഗവുമില്ലാത്ത ഒരു ക്രൈസ്തവജീവതമഭിലഷിക്കുന്നതാണു ഇന്നത്തെ കുഴപ്പങ്ങൾ പലതിനും കാരണ'മെന്നു പൗലോസു മാർപ്പാപ്പ പറഞ്ഞതു് അനുസ്മരണീയമത്രേ. ശൗര്യാരച്ചന്റെ പരിശ്രമങ്ങൾ നൂറുമേനി ഫലം പുറപ്പെടുവിച്ചു എന്നു് അനന്തരചരിത്രം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിനു നിദാനമായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുവാനുള്ളതു് ആ ഗോതമ്പുമണി അഴുകി എന്നതുതന്നെ. അദ്ദേഹം ധാരാളം തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ശൗര്യാരച്ചന്റെ ക്ലേശംനിറഞ്ഞ അന്നത്തെ പരിത്യാഗജീവിതത്തിനും അത്യദ്ധ്വാനത്തിനും സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഒന്നല്ല, രണ്ടല്ല, പത്തുപന്ത്രണ്ടു ദേവാലയങ്ങളാണു് മലയോരപ്രദേശങ്ങളിൽ ഇന്നു തലയുയർത്തിനില്ക്കുന്നതു്. ഇതിനും പുറമേ മലനാട്ടിൽ രണ്ടു കന്യകാലയങ്ങളും മൂന്നു വിദ്യാലയങ്ങളും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിയർപ്പുതുള്ളികളാണവയ്ക്കെല്ലാം വളം കൊടുത്തിരുന്നതെന്നു നന്ദിപൂവ്വം സ്മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പല നല്ല വൈദികർ ഒത്തൊരുമിച്ചു് പ്രവത്തിച്ചാൽമാത്രം വിജയിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന സുത്യർഹങ്ങളായ പല കാര്യങ്ങളും ശൗര്യാരച്ചനു് തനിച്ചു ചെയ്യുതീർക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയെല്ലാം വിജയരഹസ്യം ആ പുണ്യപുരുഷന്റെ ദൈവൈക്യജീവിതവും പ്രാത്ഥനാചൈതന്യവുമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത ഒമ്പതാമദ്ധ്യായത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്രി അനുവാചകർക്കു് പ്രത്യേകം എടുത്തുകാട്ടിയിട്ടുള്ളതു സമീചീനമായിരിക്കുന്നു. ഈ വൃത്താന്തങ്ങളെല്ലാം ലളിതസുന്ദരമായ മലയാളപദങ്ങളിൽ തന്മയത്വത്തോടെ നമ്മെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുകയാണു്, റവ. സിസ്റ്റർ ജെമ്മ സി. എസ്സ്സു്. എൻ, 'മലനാടിന്റെ മിഷനറി' എന്ന ഈ ചെറുഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ കഥാപാത്രം ഇന്നത്തെ വൈദികർക്കു്, വിശിഷ്യാ സന്യാസിവൈദികർക്കു് ഒന്നാന്തരം മാതൃകയാണു പ്രേഷിതരംഗത്തു് എന്നതിനു പുസ്തകത്തിന്റെ ഓരോ അദ്ധ്യായവും സാക്ഷ്യം നൽകുന്നുണ്ടു്. ഒരു വൈദികന്റെ സവ്വപ്രധാനമായ കർത്തവ്യം. ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടു്, അവിടത്തേയ്ക്കുവേണ്ടി ആത്മാക്കളെ നേടിയെടുക്കുകയാണല്ലൊ. ദൈവത്തിന്റെ ജനത്തിനു ദൈവശരീരം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനും, ദൈവവചനം നൽകുന്നതിനും അവിടത്തെ പൊറുതി അരുളുന്നതിനും (to give his body, to give his word, to give his pardon) വേണ്ടിവേണം വൈദികൻ നിലകൊള്ളുവാൻ. വന്ദ്യനായ ശൗര്യാരച്ചൻ തന്റെ വൈദികജീവിതമത്രയും പരമാവധി ഈ ദ്വശകൃത്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിമാത്രം വിനിയോഗിച്ചു എന്നതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതമാഹാത്മ്യം. ഔന്നത്യമുള്ള സ്ഥാനമൊന്നും സന്യാസസഭയിൽ അദ്ദേഹമലങ്കരിച്ചില്ല. സവ്വകലാശാലാബിരുദം അദ്ദേഹം നേടിയിട്ടില്ല. വൻസൗധങ്ങൾ കെട്ടിപ്പടുക്കുകയോ വിദേശപര്യടനം നടത്തുകയോ സന്യാസഭവനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയോ ഒന്നും അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടില്ല. അതെല്ലാം ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, പന്ത്രണ്ടുലക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു പാപമോചനം നൽകുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ദിനരാത്രങ്ങളുടെ നീണ്ട നീണ്ട എത്ര എത്ര മണിക്കൂറുകൾ അതിനായി അദ്ദേഹം ക്ലേശിച്ചു വേലചെയ്തിട്ടുണ്ടു്! ഈ ദ്വശഭഗീരഥപ്രയത്നങ്ങളാണു് അജ്ഞാതമായി അദ്ദേഹം നിവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

വൈദികലോകം ഇന്നു ഗുരുതരമായ ഒരു പ്രതിസന്ധിയെ തരണംചെയ്യുകയാണെന്നെല്ലാവക്കുമറിയാം. 'വിശ്വാസത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർതന്നെ ഇന്നു വിശ്വാസത്തിനൊരു വെല്ലുവിളിയായി നിൽക്കുന്നു' എന്നു പരിശുദ്ധ പിതാവുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചതോർമ്മയിൽ വരുന്നു. ഉത്തമന്മാരായ പുരോഹിതന്മാരാണു് ഇന്നു് എവിടെയും തിരുസഭക്കു ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു്. ഇക്കഴിഞ്ഞ മാർച്ചു മാസം 8–ാംനു- പൗലോസു മാർപ്പാ

പ്പ ഒരു പ്രസംഗമദ്ധ്യേ എടുത്തുപറഞ്ഞു. 'വെറും ലൗകിക കാര്യങ്ങളിലും പരിപാവനങ്ങളല്ലാത്ത രംഗങ്ങളിലും വ്യാപൃതരാകാത്ത വൈദികരെയാണു നമുക്കിന്നാവശ്യം. പുരോഹിതന്മാർ ജീവിക്കുന്ന പുണ്യവാന്മാരും സേവന സന്നദ്ധരായ ഇടയരും ആയിക്കാണുവാനാണു ദൈവത്തിന്റെ ജനം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്.' ദൈവത്തിന്റെ ജനമാഗ്രഹിക്കുന്നവണ്ണം സേവനസന്നദ്ധനായ ഒരു പുണ്യപുരുഷനെ—ആളുകളുടെ നന്മക്കുവേണ്ടി ചോര നീരാക്കി എന്നു പറയത്തക്കവണ്ണം പണിയെടുത്തിരുന്ന ഒരു നല്ല ഇടയനെയാണു ശൗര്യാരച്ചനിൽ നാം കാണുന്നതു്. അദ്ദേഹം എല്ലാവർക്കും പ്രത്യേകിച്ചു സാധാരണക്കാരായ ജനങ്ങൾക്കു പ്രിയങ്കരനായിരുന്നു. പാവപ്പെട്ടവരുടെ ഭവനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു സുപരിചിതങ്ങളായിരുന്നു. മലനാട്ടിലെ മനുഷ്യർ അദ്ദേഹത്തെ 'രണ്ടാമത്തെ ശൗര്യാർ' എന്നാണു സംബോധന ചെയ്തിരുന്നതു്!

നമ്മുടെ ശ്രുതയിൽ അദ്ദേഹം ത്യാഗപൂർവ്വം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളെ നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിക്കുവാനും ഈ സന്ദർഭം ഞാൻ സാനന്ദം വിനിയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഈ മാതൃകാവൈദികൻ കേരളീയർക്കു് എന്നും സുപരിചിതനായി, മാതൃകായോഗ്യനായി നമ്മുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിത്യം ജീവിക്കത്തക്കവണ്ണം ഇങ്ങനെ ഒരു നല്ല ജീവചരിത്രം വിരചിച്ച റവ. സിസ്റ്റർ ജെമ്മയെ ഹൃദയപൂർവ്വം അഭിനന്ദിക്കുകയും ആശീർവ്വദിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു. 'മലനാടിന്റെ മിഷനറി' എന്ന അപരാഭിനാമമാർജ്ജിച്ച ശൗര്യാരച്ചന്റെ നിസ്വാർത്ഥമായ പരിത്യാഗത്തിന്റെയും ആത്മരക്ഷാതൃഷ്ണയുടെയും ആ നല്ല ചൈതന്യം എല്ലാവരിലും പ്രത്യേകിച്ചു നമ്മുടെ സന്യാസികളിലും വൈദികരിലും സമൃദ്ധമായി ഉണ്ടാകുവാൻ ഈ ചെറുഗ്രന്ഥം പ്രയോജകീഭവിക്കട്ടെ എന്നു് ആശംസിച്ചുകൊണ്ടു്, 'മലനാടിന്റെ മിഷനറി'യെ ബഹുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

✠ Mathew Pothanamuzhi
Bishop of Kothamangalam

ഉള്ളടക്കം

അവതാരിക

പ്രസ്താവന

1 കേരളത്തിന്റെ കമ്മലയിൽനിന്നു്

പിതാവിന്റെ മരണം 5

ധീരവതിയായ മാതാവു് 7

2 വിദ്യാഭ്യാസം 10

മാന്നാനത്തെ ബോർഡിംഗ് ജീവിതം 15

ഒരു പുതിയ ചക്രവാളം 18

3 യോഗാർത്ഥി 24

യോഗാർത്ഥി ഭവനത്തിൽ 26

ഒട്ടക്കത്തെ അത്താഴം 26

4 നവസന്യാസി 30

അമ്പഴക്കാട്ടേക്കു് 31

സഭാവസ്ത്രസ്വീകരണം 31

5 നവവൈദികൻ 35

പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കു് 36

കിളിയൊഴിഞ്ഞകൂട്ടു് 38

6 ധ്യാനഗുരു 41

ഒന്നാമത്തെ ധ്യാനപ്രസംഗം 43

ജീവീതനിരീക്ഷകൻ 43

	വിദ്വേഷമുള്ളിടത്തു് സ്നേഹം വിതയ്ക്കുന്നു.	48
	ധ്യാനം മറക്കരയിൽ	50
	ഒരു സ്ത്രീയുടെ വീരചരമം	52
	യുവജനങ്ങൾ	55
	നടന്നലയുന്ന മിഷനറി	56
	ധ്യാനവും കപ്പനടീലും	58
	തുറക്കപ്പെട്ട വാതിൽ	60
	പിശാചിനെ ഒഴിക്കൽ	64
	ദൈവത്തെ വിറ്റു പണം വാങ്ങുന്നവരോടു്	64
	വേറെയും മേച്ചിൽ സ്ഥലങ്ങൾ	69
7	കുടുംബസ്നേഹി	75
	കുടുംബയോഗം	78
8	ഗ്രന്ഥകാരൻ	79
	നമ്മുടെ കുടുംബജീവിതക്കാർ	80
	നമ്മുടെ ബാലികാബാലന്മാർ	82
	പൈശാചികോപദ്രവങ്ങളും പ്രതിവിധികളും	82
9	പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യൻ	85
	മാതാപിതാക്കന്മാക്കു്	101
	കുട്ടികൾക്കു്	102
	ബാലികാബാലന്മാക്കു്	102
10	സാഹസികനായ മിഷനറി	105
	തേങ്ങാക്കൽ	121
	അണക്കര	125
	വണ്ടൻമേടു്	142
	പട്ടിണിപ്പാറ	148

തഹസീൽദാരുപാറ 150
നെടുംകണ്ടം 156
നസ്രാണിപുരം 161
ലക്ഷ്മികോവിൽ 194
മുണ്ടിയെരുമ 167
പോത്തുംകണ്ടം 170
വിടവാങ്ങൽ 172

11 സായാഹ്നം 174
വീണ്ടും വികാരി 175

12 സ്മരണയുടെ ശ്രീകോവിലിൽ 187

അനുബന്ധം

1. യുഗപ്രഭാവനായ യോഗീശൻ 191
2. ശൗര്യാരച്ചന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ 196
3. കളത്തികുടുംബശാഖകൾ 199

ഒന്ന്

കേരളത്തിന്റെ കമ്മലയിൽനിന്ന്

'പച്ചപ്പുതപ്പണിഞ്ഞ സഹ്യനിൽ തലവച്ച് അറേബ്യൻ സമുദ്രത്തിന്റെ മണൽത്തിട്ടയിൽ പാദംചേർത്ത്' ശയിച്ചരുളുന്ന മലനാടിന്റെ അഴകു് വള്ളത്തോളിന്റെ മാത്രമല്ല കേരളം സന്ദർശിച്ചിട്ടുള്ള വിദേശിയരുടെയും ഹൃദയം കവർന്നിട്ടുണ്ടു്. പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തിനു മാറ്റുകൂട്ടുകമാത്രമല്ല കേരളത്തിന്റെ മലമ്പ്രദേശങ്ങൾക്കുള്ള പങ്കു്. ജനങ്ങളുടെ ജീവിതരീതിയിലും ജീവിതവീക്ഷണത്തിലും ഈ പ്രത്യേക ഭൂപ്രകൃതി നിർണ്ണായകമായ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. ജീവിതത്തിന്റെ ഏതു് ഉഗ്രൻ പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും നേരിടുന്നതിനുള്ള ധൈര്യവും അദ്ധ്വാനപ്രിയവും ജീവിതലോലിത്യവും അവക്രമായ സമസൃഷ്ടിസ്നേഹവും ഈ മലമ്പ്രദേശങ്ങളിൽ ജനിച്ചുവളരുന്നവരുടെ പ്രത്യേക സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് മൂവാറ്റുപുഴ തൊടുപുഴ ജില്ലകളുടെ ഏതാണ്ടു മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നു് ഉദിച്ചുയരുന്നു

20—ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാദ്ധ്യത്തിൽ കേരളകത്തോലിക്കാജനതയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഒച്ചപ്പാടുകൂടാതെ അടിയെഴുക്കുകൾ സൃഷ്ടിച്ച ഒരു ധീരപുരുഷന്റെ ചരിത്രത്തിലേക്കൊന്നു് എത്തിനോക്കുകയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ.

കേരളത്തിന്റെ കാമ്മെൽ എന്നു് അറിയപ്പെടുന്ന സ്ഥലമാണു് വാഴക്കുളം. 19—ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ (1859—ൽ) കർമ്മലീത്താസഭയുടെ ഒരു ആശ്രമം അവിടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതാവാം കാരണം. സാമാന്യം ഉയരമുള്ള ഒരു കുന്നിന്റെ മുകളിലാണു് ആശ്രമം. അതിന്റെ ചുറ്റുപാടുകളും ഇന്നത്തെപ്പോലെ ജനനിബിഡമായിരുന്നില്ല. വന്യമൃഗനിബിഡമായിരുന്നുതാനും. അടുത്തും അകലെയുമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ജനങ്ങൾക്കു് ആദ്ധ്യാത്മികാവശ്യങ്ങൾ സാധിക്കാനുണ്ടായിരുന്ന ഏകസങ്കേതം ഈ ആശ്രമമായിരുന്നു. പക്ഷേ, വരുന്ന ജനങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുവാൻപോരുന്ന ഒരു ദേവാലയം ആശ്രമത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു പള്ളി വേണം കാമ്മലിൽ എന്നു് കാനാട്ടു ബ. ചാക്കോച്ചൻ തീരുമാനിച്ചു.

ഒരു ഞായറാഴ്ച ഉച്ചക്കുർബ്ബാന കാണാൻ വന്ന ജനങ്ങൾ അത്ഭുതകരമായ ഒരു കാഴ്ചയാണു കണ്ടതു്. ളോവയിട്ട ഒരു വൈദികൻ താഴെയുള്ള കളത്തിക്കുടിയിൽനിന്നു തലയിൽ കല്ലുചുമന്നു് ആശ്രമം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കുന്നിൻമുകളിലേക്കു കയറുന്നു. ഒരച്ചൻ കല്ലു ചുമക്കുക! ജനങ്ങൾ പതറിനിന്നില്ല, അവരും ഒന്നും രണ്ടും കല്ലുകൾ തലയിൽ കയറ്റി അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. സ്ത്രീകളും മാറിനിന്നില്ല, കുട്ടികളും. മുമ്പേപോയ കാനാട്ടച്ചൻ ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തു കല്ലു് ഇറക്കിയശേഷം ഒരു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി നോക്കിനിൽക്കുകയാണു്, ആ പ്രദക്ഷിണം.

ആ സ്ഥലവാസികൾ എല്ലാവരേയുംതന്നെ കാനാട്ടച്ചനു പരിചയമാണു്. അടുക്കളയിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങാത്ത കുടുംബിനികളേയുംഅദ്ദേഹം അറിയും. മഞ്ഞള്ളൂർക്കാരി ഏലിയും അവളുടെ അമ്മായിയമ്മയുംകൂടി കല്ലുചുമന്നു

വരുന്നതു് അദ്ദേഹം കണ്ടു: ഏലിയാണു മുമ്പിൽ. അവളുടെ തലയിൽ ഒരു കല്ലുണ്ടു്. പിന്നിലായി രണ്ടു കല്ലും ചുമന്നു് അമ്മ വരുന്നു. ആ പൊരുത്തക്കേടു് അച്ചൻ സഹിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

'എടീ വയസ്സായ നിന്റെ അമ്മയ്ക്കു രണ്ടു കല്ലെടുക്കാം. ചെറുപ്പക്കാരിയായ നിനക്കു് രണ്ടു കല്ലെടുക്കാൻ പാടില്ല അല്ലേ.' ഇത്തിരി ഒച്ചത്തിലായിരുന്നു അച്ചന്റെ ശകാരം. പണ്ടേതന്നെ ആ സ്വരത്തിനു മൂഴക്കം കൂടും.

ഏലി യാതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. മൗനമായി ശകാരം കേട്ടുകൊണ്ടു തലയിൽ കല്ലുംവഹിച്ചു് അവൾ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. അച്ചനു ദേഷ്യം കൂടിയതേയുള്ളു. അദ്ദേഹം പിന്നെയും ശകാരിച്ചു. അപ്പോൾ അമ്മ ശാന്തമായി പറഞ്ഞു:

'അച്ചാ, ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടാണു് അവൾ ഒരു കല്ലു് എടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ആറുമാസം പ്രായമുള്ള ഒരു കുഞ്ഞു് അവളുടെ എളീലൊണ്ടു്. കുഞ്ഞു് വെയിലുകൊള്ളാതിരിക്കാൻ പുതമുണ്ടുകൊണ്ടു് മൂടിയിരിക്കുവാ'

അച്ചന്റെ വായു് അടഞ്ഞുപോയി. അദ്ദേഹം വേഗം മുന്നോട്ടു നടന്നു് ഏലിയുടെ തലയിൽനിന്നു കല്ലെടുത്തു സ്വന്തം തലയിൽവച്ചു എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു.

'മകളേ കുഞ്ഞിനെയൊന്നു കാണട്ടെ—' ഏലി പുതമുണ്ടിന്റെയുള്ളിൽനിന്നു കുഞ്ഞിനെയെടുത്തു കാണിച്ചു.

ഇടതുകൈകൊണ്ടു് തലയിലെ കല്ലുതാങ്ങി വലതുകൈയയത്തി അച്ചൻ കുഞ്ഞിനെ ആശീർവ്വദിച്ചു.

'കുഞ്ഞിനേയുംകൊണ്ടു് എന്റെ മകളു് ഇനി കല്ലു ചുമക്കണ്ടാ. കുഞ്ഞു വലുതായിട്ടു ചുമന്നാൽ മതി. എന്റെ മകളേ, നിന്റെ മനസ്സു പെരുത്തുനല്ലതു്'. അമ്മയ്ക്കും കിട്ടി ആശീർവ്വാദത്തിന്റെ ഒരു പങ്കു്.

'അച്ചാ, കമ്മലമാതാവിനുവേണ്ടിയല്ലേ. കൊച്ചിനേയുംകൊണ്ടു് ഒരു കല്ലു ചുമക്കാൻ എനിക്കു വിഷമമൊ

ന്നുമില്ല എന്റെ കല്ലിങ്ങുതന്നേക്കു. അച്ചനെടുക്കണ്ട. ഞാനെടുത്തോളാം'. പക്ഷേ അച്ചൻ കല്ലുകൊടുത്തില്ല.

അടുത്ത ഞായറാഴ്ചയും ഈ നാടകം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. ഏലി അന്നും കുട്ടിയെ ഒക്കത്തിരുത്തിക്കൊണ്ടു് കല്ലു് ചുമന്നു. അച്ചനതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇത്തവണ ശകാരം വേറെ വഴിക്കാണു തിരിഞ്ഞതു്.

'നിന്നോടു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ കല്ലെടുക്കേണ്ടാ എന്നു്'' വാത്സല്യത്തിൽ കുതിർന്ന ശകാരം.

അന്നും ഏലിയുടെ കല്ലെടുത്തു സ്വന്തം തലയിൽവച്ചിട്ടു് അച്ചൻ കുഞ്ഞിനേയും തള്ളയേയും തലയിൽ കൈവച്ചു് അനുഗ്രഹിച്ചു.

ആ അനുഗ്രഹം വാങ്ങിയ കുഞ്ഞു് നമ്മുടെ കഥാനായകനായ ശൗര്യാരച്ചന്റെ മൂത്ത സഹോദരങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലുമായിരിക്കണം. കാരണം, ബ. കാനാട്ടച്ചന്റെ മരണശേഷം മൂന്നുവർഷംകഴിഞ്ഞാണു നമ്മുടെ കഥാപുരുഷന്റെ ജനനം. പക്ഷേ, പിള്ളാലത്തു് ആരുക്കുഴ കമ്മലീത്താമഠത്തിൽചേന്ന മരിയാഞ്ചലാ എന്ന പേർ സ്വീകരിച്ചു്. നവസന്യാസിനിയായിരിക്കേ മരണമടഞ്ഞ സഹോദരിയായിരുന്നിരിക്കാം ആ കുഞ്ഞു്. ഏതായാലും അന്നു് തന്റെ അമ്മ കമ്മലമാതാവിന്റെ പള്ളിക്കു്, കല്ലു ചുമന്നതിന്റെ ഫലമാകണം തനിക്കും തന്റെ സഹോദരിക്കും കർമ്മലസഭയിൽ ചേരാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചതെന്നു് അദ്ദേഹം അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ടു്. അന്നു് ആ കല്ലു ചുമക്കുമ്പോഴും തന്റെ ഒരു മകനെ കർമ്മലസഭയ്ക്കു് നൽകണമെന്നു് ഏലിയും നിശ്ചയിച്ചുകാണും.

ആ സ്വപ്നം ഫലിച്ചു. ആ മകനാണു് കേരളത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഫ്രാൻസീസു് സേവ്യർ എന്ന പേരു സമ്പാദിച്ച പുല്ലുമ്പിൽ ക. നി. മൂ സ. ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ. അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നു സ്വകുടുംബാംഗങ്ങളായ പലരും പിന്നീടു് കർമ്മലയിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തനിക്കു ജന്മം

നൽകിയ കുടുംബത്തിന്റെ നാരായവേരുചികഞ്ഞു കണ്ടു പിടിച്ച ഒരു ചരിത്രകാരൻ കൂടിയാണു് ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ. 'എടമനക്കരിശ്ശും എടമനക്കുടുംബവും' എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ തന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും ചരിത്രവുമെല്ലാം അദ്ദേഹം നിഷ്പക്ഷമായി ചരിത്രരേഖകളുടെ പിൻബലത്തോടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്.

കേരളകത്തോലിക്കാസഭയുടെ ആരംഭകാലത്തു മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ച എടമന ഇല്ലംകാർ എടമന എന്ന കുടുംബപ്പേരു മാറാതെതന്നെ ആരക്കുഴവന്നു താമസമുറപ്പിച്ചു. മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടു് സ്വസമുദായത്തിൽനിന്നു ഭ്രഷ്ടരാക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു അവർ. എടമനകുടുംബത്തിൽനിന്നു കാവന വെട്ടപാറയ്ക്കൽ ശാഖ പിരിഞ്ഞു. അതിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞതാണു കളത്തിൽക്കുടുംബം. കളത്തിൽക്കുടുംബത്തിന്റെ രണ്ടാം ശാഖയാണു പുല്ലറമ്പിൽ കുടുംബം.

വാഴക്കുളത്തു മഞ്ഞള്ളൂർ ആണു കഥാനായകന്റെ ജനനസ്ഥലം. പിതാവിന്റെ പേരു് ഔസേപ്പു് എന്നാണു്. മാതാവിന്റെ പേരു് ഏലിയെന്നും. 1888 മാർച്ചു് 30—ാം തീയതി ഔസേപ്പു് ഏലിമാരുടെ പതിനൊന്നു മക്കളിൽ പത്താമത്തെ കുട്ടിയായി കഥാനായകൻ ഭൂജാതനായി. ഔസേപ്പു് എന്നായിരുന്നു ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽ ലഭിച്ചപേരു്. കൊച്ചുവുസേപ്പു് എന്ന ഓമനപ്പേരിൽ വിളിക്കപ്പെട്ടു.

കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ സഹോദരീസഹോദരന്മാരിൽ മൂന്നുപേർ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ മരണമടഞ്ഞു. മൂന്നുപേർ യൗവനത്തിലും.

പിതാവിന്റെ മരണം

അകാലമരണങ്ങളുടെ പൊട്ടിക്കരച്ചിലുകളും തേങ്ങലുകളും മാറാതെനിന്ന ഒരു കുടുംബാന്തരീക്ഷമാണു കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു് അകമ്പടി നിന്നതു്. പതിമ്മൂ

ന്നു് അംഗങ്ങളുള്ള ഒരു കുടുംബത്തിൽ, കുടുംബത്തിന്റെ നെടുംതൂണായ പിതാവുംപ്പടെ ഏഴു് പേരുടെ വാദ്ധ്യമെത്താത്ത മരണം ശേഷിച്ച അംഗങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ എത്രമാത്രം ശോകസങ്കുലമാക്കിയിട്ടുണ്ടാകണം. പിതാവു മരിക്കുമ്പോഴും കൊച്ചുവുസേപ്പിനു രണ്ടുവർഷവും ആറുമാസവും മാത്രമേ പ്രായമുള്ള. എങ്കിലും (അമ്മയിൽനിന്നു കേട്ടറിഞ്ഞതാകണം) പിതാവിന്റെ മരണവും തുടന്നു് അമ്മ സഹിക്കേണ്ടിവന്ന ക്ലേശങ്ങളും കഥാനായകൻ കണ്ണുനീരിൽ കുതിന്ന ഭാഷയിൽ തന്റെ ഡയറിക്കുറിപ്പുകളിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ടു്.

വാഴക്കുളത്തുനിന്നും നാലുമൈൽ ദൂരമുണ്ടു്, കല്ലൂർക്കാടു് കീരമ്പാറ എന്ന സ്ഥലത്തേക്കു്. അവിടെ കുറെ നിലവും പുരയിടവും കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ അപ്പൻ വാങ്ങിയിരുന്നു. പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തു കൃഷിചെയ്യുന്നതിനായി ഏതാനും പുലയരോടൊത്തു അപ്പനും അമ്മയുംകൂടി ദിവസവുംപോയിവരികപതിവായിരുന്നു. ഈ സമയത്തു കൊച്ചുവുസേപ്പുംപ്പെടെയുള്ള കൊച്ചുകുട്ടികളെ നോക്കുകയും ഗൃഹഭരണം നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നതു മൂത്തമകന്റെ ഭാര്യ ത്രേസ്യയാണു്. ആരക്കുഴ മാതേസ്സുലാണു് ത്രേസ്യായുടെ വീടു്.

കല്ലൂർക്കാടു് പോയി നടത്തിയ കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമായി കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ പിതാവിനു മലമ്പനി പിടിപെട്ടു. അമ്മ കൃഷി നടത്തിക്കുവാൻ പോകാതെ വീട്ടിൽനിന്നു് അപ്പനെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. എങ്കിലും പനി വഷളിച്ചു, 1890 സെപ്റ്റംബർ 29—ാം തീയതി വ്യാഴാഴ്ച അദ്ദേഹം മരണമടയുകയാണുണ്ടായതു്. ഈ ആപൽസന്ധിയിൽ കുടുംബത്തെ സഹായിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനും ഏലിയുടെ സഹോദരന്മാർ ത്യാഗപൂർവ്വം മുമ്പോട്ടുവന്നു. അവർ രാപകൽ വീട്ടിൽത്തന്നെയായിരുന്നുവെന്നു കഥാനായകൻ പറയുന്നു. കൊച്ചുമുട്ടത്താണു് ഏലിയുടെ വീടു്.

പിതാവിന്റെ മരണത്തോടെ അവസാനിച്ചില്ല മലമ്പനിയുടെ നഗ്നതാണ്ഡവം. ഉടനെ ആരും മരിച്ചില്ലെങ്കിലും കുട്ടികളിൽ പലർക്കും പനി ബാധിച്ചു. ഏതാണ്ടു് ഡിസംബർവരെ നീണ്ടുനിന്നു, ആ മഹാമാരിയുടെ കെടുതികളും.

ധീരവതിയായ മാതാവു്

കൈക്കുഞ്ഞു് ഉൾപ്പെടെയുള്ള എട്ടു കുട്ടികളെ യുവതിയായ ഭാര്യയെ ഏല്പിച്ചുകൊണ്ടാണു ഗൃഹനാഥൻ മരണമടഞ്ഞതു്. മൂന്നു കുട്ടികളും നേരത്തെ മരിച്ചിരുന്നു. താങ്ങാനാവാത്തതായിരുന്നു ഏലിയുടെ ചുമലിൽ വീണഭാരം. ഈ ഭാരം താങ്ങിക്കൊടുക്കുവാൻ കൊച്ചുമുട്ടത്തെ അമ്മാവന്മാർ സസന്തോഷം സന്നദ്ധരായി. ഈ കാര്യം കൃതജ്ഞതനിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടെ ശൗര്യാരച്ചൻ ഡയറിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

കല്ലൂർക്കാട്ടെ നിലംപുരയിടങ്ങളും വാങ്ങിയതു് ഏലിയുടെ പ്രേരണയാലായിരുന്നു. മഞ്ഞള്ളൂരും വാഴക്കുളത്തു കുറവൻപാടത്തും മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന നിലംപുരയിടങ്ങളും വളർന്നുവരുന്ന എട്ടു മക്കളേയും അദ്ധ്വാനിക്കാനും കൂടുംബസമേതം ജീവിക്കാനും തികയുകയില്ലയെന്നു ബുദ്ധിമതിയായ അമ്മ മുൻകൂട്ടികണ്ടു. കല്ലൂർക്കാട്ടുസ്ഥലം വാങ്ങിയപ്പോൾ അവിടെ കൃഷിയിറക്കുവാൻ ഭർത്താവിനോടും പുലയരോടുമൊപ്പം ഏലിയും പാടത്തിറങ്ങി. പുലയരോടൊപ്പംനിന്നു് അമ്മ പണിയെടുക്കുമായിരുന്നു എന്നാണു കഥാനായകൻ ഡയറിയിൽ ഇതേപ്പറ്റി പറയുന്നതു്.

ഒരിക്കൽ ഏലി ഒരു മലമ്പാമ്പിന്റെ മുമ്പിൽ അകപ്പെട്ട ഒരു സംഭവം ശൗര്യാരച്ചൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പുലയരോടൊപ്പം നിന്നു പറമ്പിലെ പുല്ലുവെട്ടുകയായിരുന്നു ഏലി. പുല്ലിനിടയിൽ ഒരു തടി കിടക്കുന്നതുകണ്ടു് അരിവാൾകൊണ്ടു് കൊത്തിനോക്കി. ഉടനെ രക്തമാണു് ഒഴുകിയതു്. തടി അനങ്ങുകയും ചെയ്തു. താൻ ദ്രോഹി

ച്ചതു് ഒരു മലമ്പാമ്പിനെയോ? ഉടനെതന്നെ ശബ്ദവും ബഹളവുംകേട്ടു് അടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭർത്താവു വന്നു് പാമ്പിനെ വെടിവച്ചുകൊന്നു.

ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷം കൃഷികാര്യങ്ങളും നടത്തുവാൻ അമ്മയും മക്കളും തനിച്ചായി. ഭർത്താവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ രണ്ടുമൂന്നു മാസങ്ങളും വീട്ടിൽത്തന്നെ നിൽക്കേണ്ടിവന്നുവെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണവും സംസ്കാരാദികളുമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു ചെന്നപ്പോൾ കീരമ്പാറത്തെ കൃഷി നോക്കാനാളില്ലാതെ ആകെ നശിച്ചിരുന്നു. കൃഷി ചെയ്തിരുന്ന സ്ഥലംപോലും കാടുകയറി മൂടിയിരുന്നു. അന്നു് അവിടങ്ങളിൽ കാര്യമായ ജനവാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു വർഷത്തെ കഠിനമായ അദ്ധ്വാനത്തിനും കഷ്ടപ്പാടിനുംശേഷമേ ആ നഷ്ടത്തിൽനിന്നു കരകേറാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. 1892—ൽ കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ മൂത്തജ്യേഷ്ഠൻ വറുഗീസു് കീരമ്പാറ വീട്ടപണ്ടു സ്ഥിരതാമസമാക്കി. ആയിടയ്ക്കുതന്നെ മറെറാരു ജ്യേഷ്ഠൻ ചാക്കോയുടേയും മൂത്തസഹോദരിയുടേയും വിവാഹം നടന്നു.

അടുത്ത ബന്ധത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളുടെ ചതിമൂലം വസ്തുസംബന്ധമായ ചില നഷ്ടങ്ങളും ക്ലേശങ്ങളും അനുഭവിക്കുന്നതിനും ആ വിധവയ്ക്കിടവന്നു. എങ്കിലും ആ ബന്ധു മരണാസന്നനായപ്പോൾ ഏലിയും മക്കളും അയാളെ പോയി കാണുന്നതിനു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു.

നിരന്തരമായ ക്ലേശങ്ങളിൽക്കൂടി വളർന്നതുകൊണ്ടാവാം, ഏതു പ്രതിബന്ധങ്ങളോടും നിർഭയംഏറ്റുമുട്ടുന്നതിനു് ഏലി കരുത്താർജ്ജിച്ചിരുന്നു. സാമാന്യമായി ആരുടെയും ഭീഷണിക്കു വഴങ്ങുന്ന പ്രകൃതക്കാരിയായിരുന്നില്ല അവർ. ഈ സ്വഭാവവിശേഷം അവരുടെ എല്ലാ മക്കളിലും പ്രത്യേകിച്ചു നമ്മുടെ കഥാനായകനിലും പ്രകടമായിരുന്നു.

പണ്ടു് കൊവേന്തപ്പള്ളിക്കു കല്ലു ചുമന്നപ്പോഴും ഒക്കത്തിരുന്ന പെൺകുഞ്ഞു് പിൽക്കാലത്തു് മരിയാഞ്ചല എന്നു പേരു സ്വീകരിച്ചു് ആരക്കുഴ കർമ്മലീത്താമഠത്തിൽ ചേർന്നവിവരം മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. നവസന്യാസിനിയായിരിക്കെ അവർ മരണകരമായവിധം രോഗിണിയായി. അമ്മ മകളെ കാണാൻ ചെന്നു. മഠത്തിനകത്തു മറ്റുള്ളവക്കു പ്രവേശനമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് മഠാധികാരികൾ അമ്മയ്ക്കു സന്ദർശനം അനുവദിച്ചില്ല. ഉദ്ദേശിച്ചതു സാധിക്കാതെ പിൻവാങ്ങുന്നവളല്ലല്ലോ ഏലി.

'നിങ്ങളും പെണ്ണു് ഞാനും പെണ്ണു്'; എനിക്കെന്റെ മകളെ കണ്ടാലെന്താ?' പറഞ്ഞുകഴിയുംമുമ്പു് ഏലി മകളുടെ കട്ടിലിനടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. കന്യാസ്ത്രീകൾക്കു നോക്കിനിൽക്കാനല്ലാതെ അവരെ തടയാൻ സാധിച്ചില്ല. നവസന്യാസം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ആ മകൾ മരണമടഞ്ഞു. ശൗര്യാരച്ചൻ തന്നെ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതാണു് ഈ സംഭവം.

അപ്പനില്ലാത്ത മക്കളെ എങ്ങനെയും അല്ലലറിയാതെ വളർത്തണം എന്ന മനഃസ്ഥിതിക്കാരിയായിരുന്നില്ല ഏലി. അവരുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളിലും അവളുടെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയെത്തിയിരുന്നു. അവർ ഉറച്ച ദൈവവിശ്വാസമുള്ളവരും അറിവുള്ളവരും അദ്ധ്വാനപ്രിയരും ആയി വളരണമെന്നു നിർബന്ധമായിരുന്ന അവൾക്കു്. അമ്മയ്ക്കു് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടതായിരുന്നു ദൈവമാതൃഭക്തി. കർമ്മലമാതാവു് അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ എന്നും ഒരു അഭയസ്ഥാനമായിരുന്നു. ഈ ഭക്തി മക്കളിലേക്കും പകർന്ന ആ നല്ല അമ്മ. അരമൈൽ ദൂരമുണ്ടു് വീട്ടിൽനിന്നു പള്ളിയിലേക്കു്. അമ്മയും മക്കളും കൂടി പള്ളിയിൽപോകുംവഴി അമലോത്ഭവക്കൊന്ത ചൊല്ലിയിരുന്നുവെന്നു കഥാനായകൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

രണ്ടു്

വിദ്യാഭ്യാസം

പിതാവിന്റെ മരണത്താൽ അനാഥമായ കുടുംബത്തെ സഹായിക്കുവാൻ ഏലിയുടെ സഹോദരന്മാർ സന്നദ്ധരായ വിവരം ഉപരി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏലിയുടെ ഒരു സഹോദരൻ കൊച്ചുമുട്ടത്തു ബ. മത്തായി അച്ചൻ അന്നു മുതലക്കോടത്തു വികാരിയായിരുന്നു. കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യം ആദ്യം ഏറ്റെടുത്തതു് അദ്ദേഹമാണു്. ആ നല്ല അമ്മാവൻ തന്റെ കൊച്ചുഭാഗിനേയനെ മുതലക്കോടത്തുകൊണ്ടുപോയി പള്ളിമുറിയിൽ തന്റെകൂടെ താമസിപ്പിച്ചു് വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിപ്പിച്ചു. രണ്ടുവർഷംകൊണ്ടു് കൊച്ചുവുസേപ്പു് എഴുത്തും വായനയും നല്ലപോലെ വശമാക്കി. മാതൃസഹോദരപുത്രന്മാരായ മത്തായി, ഡോമനിക്കു്, തോമ്മാ, എന്നീ കുട്ടികളും കൊച്ചുവുസേപ്പിനു് അവിടെ സതീർത്ഥ്യരായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

മുതലക്കോടത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം രണ്ടുവർഷം മാത്രമേ നീണ്ടുനിന്നുള്ളു. അതുകഴിഞ്ഞു് വാഴക്കുളം കൊവേന്തസ്കൂളിൽ ചേന്നു പഠനമാരംഭിച്ചു. അക്കാലത്തെ തന്റെ പല സതീർത്ഥ്യരെയും കഥാനായകൻ ഡയറിയിൽ പേരുപറഞ്ഞു് അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇക്കാലത്താണു കൊച്ചുവുസേപ്പു് ദിവ്യബലിയിൽ സഹായിക്കുന്നതിനു പരിശീലിച്ചതു്.

കൊച്ചുവുസേപ്പു് വാഴക്കുളത്തു പഠിക്കുന്ന കാലത്തു് ആമ്പല്ലൂർ ഇടവക ഈരാവേലിൽ ബ. മത്യാസച്ചൻ വാഴക്കുളം കൊവേന്തയിലായിരുന്നു. കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ അമ്മയുടെ കുമ്പസാരക്കാരനായിരുന്നു അന്നു് അദ്ദേഹം.

വേദപ്രചാരരംഗത്തു് ഇറങ്ങിപ്രവത്തിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു ഏലിയുടെ സഹായം വളരെയധികം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പഴയ വസ്ത്രങ്ങളും, അരി, പണം എന്നിവ അവും അദ്ദേഹത്തിനു സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു.

മകനെ തന്റെ കുമ്പസാരക്കാരനുമായി പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ആ അമ്മ ആഗ്രഹിച്ചു. ബ. മത്യാസച്ചന്റെ പക്കൽ കുമ്പസാരിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളനുസരിച്ചു പ്രവത്തിക്കുന്നതിനും ആ അമ്മ മകനെ ഉപദേശിച്ചു. അപ്പന്റെ അഭാവത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും അമ്മയുടെ കാല്പാടുനോക്കി വളരുന്ന സൽസ്വഭാവിയായ ആ മകൻ അമ്മയുടെ ഉപദേശം നിരസിച്ചില്ല. കൊച്ചുവുസേപ്പും തന്റെ കുമ്പസാരക്കാരനായി ബ. മത്യാസച്ചനെത്തന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ആവശ്യാനുസരണമായ ഉപദേശങ്ങളും സുകൃതങ്ങളുംകൊണ്ടു തന്റെ ശിഷ്യനെ സൽഗുണസമ്പന്നനാക്കുന്നതിൽ ആ നല്ല വൈദികനും തത്പരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്കലുള്ളകുമ്പസാരംകൊണ്ടു് തനിക്കു നല്ല ഭക്തി തോന്നിയിരുന്നുവെന്നു കഥാനായകൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അമലോത്ഭവമാതാവിനോടു സവിശേഷഭക്തിയുണ്ടായിരുന്ന ബ. മത്യാസച്ചനു്. ആ ഭക്തി തന്റെ ശിഷ്യനിലേയ്ക്കും പകരാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. ഒരു അമലോത്ഭവക്കൊന്ത അദ്ദേഹം കൊച്ചുവുസേപ്പിനു സമ്മാനിക്കയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ അമ്മ അടിസ്ഥാനമിട്ട ആ ദൈവമാതൃഭക്തി ആദ്ധ്യാത്മികഗുരുവിന്റെ ശിക്ഷണത്തിൽ കരുത്തോടെ വളർന്നു. അമ്മയുടെയും മകന്റെയും ആദ്ധ്യാത്മികപിതാവു് ഒരാളായിരുന്നല്ലൊ.

വീടിനടുത്താണു് സ്കൂൾ എന്നതുകൊണ്ടു് ദിവസവും വന്നു പഠിക്കുകയായിരുന്നു. ദിവസവും കുർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനും കൊച്ചുവുസേപ്പു് കൊവേന്തയിൽ വന്നിരുന്നു. വീട്ടിൽനിന്നു കൊവേന്തപ്പള്ളിയിലേക്കുള്ള അരമൈൽ ദൂരം നടക്കുന്നതിനിടയിൽ മൂന്നും നാലും പ്രാവശ്യം അമലോത്ഭവകൊന്ത ചൊല്ലും.

മന:പാഠമാക്കാനുള്ള കാര്യങ്ങളും ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലാണ് കഥാനായകൻ പഠിച്ചിരുന്നത്. ഭക്തിയും പഠനവുംകൂടിക്കലർന്ന ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ. പ. കന്യകയുടെ കിരീടത്തിലെ പന്ത്രണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങളുടെ സ്മരണയായി പഠിക്കാനുള്ള പാഠങ്ങളും പന്ത്രണ്ടുപ്രാവശ്യം ചൊല്ലുക. ഇതിനകം അതു മന:പാഠമായിക്കഴിയും.

അമലോത്ഭവഭക്തിയിൽ തന്നെ അഭ്യസിപ്പിച്ചതും വളർത്തിയതും ബ. മത്യാസച്ചനാണെന്നു കഥാനായകൻ കൃതജ്ഞതയോടെ അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്, സ്വയംകൃതചരിതത്തിൽ. അന്നുകൊടുത്തകൊന്ത 1965–ലും–എഴുപത്തേഴാം വയസ്സിൽ–തന്റെ പക്കലുണ്ടെന്നും അമലോത്ഭവക്കൊന്ത ചൊല്ലുന്ന പതിവ് അന്നും മുടക്കിയിട്ടില്ലെന്നും ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ 1965–ൽ എഴുതിയ ഡയറിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കൊച്ചുവുസേപ്പ് വാഴക്കുളത്തു പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയുടെ മറ്റൊരു സഹോദരനായ ബ. തൊമ്മനീങ്കോസച്ചൻ ആശ്രമവാസിയായി വാഴക്കുളം കൊവേന്തയിലുണ്ടായിരുന്നു. സഹോദരീപുത്രന്റെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹവും അതിയായ ഉത്സാഹം കാണിച്ചു. കൊച്ചുവുസേപ്പിനെ മാന്നാനത്തു വിട്ടു പഠിപ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. സഹോദരനായ ബ. മത്തായിയച്ചനേയും മറ്റു കുടുംബാംഗങ്ങളെയുമെല്ലാം പറഞ്ഞുസമ്മതിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹം കൊച്ചുവുസേപ്പിനെ മാന്നാനത്തിനയച്ചു. ആ യാത്രയെപ്പറ്റി വളരെ സരസമായ രീതിയിൽ കഥാനായകൻ വിവരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾതന്നെ ഇവിടെ പകർത്താം.

'1902 ഏപ്രിൽ മാസത്തിലാണു ഞാൻ മാന്നാനത്തിനുപോയതു്. അമ്മ, കൊച്ചുമുട്ടത്തുകരോട്ടു കുഞ്ചിലോ (Rev. Fr. John Kochumuttam) യെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയാണ് എന്നെ അയാളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വിട്ടതു്. അയാളും എന്റെ പ്രത്യേകസംരക്ഷകനായിരുന്നു. കൊച്ചുമുട്ടം വടക്കേ

ക്കര കുറിയാക്കോസും, കാക്കനാട്ട് പൗലോസും (ബ പൗലോസച്ചൻ—സഹോദരീഭർത്താവിന്റെ അനുജൻ) കിഴക്കേടത്തുവക്കി മുതലായവർ എന്റെ കൂട്ടുകാരും സ്നേഹിതന്മാരുമായിരുന്നു. കരോട്ട കുഞ്ചിലോ ഞങ്ങളുടെ ലീഡർ ആണ്. സംരക്ഷകനുമാണ്.

'1902 ഏപ്രിൽ 28—ാം തീയതി വെള്ളിയാഴ്ച കാലത്തു കൊച്ചുമുട്ടത്തുചെന്നു. ഉച്ചയൂണുകഴിച്ച് ഞാനും സി. റ്റി. കുര്യനും കരോട്ടുചെന്നു. ഉടനെ കുഞ്ചിലോച്ചേട്ടന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഞങ്ങളും ഇരുവരുംകൂടി പുറപ്പെട്ടു. വൈകുന്നേരത്തോടുകൂടി പ്ലാത്തോട്ടത്തിൽച്ചെന്നു അവിടെ താമസിച്ചു. കാലത്തേ ഊണുകഴിച്ച് ഉച്ചത്തേക്കു പൊതിച്ചോറു ഒരു കൊട്ടയിലാക്കി അവിടെനിന്നു പി. ജെ. കുര്യൻ പ്ലാത്തോട്ടം, കെ. ഒ കുര്യൻ കല്ലറയ്ക്കൽ, കുപ്പാമഠം, കെ. എം. മാത്യു, കെ. എം. വക്കീലും കൂടി ഞങ്ങളും ഏഴുപേരും കുറുക്കുവഴിക്കു കുന്നാട്ടുകളത്തെത്തി. പൊതിച്ചോറു് ഉണ്ടു കാക്കൂർക്കു പുറപ്പെട്ടു. സന്ധ്യയോടുകൂടെ ആറാംചേരിയിൽ എത്തിത്താമസിച്ചു 30—ാം തീയതി ഞായറാഴ്ച രാവിലെ കാക്കൂർ പള്ളിയിൽച്ചെന്നു കുർബാന കണ്ടു വീട്ടിൽ വന്നു. ഊണുകഴിച്ചു. കാക്കൂരുനിന്നു ആറാംശേരി ഏ. ഒ. ജോൺ, ഏ. വി. വഗ്ഗീസും, പതിയാരത്തു പൈലിയും അനുജനും (7+4=11) ഇങ്ങനെ പതിനൊന്നു പേർക്കുള്ള പൊതിച്ചോറു വലിയ ഒരു കൊട്ടയിൽ എടുത്തു യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. ഇതുയും ആളുകൾക്കു ഊണും പൊതിച്ചോറും തരുന്നതിൽ പ്ലാത്തോട്ടത്തിൽ അമ്മ മത്തുള്ളും ആറാംചേരി അമ്മ മത്തുള്ളും യാതൊരു മനസ്സുകേടും ഇല്ലായിരുന്നു. മറിച്ച് ആ വീട്ടിൽ എല്ലാവർക്കും സന്തോഷമായിരുന്നു.

'30—ാം തീയതി ഞായറാഴ്ച കുറവിലങ്ങാട്ട് ഒരു വീട്ടിൽ കയറി ഞങ്ങളും പൊതിച്ചോറുണ്ടു. വേലക്കാരനെ മടക്കിവിട്ടു. അഞ്ചുമണിയോടുകൂടെ മാന്നാനം കുന്നിൽ എത്തി. നടന്നു ഞങ്ങളും പിള്ളേരും വളരെ വിഷമിച്ചു. കാലുകഴച്ചു. ഉള്ളംകാലു് വേദനിച്ചു.

'എനിക്കു് അന്നു പന്ത്രണ്ടുവയസ്സേ പ്രായമുള്ളൂ'

മാന്നാനത്തു ചെന്നതിനുശേഷവും ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞേ യാത്രയുടെ ക്ഷീണം മാറിയുള്ളൂ. ചെറുപ്രായത്തിൽത്തന്നെ അമ്മയേയും സഹോദരങ്ങളേയും പിരിഞ്ഞുപോന്നതിന്റെ മനഃക്ലേശവും ഉണ്ടായിരുന്ന കൂട്ടത്തിൽ. ക്രമേണ പുതിയ സ്നേഹിതന്മാരും പുതിയ സ്ഥലവുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. മനസ്സിനു് ഉല്ലാസം കൈവന്നു.

മാന്നാനം ബോർഡിംഗിൽ അന്നു് എഴുപത്തഞ്ചു കുട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. നേരിയംപറമ്പിൽ ബ വല്യ ളുവീസച്ചൻ ആയിരുന്ന ബോർഡിംഗ് റെക്ടർ. കുട്ടക്കയം പെ. ബ. വല്യചാണ്ടിയച്ചൻ പ്രീയോർ ജനറാളും ബ. കൊച്ചുചാണ്ടിയച്ചൻ പ്രീയോരും ആയിരുന്നു.

1902 മേയ് ഒന്നാം തീയതി തിങ്കളാഴ്ച ക്രമപ്രകാരം ക്ലാസ്സ് ആരംഭിച്ചു. കൊച്ചുവുസേപ്പ് ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ (First form) ചേർന്നു പഠനമാരംഭിച്ചു.

ജൂലായ് മാസത്തിലാണു് വാഴക്കുളത്തു നാല്പതുമണി ആരാധന നടത്തുക. ആ കൊല്ലം (1902) വാഴക്കുളത്തു് ആരാധനയ്ക്കു് ഒരുക്കമായ ധ്യാനം നടത്തിയതു മാന്നാനത്തുനിന്നു വന്നിരുന്ന പെ. ബ. വല്യചാണ്ടിയച്ചനായിരുന്നു. സന്ദർഭവശാൽ ഏലിക്കുട്ടി അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു സംസാരിക്കാനിടയായി. അവൾ ബ. ദുമ്മനിക്കോസച്ചന്റെ സഹോദരിയാണെന്ന വസ്തുത ഈ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചു. തൽഫലമായുണ്ടായ ഉത്സാഹത്താലായിരിക്കണം, അവളുടെ കുടുംബപരമായ കൂട്ടുതൽ വിവരങ്ങൾ അദ്ദേഹം തിരക്കി.

നിന്റെ ഒരു മകനെ കർമ്മലമാതാവിനും ഒരു മകളെ കർമ്മലകന്യകാമഠത്തിനും കൊടുക്കണം', അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഏലി സമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ ആ സംഭാഷണം അവസാനിച്ചു.

കൊച്ചുവുസേപ്പ് മാന്നാനത്തു പഠനമാരംഭിച്ചിട്ടു് അധികദിവസങ്ങളായിട്ടില്ല. ഒരു ദിവസം സഹപാഠികളു

മൊത്തു് അവൻ വല്യച്ചാണ്ടി അച്ചനെ കാണാൻപോയി. കുട്ടികളുടെ നാട്ടംവീട്ടമെല്ലാം അദ്ദേഹം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ വീടു് വാഴക്കുളത്താണെന്നും സ്വ. സഭയിൽത്തന്നെയുള്ള ബ. ദുമ്മനീങ്കോസച്ചന്റെ സഹോദരീപുത്രനാണെന്നും മനസ്സിലായപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'കഴിഞ്ഞ നാല്പതുമണി ആരാധനയ്ക്കു ഞാൻ നിന്റെ അമ്മയെക്കണ്ടു. നിന്നെ കമ്മലമാതാവിനുകൊടുക്കാമെന്നു നിന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.'

കുട്ടിയ്ക്കു താല്പര്യമായി. പിന്നീടു് അവൻ പലപ്പോഴും വല്യച്ചാണ്ടിഅച്ചനെ സന്ദർശിക്കുമായിരുന്നു. കുട്ടിക്കു ഭക്തിയും ഉത്സാഹവും വളത്തുന്ന ഉപദേശങ്ങളും അദ്ദേഹം നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

മാന്നാനത്തെ ബോർഡിംഗു് ജീവിതം

കൊച്ചുവുസേപ്പു് മൂന്നുകൊല്ലം മാന്നാനത്തു ബോർഡിംഗിൽ താമസിച്ചുപഠിച്ചു. ബോർഡിംഗുറെക്ടർ ബ. വല്യളവീസച്ചനു് കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ കാര്യത്തിൽ തികഞ്ഞ സംതൃപ്തിയാണുണ്ടായിരുന്നതു്. കഥാപുരുഷൻ തന്നെ ഈ വസ്തുത ഡയറിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. നിയമങ്ങളും കൃത്യമായി അനുസരിക്കയും പഠനത്തിൽ ഉത്സാഹിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കുട്ടിയെ സ്നേഹിക്കാതിരിക്കാൻ അധികാരികൾക്കും സാധിക്കയില്ല. എല്ലാ നിയമങ്ങളും താൻ കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നുവെന്നു കൊച്ചുവുസേപ്പു് സ്വയം ഏറ്റു പറയുന്നുണ്ടു്.

മൂന്നു കൊല്ലത്തെ ബോർഡിംഗു് ജീവിതത്തിനിടയ്ക്കു് മൂന്നു വാർഷിക ധ്യാനങ്ങളും നടന്നു. മൂന്നിലും കൊച്ചുവുസേപ്പു് താല്പര്യപൂർവ്വം പങ്കുകൊണ്ടു. ഡയറിയിലെ വാക്കുകളുംതന്നെ പകർത്തുന്നു.

'മൂന്നു ധ്യാനങ്ങളും ബോർഡിംഗിൽ ഉണ്ടായി. അതിൽ വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടെ ഞാൻ സംബന്ധിച്ചു. പല

പ്രതിജ്ഞകളും ചെയ്തു. അതെല്ലാം ഒരു ചെറുബുക്കിൽ കുറിച്ചിട്ട, രഹസ്യമായി വായിച്ചിരുന്നു. ചിലപ്പോഴെല്ലാം നല്ല വിചാരങ്ങളും തോന്നാറുണ്ട്. ആ നല്ല വിചാരങ്ങളും കുറിച്ചിട്ടിരുന്നു.'

പലപ്പോഴും രാത്രിയിൽ ഉറക്കമിളച്ച് അരമുക്കാൽ മണിക്കൂർ സമയം കപ്പേളയിൽ പോയി പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നതായി ഡയറിയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. മാന്നാനത്തും കണ്ണാനയ്ക്കു സഹായിക്കുന്ന പതിവിനു മുടക്കം വരുത്തിയിരുന്നില്ല. അവിടത്തെ കപ്പേളയിലെ തിരുസ്വരൂപങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ പുഷ്പങ്ങളും ചാർത്തുക കൊച്ചുവുസേപ്പിനു പ്രിയംകരമായ ഒരു ജോലിയായിരുന്നു.

ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ ഒരു ക്ലാസ്സിലും തോറ്റില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പല വിഷയങ്ങൾക്കും പകുതിയും അതിലധികവും മാർക്കുവാങ്ങിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു.

വാഴക്കുളത്തു പഠിക്കുമ്പോഴും മത്യാസച്ചനായിരുന്നു തന്റെ ആത്മീയ ജീവിതത്തിൽ കൊച്ചുവുസേപ്പിനു വഴികാട്ടി. മാന്നാനത്തും അപ്രകാരം ഒരു ആത്മീയഗുരുവിനെ അവനു ലഭിച്ചു. കച്ചാറിൽ അച്ചൻ എന്നു് അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന അദ്ദേഹം. കൊച്ചുവുസേപ്പു് അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ പതിവു കുമ്പസാരക്കാരനായി സ്വീകരിച്ചു. നീണ്ട ഉപദേശങ്ങളും അദ്ദേഹം നല്കുമായിരുന്നുവെന്നു കഥാനായകൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ബുധൻ, വെള്ളി, ശനി, ഞായർ ദിവസങ്ങളിൽ കൊച്ചുവുസേപ്പു് ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു.

മാന്നാനത്തെ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതം പരിപുഷ്ടമാക്കുന്നതിൽ പ്രിയോർ ജനറാളായിരുന്ന വല്യച്ചാണ്ടിയച്ചനും നല്ല പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വൈകുന്നേരം നാലുമണികഴിഞ്ഞു് പള്ളിമുറ്റത്തു വന്നിരുന്നു കാറ്റുകൊള്ളുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പതിവായിരുന്നു. ഈ സമയത്താണു ബോർഡിംഗ് കുട്ടികളും കളിയും കുളിയും കഴിഞ്ഞു വരുക. വല്യച്ചാണ്ടി

യച്ചനെ സന്ദർശിക്കുവാൻ ഈ അവസരം കൊച്ചുവുസേപ്പു പലപ്പോഴും പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ തനിച്ചും ചിലപ്പോൾ കൂട്ടുകാരുമൊത്താണു് അവൻ പോയിരുന്നതു്. ഈ സന്ദർശനങ്ങളിലൂടെ പല ഭക്തകൃത്യങ്ങളും വല്യച്ചാണ്ടിഅച്ചൻ കൊച്ചുവുസേപ്പിനെ പഠിപ്പിച്ചു. മാസങ്ങളും ദിവസങ്ങളും ഓരോ പ്രത്യേക ഭക്തിക്കായി തിരുസഭ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തിങ്കൾ—ശുദ്ധീകരാത്മാക്കൾ, ചൊവ്വ—കാവൽമാലാഖാ, ബുധൻ—യൗസേപ്പുപിതാവു്, വ്യാഴം—വി. കുബ്ബാന, വെള്ളി—ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയം, ശനി—പ. മാതാവു്, ഞായർ—നമ്മുടെ കർത്താവു് എന്നിങ്ങനെയാണു പാശ്ചാത്യസഭ ആഴ്ചയിലെ ഏഴു ദിവസങ്ങളെ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഇതുപോലെ മാസങ്ങളും പ്രത്യേക ഭക്തിക്കായി സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാർച്ചു്-യൗസേപ്പുപിതാവു്, മെയ്—പ. അമ്മ, ജൂൺ-തിരുഹൃദയം, ജൂലായ്—കർമ്മലമാതാവു്, ആഗസ്റ്റ്—സ്വർഗ്ഗാരോപിതയായ മാതാവു്, സെപ്റ്റംബർ—വ്യാകുലമാതാവു്, ഒക്ടോബർ—കൊന്തമാതാവും കാവൽ മാലാഖയും, നവംബർ—ശുദ്ധീകരാത്മാക്കൾ, ഡിസംബർ— അമലോത്ഭവ മാതാവു്.

ഈ ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങളെല്ലാം വിശുദ്ധമായി വല്യച്ചാണ്ടി അച്ചൻ കൊച്ചുവുസേപ്പിനെ പഠിപ്പിച്ചു. ഈ ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും ആർക്കു പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നുവോ അവരെ അതാതു ദിവസങ്ങളിലും മാസങ്ങളിലും പ്രത്യേകം അനുസ്മരിക്കുവാനും അന്നു ദിവ്യബലിയിൽ സംബന്ധിച്ചും ചെറു പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലിയും ത്യാഗങ്ങളും ഉപവി പ്രവൃത്തികളും അനുഷ്ഠിച്ചും അവരെ വണങ്ങുവാനും അദ്ദേഹം അവനെ ഉപദേശിച്ചു. ആഗമനകാലം തുടങ്ങി ഓരോ ദിവസവും നാല്പതു് 'നന്മനിറഞ്ഞമറിയം' വീതം ചൊല്ലി തിരുപ്പിറവി ദിവസമാകുമ്പോൾ ആയിരം 'നന്മനിറഞ്ഞമറിയ'ത്തിന്റെ ഒരു പൂച്ചെണ്ടു് ഉണ്ണിമിശിഹായ്ക്കു സമർപ്പിക്കുന്ന പതിവു് ഇന്നും കേരളകത്തോലിക്കർ പുലർത്തിപ്പോരുന്നുണ്ടു്. ഈ ഭക്തിയിൽ

കൊച്ചുവുസേപ്പിനെ തഴക്കിയതും വല്യച്ചാണ്ടിയച്ചൻത ന്നെ. 1965-ൽ എഴുതിയ ഒരു ഡയറിക്കുറിപ്പിൽ താൻ അ ന്നുവരെ ഈ ഭക്തോനുഷ്ഠാനം മുടക്കിയിട്ടില്ലെന്നു കുഥാപു രുഷൻ അനുസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം.

ഒരു പുതിയ ചക്രവാളം

1902–ൽ ആണല്ലോ കൊച്ചുവുസേപ്പു മാന്നാനത്തു ബോർഡിംഗിൽ ചേർന്നു പഠനമാരംഭിച്ചതു്. അധികം ദിവസങ്ങളും കഴിഞ്ഞില്ല ഒരു പ്രത്യേകഗണം കുട്ടികളും കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയുടെ വിഷയമായി. പുതുതായി കൊവേന്തയിൽ ചേർന്ന കുട്ടികളായിരുന്നു അവർ. Aspirants (യോഗാത്ഥികളും) എന്നാണു് അവ രെ വിളിക്കുക. ഇവരും സ്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, കൊവേന്തയിൽ ചേർന്നു് കൊവേന്തയുടെവേണ്ടി പഠിക്കു ന്നവരായിരുന്നെന്നുമാത്രം. അവധിക്കാലത്തു് ഇവർ വീ ട്ടിൽ പോയിരുന്നില്ല. അച്ചന്മാരുടെ പ്രത്യേകമായ ശ്രദ്ധ യും താല്പര്യവും അന്വേഷണവും ഇവരുടെമേൽ ഉണ്ടായി രുന്നു. ബോർഡിംഗ് കുട്ടികളെക്കാളും കൂടുതൽ അനുസര ണയിലും ഭക്തിയിലുമാണു് അവർ ജീവിച്ചിരുന്നതു്. ഇവരെ കളിയാക്കി സംസാരിക്കുക ചില ബോർഡിം ഗ് കുട്ടികളുടെയും ഒരു വിനോദമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവ രെ പരിഹസിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൊച്ചുവുസേപ്പു് ഒ രിക്കലും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഹൃദയത്തിൽ അവരോടു് ഒരു അടുപ്പവും ബഹുമാനവും തോന്നുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

അക്കൊല്ലം നല്ല മാക്കോട്ടുകൂടി പാസ്സായി. സന്തോ ഷപൂർവ്വം പഠനം തുടർന്നു. പഠനത്തിനിടയിലും ആസ്പി രൻസിനോടു തോന്നിയ താല്പര്യം ഹൃദയത്തിൽ വളർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. 'എനിക്കു കൊവേന്തയിൽ ചേർന്നാലെന്താ? അതൊരു വിട്ടുമാറാത്ത ചിന്തയായി. ബോർഡിം ഗ് റെക്ടറായിരുന്ന ബ. വല്യുവീസച്ചനോടു കൊച്ചുവു സേപ്പു തന്റെ രഹസ്യം പറഞ്ഞു. നല്ല ആഗ്രഹമുണ്ടെ ങ്കിൽ യോഗാത്ഥികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കാമെന്നു് അ

ദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. ബ. ഈറാനീമ്മോസച്ചനായിരുന്നു അന്നു യോഗാത്ഥികളുടെ നാഥൻ. അദ്ദേഹത്തെയും കൊച്ചുവുസേപ്പ് തന്റെ ആഗ്രഹമറിയിച്ചു. ഒരു യോഗാത്ഥിയായി ചേരുന്നതിനുവേണ്ട വ്യവസ്ഥകളും ചെലവുകളും സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹവുമായി ചർച്ചചെയ്കയും ചെയ്തു.

മാർച്ചുമാസത്തിലായിരുന്ന വർഷാവസാനപ്പരീക്ഷ. അതുകഴിഞ്ഞ് വലിയ അവധിക്കാലമായി. പതിവുപോലെ അവധിക്കു വീട്ടിൽപോയി. അപ്പോഴും ഹൃദയത്തിൽ പൊന്തിനിന്നിരുന്ന പ്രധാനചിന്ത കൊവേന്തയിൽ ചേരണമെന്നതായിരുന്നു. അമ്മയെ തന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ രഹസ്യം അറിയിച്ചു. ബുദ്ധിമതിയായ ആ അമ്മ നേരത്തേ പ്രതീക്ഷിച്ചതാണതു്. അമ്മ വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി അതിനു സമ്മതിച്ചു.

അമ്മയുടെ സഹോദരൻ ബ. ദുമ്മനീങ്കോസച്ചൻ അന്നും വാഴക്കുളം കൊവേന്തയിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. അപ്പൻ മരിച്ചുപോയതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ അതീവ ശ്രദ്ധയാണു് പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. കൊച്ചുവുസേപ്പിനതറിയാം. ഒരു പിതാവിന്റെ സ്ഥാനത്തതു് അവൻ അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. അമ്മയെ തന്റെ ആഗ്രഹം അറിയിച്ചതിനുശേഷം കൊച്ചുവുസേപ്പ് ബ. ദുമനീങ്കോസച്ചനെ സമീപിച്ചു, പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതികരണം ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിക്കാത്തതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം ഗൗരവം നിറഞ്ഞതായി. വൈദികനാകുന്നതിലല്ല കൊവേന്തയിൽ ചേരുന്നതിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു പ്രതിഷേധം.

'എന്തിനു കൊവേന്തയിൽ ചേരുന്നു. ഇടവക വൈദികനായാൽപ്പോരേ?' തികഞ്ഞ ഗൗരവത്തിൽ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

തുടർന്നു് അക്കൊല്ലം പുത്തൻ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയ ഏഴാനും ഇടവക വൈദികരുടെ പേരുകളും അദ്ദേഹം എ

ട്ടുത്തുനിരത്തി. കറുത്തതും വെളുത്തതുമായ ളോവകയം ധരിച്ച്, വാച്ചും ഷൂസും ധരിച്ച് ചുണക്കുട്ടന്മാരെപ്പോലെ ഓടിച്ചാടിനടക്കുന്ന ആ യുവവൈദികരുടെ ആകർഷകമായ ഒരു ചിത്രം അദ്ദേഹം കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ മുമ്പിൽ വരച്ചുകാണിച്ചു. എന്നിട്ട് 'അവരെപ്പോലെയാകുന്നതല്ലേ നല്ലതു്' എന്നൊരു ചോദ്യവും.

ദുമനീക്കോസച്ചൻ വരച്ചു കാണിച്ച ആ പുതിയ ചിത്രം കൊച്ചുവുസേപ്പിനെ തെല്ലും ആകർഷിച്ചില്ല. കൊവേന്തയിൽ ചേരുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പിതൃസ്ഥാനീയനായ ആ വൈദികൻ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകകൂടി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തകർന്ന ഹൃദയത്തോടും പതറിയ ചിന്തകളോടും കൂടിയാണു് അവൻ അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞതു്. അസ്വസ്ഥമായ ഹൃദയത്തോടെ കൊച്ചുവുസേപ്പ് നേരെ കപ്പേളയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഹൃദയം അസ്വസ്ഥമാണെങ്കിലും അവൻ നിരാശപ്പെട്ടില്ല. കർമ്മലമാതാവിന്റെ രൂപത്തിനു മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി അവൻ ഹൃദയംനൊന്തു പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. കൊവേന്തയിൽ നിന്നു് ഒരറിയിപ്പ്. അമ്മയും മകനുംകൂടി അവിടംവരെ ഒന്നു ചെല്ലണം. ദുമനീക്കോസച്ചനാണു് ആളെ വിട്ടിരിക്കുന്നതു്. അവർ മൂന്നുപേരുംകൂടി കൊച്ചുവുസേപ്പു കൊവേന്തയിൽ ചേരുന്നതിനെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു. അമ്മയ്ക്കും മകനും സമ്മതമാണു്. അവർ സന്തോഷത്തോടെ തുറന്നു പറഞ്ഞു. അച്ചനും സന്തോഷമായി. എങ്കിലും ഉടനെവേണ്ട, കുറെക്കൂടി കഴിയട്ടെ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീരുമാനം. കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ മനസ്സറിയുന്നതിനും അവനെ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കുന്നതിനുമായി അച്ചനെടുത്ത വിദ്യയായിരുന്നു, ആദ്യം അവനോടു കാണിച്ച പ്രതികൂലമനഃസ്ഥിതി. ഇപ്പോഴാകൊച്ചുവുസേപ്പിനതു മനസ്സിലായി. അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അടിഞ്ഞുകൂടിയ കാർമേഘങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷമായി. ഹൃദയം പ്രശാന്തമായി. കാറും പിശറു കഴിഞ്ഞ് തെളിഞ്ഞ ആകാശംപോലെ അ

വൻ പിന്നെയും ധാരാളമായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. അതിൽ ശോകച്ഛായ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എത്തിപ്പിടിക്കാൻ പോകുന്ന ഒന്നിൽ ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഹൃദയലാഘവത്വം ഒരു ദിവ്യാനുഭൂതിയുടെ പരിവേഷം ചാർത്തിയിരുന്നു.

മദ്ധ്യവേനൽ അവധിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും കൊച്ചുവുസേപ്പു വീണ്ടും മാന്നാനത്തിനു തിരിച്ചു. ക്രമപ്രകാരം പഠനവും ആരംഭിച്ചു. പഠനം പുരോഗമിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് കൊവേന്തയിൽ ചേരാനുള്ള ആഗ്രഹവും വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അക്കാലത്തു് യോഗാർത്ഥികളുടെ ഗുരുവായ ഈറാനിമ്മോസച്ചനോടു മാത്രമേ ഇതേപ്പറ്റി സംസാരിച്ചിരുന്നുള്ളു. കാറ്റു കൊള്ളിച്ചാൽ പരിമളം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയേക്കാവുന്ന ഒരു നിധിയെന്നപോലെ തന്റെ ഈ ആഗ്രഹം ഹൃദയത്തിൽത്തന്നെ സൂക്ഷിക്കാനായിരുന്നു കൊച്ചുവുസേപ്പിനു താല്പര്യം. ബന്ധത്തിൽപ്പെട്ട കുട്ടികളോടുപോലും അവനതേപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചില്ല. 'ദൈവത്തെമാത്രം അറിയിക്കയും പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു' എന്നാണു് അതേപ്പറ്റി പില്ക്കാലത്തു ഡയറിയിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്.

1904 നവംബറിൽ മാന്നാനത്തു് ഒരു വലിയ സംഭവം നടന്നു. അത്യുന്നത ദൈലഗാദു് മൈക്കൽ സലെസ്ക്കി തിരുമനസ്സിലെ സന്ദർശനമായിരുന്നു അതു്. കാണ്ടിയിൽനിന്നാണു് അദ്ദേഹം വന്നതു്. മാന്നാനത്തു് ആദ്യമായി വരുകയാണു്. തിരുമേനിക്കു മാന്നാനം നല്ലിയ വരവേല്പു് ഗംഭീരമായിരുന്നു. വൈകുന്നേരം നാലു മണിക്കു് തിരുമേനി മാന്നാനത്തു് ആഗതനായി. പള്ളിയും പള്ളിമുറ്റവും ആളുകളെക്കൊണ്ടു് നിറഞ്ഞിരുന്നു. തിരുമേനി അന്നു മാന്നാനത്തുതന്നെ താമസിച്ചു. പിറേന്നു് 7 മണിക്കു് കുർബ്ബാന, തുടർന്നു പ്രസംഗം, പ. കുബ്ബാനയുടെ വാഴ്വു് എന്നിങ്ങനെയാണു പരിപാടി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതു്.

ബ. ചാണ്ടിപ്പിള്ളയച്ചൻ കപ്പേളയിൽ കുബ്ബാന ചൊല്ലാൻ വന്നു. അന്നു മാന്നാനം കൊവേന്തയിൽ താമ

സ്ഥിച്ചിരുന്ന ഒരു ബ. വൈദികനാണു് അദ്ദേഹം. അച്ചൻ വന്നപ്പോഴും ദിവ്യപൂജയ്ക്കു സഹായിക്കാനാരുമില്ല. എല്ലാവരും പള്ളിയിൽ ദൈവാദിന്റെ ദിവ്യബലിയിലും ഇതര തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലും സംബന്ധിക്കാൻ പോയിരിക്കയാണു്. എന്തോ കാരണവശാൽ കൊച്ചുവുസേപ്പു് അല്പം വൈകി. ചാണ്ടിപ്പിള്ള അച്ചൻ കൊച്ചുവുസേപ്പിനെ സങ്കീർത്തിയിലേക്കു വിളിച്ചു. 'കൊച്ചേ എന്റെ കുമ്പാനയ്ക്കൊന്നു കൂടാമോ' അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. 'കൂടാം അച്ചാ'. കൊച്ചുവുസേപ്പു ശങ്കിച്ചില്ല ഉത്തരം പറയാൻ.

'ആഘോഷങ്ങളിൽ കൂടണ്ടേ' അച്ചൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

'വേണ്ടാ പിതാവേ, പിതാവിന്റെ കുമ്പാനയ്ക്കു കൂടിയാൽ മതി.' അവന്റെ മുഖത്തു് ഇച്ഛാഭംഗം നിഴലിച്ചില്ല. മറിച്ചു് സന്തോഷം പ്രകടമായിരുന്നു.

'എന്നാൽ നമുക്കു സ്ലൂഴിക്കപ്പേളയിലേക്കു പോകാം. സാമഗ്രികളെടുത്തുകൊള്ളൂ.' അച്ചൻ നിർദ്ദേശം നല്കി.

കൊച്ചുവുസേപ്പു് ഉടനെ വീഞ്ഞും വെള്ളവു ഓസ്തിയും ധൂമക്കുറ്റിയുമെടുത്തു പോകാൻ തയ്യാറായി. അച്ചൻ കപ്പേളയിലെത്തി കുർബ്ബാന ആരംഭിച്ചു. ഒരു മണിക്കൂർ നേരം പിടിക്കും ചാണ്ടിപ്പിള്ള അച്ചന്റെ കുമ്പാന. ആ കുർബ്ബാന കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും പള്ളിയിൽ ദൈവാദിന്റെ കുമ്പാനയും കൈ മുത്തൽ മുതലായ ചടങ്ങുകളും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിലൊന്നിലും കൊച്ചുവുസേപ്പിനു സംബന്ധിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും സന്തോഷത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ചാണ്ടിപ്പിള്ള അച്ചന്റെ കുമ്പാനയ്ക്കു് അവസാനംവരെകൂടി. കുമ്പാന കഴിഞ്ഞു് സങ്കീർത്തിയിൽ വന്നപ്പോഴും ചാണ്ടിപ്പിള്ള അച്ചൻ ഹൃദയംഗമമായ സന്തോഷത്തോടെയാണു കൊച്ചുവുസേപ്പിനു വാഴ്വു് കൊടുത്തതു്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

'എന്റെ കുഞ്ഞേ, കുമ്പാനയ്ക്കു കൂടുന്നതിനാരുമില്ലാതെ ഞാൻ വിഷമിച്ചിരിക്കയായിരുന്നു. നീണ്ട കുമ്പാന

യാണു് എന്റേതു്. എന്റെ ആ കുബ്ബാനയ്ക്കു കൂടുന്നതിനു വേണ്ടി പള്ളിയിൽ ടലഗാദിന്റെ ആഘോഷങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചു നീ നിന്നല്ലോ. നിനക്കു ഞാൻ നന്ദിപറയുന്നു. എന്റെ ഉള്ളഴിഞ്ഞ ആശീർവാദവും നിനക്കു ഞാൻ തരുന്നു.'

ത്യാഗപൂർണ്ണമായ ഈ സ്നേഹകൃത്യംവഴി വളരെ അധികം ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങൾ തനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കഥാപുരുഷൻ തന്റെ ഡയറിക്കുറിപ്പിൽ എടുത്തു പറയുന്നുണ്ടു്.

ടലഗാദു് തിരിച്ചുപോയി. ഒരു ദിവസം നാലുമണിക്കു് കുട്ടികളെ പ. കുബ്ബാനയ്ക്കു വിടുവിച്ചതിനുശേഷം പുറത്തിറങ്ങിയ സമയം. ചാണ്ടിപ്പിള്ള അച്ചൻ കൊച്ചുവുസേപ്പിനെ വിളിച്ചു് കുട്ടികളുടെ മുമ്പിൽ നിറുത്തി ഒരു ലഘുപ്രസംഗംതന്നെ നടത്തി, അവന്റെ അന്നത്തെ ത്യാഗപ്രവൃത്തിയെ പ്രശംസിച്ചു്. അവരുടെ മുമ്പിൽവച്ചു് അവനൊരു സമ്മാനം നല്കാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല.

മൂന്നു

യോഗാർത്ഥി

1904—ൽ സെക്കൻഡ് ഫോമിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴത്തന്നെ കൊവേന്തയിൽചേരുന്നതിനുവേണ്ട ആലോചനകളെല്ലാം പൂർത്തിയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന ആ തീരുമാനത്തോടുകൂടിയാണ് അക്കൊല്ലം മദ്ധ്യവേനൽ അവധിക്കു വീട്ടിൽപോയതു്. ബന്ധുമിത്രാദികളെ കണ്ടു യാത്രപറയാനും ഈ അവസരം വിനിയോഗിച്ചു. കൊച്ചുമുട്ടത്തു ബ. മത്തായിഅച്ചൻ, ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ മുതലായവരെ പ്രത്യേകം കണ്ടുയാത്രപറഞ്ഞു. പലരും കൊവേന്തയിൽ ചേരുന്നതിനെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തി. എങ്കിലും കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ മനസ്സ് മാറ്റുവാൻ അവക്കൊന്നും സാധിച്ചില്ല.

അവധിക്കാലം തീരാറായി. ബോർഡിംഗിലേക്കു കൊണ്ടുപോകാനുള്ള സാമാനങ്ങളെല്ലാം കൊച്ചുവുസേപ്പ് ഒരുക്കി. കൊവേന്തയിൽ ചേരുന്നതിനാവശ്യമായ സർട്ടിഫിക്കറുകളും സമ്പാദിച്ചു. സ്കൂളും തുറന്നു. പതിവുപോലെ കൊച്ചുമുട്ടത്തു കുഞ്ചിലോയും മറ്റു കൂട്ടുകാരുമൊത്തു ബോർഡിംഗിലേക്കുതന്നെ യാത്രതിരിച്ചു. മേയ് ഒന്നാം തീയതി പുതിയ സ്കൂൾ വർഷത്തിലെ ക്ലാസ്സാരംഭിച്ചു. പ്രത്യേകമായിട്ട് ഒന്നും സംഭവിക്കാത്തതുപോലെ കഥാനായകൻ ബോർഡിംഗിൽത്തന്നെ താമസിച്ച് പഠനം തുടർന്നു. കൊച്ചുപാണ്ടിഅച്ചൻതന്നെയായിരുന്നു അന്നും മാന്നാനം കൊവേന്തയിലെ പ്രീയോർ. അദ്ദേഹം ഒരു ദിവസം കൊച്ചുവുസേപ്പിനെ തനിയെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: ജൂൺ മാസത്തിലെ തിരുഹൃദയത്തിരുനാളുണ്ടല്ലോ. അന്നുനിന്നെ കൊവേന്തയിൽ ചേർക്കാം. ഒരുങ്ങിയിരുന്നു കൊള്ളണം'.

കൊച്ചുവുസേപ്പിനു സന്തോഷമായി. അവന്റെ ഭാവിപരിപാടികളെക്കുറിച്ച് അന്നുവരെ കൂട്ടുകാരാരും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇനിയും തന്റെ സുഹൃത്തുക്കളിൽനിന്ന് ഈ രഹസ്യം മറച്ചുവയ്ക്കേണ്ടതില്ലെന്നു് അവൻ തീരുമാനിച്ചു. കൊച്ചുവുസേപ്പിനു് ഒരു രക്ഷാകർത്താവിനെപ്പോലെയാണു് കൊച്ചുമുട്ടത്തു കുഞ്ചിലോ (ഇന്നും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കൊച്ചുമുട്ടത്തു യോഹന്നാനച്ചൻ). ആദ്യംതന്നെ മാതൃകുടുംബാംഗമായ ആ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനെ അവൻ തന്റെ തീരുമാനം അറിയിച്ചു. തുടർന്നു് ഇതരസതീർത്ഥ്യരോടും അങ്ങനെ എല്ലാം തയ്യാറായി. ഇനി ഒന്നും ഒരുങ്ങാനില്ല.

ജൂൺമാസം വന്നു. തിരുഹൃദയത്തിരുനാൾ ദിവസം പുലർന്നു. കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞുതിങ്ങിനിൽക്കുകയാണു്. പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ നിമിഷങ്ങളോരോന്നും കഴിഞ്ഞുപോകുന്നു. ഇതരതിരുക്കർമ്മങ്ങളും കഴിഞ്ഞു. സമയം പത്തുമണിയായി. ബ. പ്രിയോർ കൊച്ചുചാണ്ടിഅച്ചൻ ബോർഡിംഗിൽവന്നു. കുട്ടികളുമായി അല്പസല്പകുശലപ്രശ്നങ്ങളും നടത്തി. തിരിച്ചുപോകാറായപ്പോൾ അദ്ദേഹം കൊച്ചുവുസേപ്പിനെ വിളിച്ചു. ഒരുങ്ങിനിൽക്കുകയായിരുന്ന അവൻ. തന്റെ സഹപാഠികളുടെനേരെ അവനൊന്നു നോക്കി. ഒരിക്കൽക്കൂടി ആ കണ്ണുകളും അവരോടു യാത്രചോദിച്ചു. അവക്കെല്ലാം അറിയാമായിരുന്നു തങ്ങളുടെ ചുണക്കുട്ടനായ കൂട്ടുകാരൻ അന്നു തങ്ങളെ പിരിയുമെന്നു്. ബ. കൊച്ചുചാണ്ടി അച്ചന്റെ പിന്നാലെ കൊച്ചുവുസേപ്പു് നടന്നു. അവന്റെ പിന്നാലെ അവന്റെ ബന്ധുക്കളും സതീർത്ഥ്യരുമായ ആ കുട്ടികളും. ആരും സംസാരിച്ചില്ല. എല്ലാവരുടേയും ഹൃദയം വിങ്ങിപ്പൊട്ടിനിൽക്കുകയായിരുന്നു. ദിവ്യമായ ഒരാനന്ദവുംഅതോടൊപ്പം വിരഹത്തിന്റെ വേദനയും കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ ഹൃദയത്തെ വീർപ്പുമുട്ടിച്ചു. ബോർഡിംഗിൽനിന്നു് അല്പം മാറിയിട്ടാണു യോഗാർത്ഥിഭവനം. അതിന്റെ പടിവരെ കൂട്ടികൾ അവനെ അനുഗമിച്ചു. കൊച്ചുവുസേപ്പു് തിങ്ങിവിങ്ങിയ ഹൃദയത്തോടെ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കൂട്ടുകാരെ ഒന്നുകൂടി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അവരെല്ലാം

കണ്ണീരൊഴുക്കുന്നു. ആ നിറകണ്ണുകളും ഒന്നുകൂടി യാത്രപറഞ്ഞുപിരിഞ്ഞു. കൊച്ചുവുസേപ്പ് അകത്തുകയറി. ആ ഭവനം അവനെ സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു.

യോഗാർത്ഥിഭവനത്തിൽ

പുതിയൊരു ലോകവും പുതിയൊരു ജീവിതവും ആരംഭിക്കുകയായിരുന്നു. ബോർഡിംഗിലുള്ള നിയമങ്ങളെക്കാളും കുറച്ചുകൂടി കർക്കശമാണ് ഇവിടത്തെ നിയമങ്ങളും. എങ്കിലും ആ നിയമങ്ങളനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിൽ കൊച്ചുവുസേപ്പിനു ബുദ്ധിമുട്ട് തോന്നിയില്ല. ആശിച്ചു കാത്തിരുന്നു കിട്ടിയതല്ലേ? അവൻ സന്യാസത്തിന്റെ ആ പ്രാരംഭനിയമങ്ങളെല്ലാം കണിശമായിത്തന്നെ അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നു.

നിയമങ്ങളുടെ കാക്ശ്യമോ അനുഷ്ഠാനത്തിലുള്ള അതിതാല്പര്യമോ—കാരണമെന്തെന്നറിഞ്ഞില്ല, —ഒരു പക്ഷേ രണ്ടുകൂടിയാകാം—ദുഃഖഗാത്രനായിരുന്ന കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ ആരോഗ്യം അല്പം മോശമായി 1904 ഡിസംബറിലെ പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ചികിത്സാർത്ഥം വീട്ടിലേയ്ക്ക് പോയി. ദീർഘകാലമെടുത്തില്ല. ആരോഗ്യം ഭേദപ്പെട്ടപ്പോൾ വീണ്ടും മാന്നാനത്തിനു തിരിച്ചു. എങ്കിലും ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ ഒരിക്കൽകൂടി ചികിത്സയ്ക്കായി വാഴക്കുളത്തേക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. മാന്നാനത്തു നാല്പതുമണി ആരാധനയ്ക്കു വാഴക്കുളത്തുനിന്നു വന്നിരുന്ന ബ. അച്ചന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലാണ് ഇത്തവണ വീട്ടിലേക്കു പോന്നതു്.

ഒരു ഒടുക്കത്തെ അത്താഴം

ചികിത്സയ്ക്കുവേണ്ടി വീട്ടിൽ കുറെക്കാലം താമസിച്ചിട്ടു തിരിച്ചുപോന്നതിന്റെ പിറേറദിവസം വീട്ടിലുണ്ടായ ഒരു അകാലമരണത്തെപ്പറ്റി 'ഒരു ഒടുക്കത്തെ അത്താഴം' എന്ന പേരിൽ കഥാനായകൻ ഡയറിയിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

1905 മേയ് മാസം പിറന്നു. കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ അസുഖം ഒരു വിധം മാറി. മാന്നാനത്തിനു പോകാമെന്നു തോന്നി. അയൽപക്കത്തും ബന്ധുഭവനങ്ങളിലുംപോയി എല്ലാവരേയും കണ്ടു യാത്ര പറഞ്ഞു. രണ്ടാം തീയതി വ്യാഴാച്ച വൈകുന്നേരമായപ്പോഴേക്കും നമ്പേലിലും ആയവന കാക്കനാട്ടും (കാക്കനാട്ട കൊച്ചുപൗലോച്ചന്റെ അമ്മ) വിവാഹം കഴിച്ചയച്ചിരുന്ന രണ്ടു സഹോദരിമാരും മറ്റു സഹോദരന്മാരും ഒരുമിച്ചുവീട്ടിൽക്കൂടി. അഞ്ചുമക്കളും അമ്മയും.

പതിവില്ലാത്തവിധം ഉല്ലാസകരമായിരുന്ന അന്നത്തെ അത്താഴം. അമ്മയുടെ കഴിവിൽപ്പെട്ട വിഭവങ്ങളെല്ലാമൊരുക്കി. വീട്ടുകാര്യങ്ങളും നാട്ടുവിശേഷങ്ങളുമെല്ലാം എല്ലാവരും പറഞ്ഞു. കൊവേന്തക്കാരനായ കൊച്ചാങ്ങളയുടെ വിശേഷങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും പ്രത്യേകിച്ചു സഹോദരിമാർക്കു കൃത്യംകൃത്യമായി അറിയണം. അവിടത്തെ ഭക്ഷണരീതി, ജോലികൾ, അച്ചന്മാരുടെ പെരുമാറ്റം, കൂട്ടുകാരായ സഹോദരന്മാർ എന്നിവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം അവർ എണ്ണിയെണ്ണി ചോദിച്ചു. ഇനി എന്നാണു വരുക, എന്നാണു കാണുക, ഇനിയും അവിടെച്ചെല്ലുമ്പോൾ സുഖക്കേടു വന്നാലോ? തിരിച്ചയയ്ക്കുമോ? കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഉല്ക്കണ്ഠ ആ അമ്മയിലും സഹോദരങ്ങളിലും തലപൊക്കി. ഇനി വന്നാൽത്തന്നെയും ഇങ്ങനെ എല്ലാവർക്കുംകൂടി വീട്ടിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടാനൊക്കുമോ? അങ്ങനെ സ്നേഹനിർഭരമായ ചില ഉല്ക്കണ്ഠയോടെയാണ് അത്യാഹ്ലാദകരമായ അന്നത്തെ അത്താഴം അവസാനിച്ചതു്. അന്നുതന്നെ എല്ലാവരും അന്യോന്യം യാത്രപറഞ്ഞിരുന്നു.

ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു് എണീറ്റിട്ടും വർത്തമാനം കഴിഞ്ഞില്ല. 'നാളെ ഈ നേരത്തു് നമ്മളൊക്കെ എവിടെയായിരിക്കും. അമ്മയും ചേടത്തിയും മാത്രം കാണും ഇവിടെ.' ആ സഹോദരീസഹോദരന്മാർ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു.

ഏറ്റവും കൂടുതൽ സംതൃപ്തി അമ്മയ്ക്കായിരുന്നു. കിടക്കാൻ നേരത്തു് അമ്മ പറഞ്ഞു.

'എന്റെ അഞ്ചു മക്കളേയും ഇന്നു് ഒരുമിച്ചുകണ്ടല്ലോ ഇനി എന്നു കാണും? ഇനി ഒന്നിച്ചുകാണുമോ? ആർക്കറിയാം....ദൈവത്തിനറിയാം!'

ഉറക്കം പിടിക്കുന്നതുവരെ എല്ലാവരും പിന്നെയും വർത്തമാനം പറഞ്ഞുകിടന്നു.

വെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ ഒന്നുകൂടി യാത്രപറഞ്ഞു കൊച്ചുവുസേപ്പു മാന്നാനത്തിനു തിരിച്ചു. വിവാഹിതരായ രണ്ടു സഹോദരിമാരും ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പോയി. മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠൻ മലയ്ക്കു് ജോലിസ്ഥലത്തേക്കും. നേരെമൂത്ത ജ്യേഷ്ഠൻ മത്തായിയാണു കൊച്ചുപെങ്ങളെ കൊണ്ടുവിടാൻ ആയവനയ്ക്കു പോയതു്. മത്തായി പെങ്ങളെ ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലാക്കിയശേഷം കീരമ്പാറയ്ക്കു തിരിച്ചു. അന്നു് അവിടെത്തങ്ങി. പിറേന്നു രാവിലെ ചില ജോലികളെല്ലാം നടത്തിച്ചശേഷം വൈകുന്നേരത്തോടുകൂടി വാഴക്കുളത്തിനു മടങ്ങി. രാത്രിയായെങ്കിലും നല്ല നിലാവുണ്ടായിരുന്നു. തനിച്ചായിരുന്ന യാത്ര ഇന്നത്തെപ്പോലെ റോഡുണ്ടായിരുന്നില്ല. വീതികുറഞ്ഞ ഒരു തൊണ്ടിലൂടെ നടക്കുമ്പോഴും ഒരു സപ്പത്തെ ചവുട്ടി. വേദനകൊണ്ടു പുളഞ്ഞ പാമ്പു കാലിൽ കടിച്ചു. കടി ശക്തിയായിരുന്നു. വേഗം വീട്ടിലെത്തണം. ഓടി. പക്ഷേ, അധികം ഓടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മത്തായി വഴിയിൽ വീണു മരിച്ചു. പിറേന്നു കാലത്താണു വീട്ടിലറിയുക. കൊച്ചുവുസേപ്പിന്റെ ജീവിതത്തെ വല്ലാതെ പിടിച്ചുലച്ച ഒരു സംഭവമായിരുന്നു അതു്.

കഥാനായകൻ മൂന്നാം ഫോമിലാണിപ്പോഴും കുറേക്കാലം സുഖമില്ലാതെ കഴിയുകയായിരുന്നല്ലോ. സ്കൂൾ തുറന്നിട്ടും ആദ്യത്തെ ടേമിൽ പഠനം തുടരാൻ സാധിച്ചില്ല. അസുഖവും ജ്യേഷ്ഠന്റെ മരണവും മൂലമുണ്ടായ ദുഃഖവും എല്ലാംകൂടി മൂന്നുമാസത്തെ പഠനം നഷ്ടപ്പെടുത്തി. അക്കൊല്ലം തോല്ക്കുകയും ചെയ്തു.

1907–ൽ നാലാം ഫോമിലേയ്ക്കു ജയിച്ചു. ആരംഭകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പഠനസാമർത്ഥ്യം കഥാപുരുഷനു വീണ്ടെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇംഗ്ലീഷും കണക്കും പ്രയാസമായി അനുഭവപ്പെട്ടു.

ഈ ഘട്ടത്തിലാണു ബ. ഫ്രാൻസീസച്ചൻ (പുതിയപറമ്പിൽ) യോഗാത്ഥികളുടെ ഗുരുവായി വന്നതു്. അദ്ദേഹം കൊച്ചുവുസേപ്പിനെയും കുന്നുകൽ കെ. വി. ചാക്കോയേയും (പരേതനായ ബ. ഹയസീന്തച്ചൻ) യോഗാത്ഥികളുടെ ലീഡേഴ്സാക്കി നിയമിച്ചു. പഠനത്തിൽ ശ്രദ്ധകുറയാൻ ഇതു് ഒരു കാരണമായിട്ടുണ്ടാകാം. ഏതായാലും 1908–ൽ നാലാം ഫോമിലും കൊച്ചുവുസേപ്പു തോറ്റു.

നാല്

നവസന്യാസി

നാലാം ഫോമിലും തോറ്റതോടുകൂടി തുടർന്നു പഠിക്കുവാൻ കൊച്ചുവുസേപ്പിനു് ഒട്ടും താല്പര്യമില്ലാതായി. നോവിഷ്യേറ്റിൽ പ്രവേശിക്കാനാണു് ആഗ്രഹം അതിനു് അമ്പഴക്കാട്ടേക്കു പോകണം. അധികാരികളും അനുകൂലിച്ചു.

1908–ലെ പൊതുസംഘത്തിൽവച്ചു പെ. ബ. ബർണ്ണവാസച്ചൻ വാഴക്കുളം പ്രിയോരായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. കൊച്ചുവുസേപ്പും, ആർ. സി. വക്കീൽ റാത്തപ്പിള്ളി (ബ. തോബിയാസച്ചൻ) യു, എൻ. ജെ വക്കീൽ മുള്ളൻകുഴി (ഇന്നുംജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ബ. അബ്രാഹം അച്ചൻ) യും അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചു വാഴക്കുളത്തിനു പോന്നു.

നോവിഷ്യേറ്റിൽ പ്രവേശിക്കാനുള്ള ഒരുക്കമാണല്ലോ. ഇനി അതു കഴിയാതെ വീട്ടിൽ വരാനൊന്നും സാധിക്കയില്ല സ്വന്തപ്പെട്ടവരെയെല്ലാം കണ്ടു യാത്രപറഞ്ഞു. കൊച്ചുമുട്ടത്തു ബ. മത്തായിയച്ചനെ പ്രത്യേകം കണ്ടു യാത്രപറയാൻ മറന്നില്ല.

കൊച്ചുമുട്ടത്തുനിന്നു മറ്റൊരാളും കർമ്മലീത്താസഭയിൽ ചേർന്നു വൈദികനായിത്തീർന്നിരുന്നു; കൊച്ചുമുട്ടത്തു ബ. കൊച്ചുശൗര്യാരച്ചൻ. എന്നാൽ കുറെ കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി ഇടവകരംഗത്താണു തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ടു് കൂടുതൽ നന്മചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നതെന്നു്. അങ്ങനെ 1908-ൽ അദ്ദേഹം കർമ്മലീത്താസഭവിട്ടു് ഒരു ഇടവകവൈദികനായി മാറി. വാഴക്കുളത്തു പ്രിയോരായ ബ. ബർണ്ണവാസച്ചനുമൊന്നിച്ചു് കൊച്ചുവുസേപ്പു് വീട്ടിൽ വന്നകാലത്തു് കൊച്ചുമുട്ടത്തു കൊച്ചു

ശൗര്യാരച്ചൻ കൊവേന്തവിട്ടു പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും കൊച്ചുവുസേപ്പിനു് അദ്ദേഹവുമായുള്ള കുടുംബബന്ധം ഇല്ലാതാകുന്നില്ലല്ലോ. അപ്പോഴും ഇടവകവൈദികനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന തന്റെ ആ മാതൃസഹോദരനെ പോയികാണുവാൻ കൊച്ചുവുസേപ്പു് ബണ്ണ്ണവാസച്ചന്റെ അനുവാദം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. കർമ്മലീത്താസഭയിലേക്കുള്ള അവന്റെ ദൈവവിളിയെ ആ സന്ദർശനം പക്ഷേ, പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചേക്കും എന്നു ഭയന്നിട്ടാകാം ബണ്ണ്ണവാസച്ചൻ അനുമതി നിരസിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. സംഗതി ചെറിയ കൊച്ചുശൗര്യാരച്ചനും മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടാകണം. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭാഗിനേയനെ വീട്ടിൽവന്നുകണ്ടു. പക്ഷേ ബണ്ണ്ണവാസച്ചൻ ഭയപ്പെട്ടതുപോലുള്ള ഉപദേശങ്ങളോ മാനാന്തരമോ ഒന്നുമുണ്ടായില്ല. മറിച്ചു് 'എന്റെ കുഞ്ഞേ നീ കൊവേന്തയിൽത്തന്നെ നിന്നുകൊള്ളണം' എന്നാണു് അദ്ദേഹം കൊച്ചുവുസേപ്പിനു നൽകിയ നിർദ്ദേശം

കുടുംബക്കാരെയും ബന്ധുമിത്രാദികളേയുംമെല്ലാം കണ്ടു യാത്രപറഞ്ഞു് കൊച്ചുവുസേപ്പു് അവധി കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും മാന്നാനത്തു തിരിച്ചെത്തി.

അമ്പഴക്കാട്ടേയ്ക്കു്

അമ്പഴക്കാട്ടാണു നവസന്യാസഭവനം. ആക്കൊല്ലം നവസന്യാസം ആരംഭിക്കാൻ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടവർ കൊച്ചുവുസേപ്പുൾപ്പടെ അഞ്ചുപേരുണ്ടായിരുന്നു. മാന്നാനത്തു്, കെ. വി. ചാക്കോ, പി. കെ. ചുമ്മാർ, എം. ജെ ഇത്താക്കു്, പി. എം. ജോസഫു് എന്നിവരാണു് മറ്റു നാലുപേർ. 1909 ജനുവരി ഇരുപത്തിരണ്ടാം തീയതി അവർ അഞ്ചുപേരുംകൂടി അമ്പഴക്കാട്ടേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. എൽത്തുരുത്തിൽനിന്നു പി. പി. വർക്കി (പൈനാടൻ) യും വന്നുചേർന്നു.

സഭാവസ്ത്രസ്വീകരണം

നോവിഷ്യേറ്റു് ആരംഭത്തോടെയാണു് യോഗാർത്ഥികൾക്കു സന്യാസവസ്ത്രം നൽകപ്പെടുക. പതിവനുസരിച്ചു്

1909 മാർച്ചുമാസത്തിൽ സഭാവസ്ത്രസ്വീകരണവും നവസന്യാസവും ആരംഭിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ പണസംബന്ധമായി കൊവേന്തകളും തമ്മിലുണ്ടായ ചില അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും കാരണം സഭാവസ്ത്രസ്വീകരണത്തിനു് സെപ്റ്റംബർവരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു, നമ്മുടെ യോഗാർത്ഥികൾക്കു്.

ആറുപേരാണു നോവിഷ്യേറ്റിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. ഒരിക്കലും ഒരിടത്തുംതന്നെ നോവിഷ്യേറ്റു് ആരംഭിക്കുന്നവരിൽ മുഴുവൻപേരും അതു പൂർത്തിയാക്കാറില്ല. ഇവിടെയും അതുതന്നെ സംഭവിച്ചു. ഒരാൾ തനിക്കു സന്യാസദൈവവിളിയില്ലെന്നു സ്വയം തീരുമാനിച്ചു് സഭവിട്ടുപോയി. ബാക്കി അഞ്ചുപേരിൽ മൂന്നുപേർ ചങ്ങനാശ്ശേരി മിസ്സുകാരും രണ്ടുപേർ– (കൊച്ചുവുസേപ്പും പി. പി. വക്കിയും) – എറണാകുളം മിസ്സുകാരുമായിരുന്നു.

പരിത്യാഗജീവിതത്തിനും–പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ഉണ്ണുവതിയായ അമ്മയിൽനിന്നു കുട്ടിക്കാലത്തു ലഭിച്ച പരിശീലനം നവസന്യാസത്തിൽ പ്രയോജനപ്രദമായിരുന്നു എന്നു തന്റെ ഡയറിക്കുറിപ്പിൽ അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. നവസന്യാസഗുരുനാഥൻ നൽകിയ ത്യാഗത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരുപദേശം ശ്രവിച്ചയുടനെ താൻ വീട്ടിൽനിന്നുകൊണ്ടുവന്നിരുന്ന പെട്ടി, മെത്തപ്പായ്, നല്ല തലയണ പ്രാർത്ഥനപ്പുസ്തകം മുതലായി ഏറ്റവും ഇഷ്ടമുള്ള സാധനങ്ങൾ പലതും കൊണ്ടുപോയി ഗുരുവിനെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടു താഴ്മയോടെ സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം പറയുകയാണു് 'നൊവിസ്യാത്തു കാലത്തു എനിക്കു പല മാനസികവിഷമതകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതെല്ലാം ഇന്നുവരെയുള്ള പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരമായിട്ടും ദൈവസ്തുതിക്കും പാപികൾ, അജ്ഞാനികൾ മുതലായവരുടെ മാനസാന്തരത്തിനും, ഭാവിജീവിതം പുണ്യമായും ശ്രേഷ്ഠമായും തീരുന്നതിനുവേണ്ടി ഞാൻ കാഴ്ചവച്ചു'.

ശവരിയാരച്ചൻ തന്റെ ആദ്യത്തെ സന്യാസവ്രതാനുഷ്ഠാനം നടത്തിയപ്പോൾ പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിച്ച കാര്യ

ങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡയറിയിൽനിന്നുതന്നെ ഇവിടെ എടുത്തുചേർത്തുകൊള്ളുന്നു:—

1) ഇന്നുവരെ ചെയ്തിട്ടുള്ള സകല പാപങ്ങൾക്കും പൂണ്ണമോചനം ലഭിക്കുന്നതിനും, ഈ മാമ്മോദീസവഴി ആത്മാവും ഹൃദയവും കർത്താവിന്റെ തിരുരക്തംകൊണ്ടു കഴുകപ്പെടുന്നതിനും

2) മേലാൽ മരണപര്യന്തം യാതൊരു ചാവുദോഷവും, പാപദോഷങ്ങളും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനും

3) പറഞ്ഞൊപ്പുകൾക്കു വിരുദ്ധമായി പാപദോഷങ്ങൾപോലും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനും

4) ദൈവത്തിനും സഭയ്ക്കും തലവന്മാർക്കും കൂടപ്പിറപ്പുകൾക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ട ജീവിക്കുന്നതിനും

5) എന്റെ ഭാവിജീവിതം ദൈവസ്തുതിക്കും ആത്മരക്ഷയ്ക്കും, സഭയുടേയും വീടിന്റേയും വീട്ടുകാരുടേയും തിരുസ്സഭയുടേയും ഉയർച്ചക്കും സ്തുതിക്കും ഉപകാരത്തിനുംവേണ്ടി ഞാൻ ചെയ്യുന്ന ഉദ്യമങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും ശുഭമായിത്തീരുന്നതിനും

6) മെത്രാന്മാർ, വൈദികർ, സന്യാസസന്യാസിനികൾ മിഷനറിമാർ, മാപ്പിപ്പാ, കർത്തിനാളന്മാർ മുതലായവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഫലപ്രദങ്ങളായിത്തീരുന്നതിനും

7) എന്റെ അമ്മ സഹോദരസഹോദരിമാർ, അടുത്തതും അകന്നതുമായ സംബന്ധക്കാർ, ബന്ധുമിത്രാദികൾ ആദിയായവർക്കെല്ലാം നല്ല പുണ്യവും പരിശുദ്ധിയും കടശി നല്ല മരണവും ലഭിക്കുന്നതിനും ദൈവചിത്തംപോലെ അവർക്കു ശരീരസൗഖ്യവും ദീർഘായുസ്സും ധനവും മറ്റു് എല്ലാവക ആത്മശരീരലൗകികനന്മകൾ ലഭിക്കുന്നതിനും

8) എന്റെ അനന്തിരവന്മാർ നല്ലവരും ദൈവത്തിനും മാതാപിതാക്കൾക്കും നല്ലവരും ഇഷ്ടപ്പെട്ടവരുമായിത്തീരുന്നതിനും

9) അവരിൽ ചിലരെ വൈദികസന്യാസസന്യാസിനി അന്തസ്സുകളിലേക്കു് വിളിക്കുന്നതിനും അവർക്കു നല്ല പുണ്യവും പരിശുദ്ധിയും പാണ്ഡിത്യവും ശരീരസൗഖ്യവും ത്രാണിയും തന്റേടവും മറ്റും നൽകുന്നതിനും

10) കടശി, മരിച്ചുപോയ എന്റെ അപ്പൻ, മുൻകാരണവന്മാർ, സംബന്ധക്കാർ മുതലായവക്കു് ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തുനിന്നുള്ള മോചനം നൽകുന്നതിനും എല്ലാവക്കും നല്ല മരണവും സ്വർഗ്ഗവും നൽകുന്നതിനുംവേണ്ടി ഞാൻ കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു.

എന്റെ ദാരിദ്ര്യം കീഴ്വഴക്കം കന്യാവ്രതം എന്ന ഈ ബലികളെ ദൈവമേ, ഞാൻ അങ്ങേക്കു് സമർപ്പിക്കുന്നു. ഈ ബലികളുടെ യോഗ്യതകൊണ്ടു മുകളിൽ പറഞ്ഞ അനുഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം എനിക്കു് ഇന്നും എന്നും നൽകണമേ'.

അഞ്ച്

നവവൈദികൻ

ചങ്ങനാശ്ശേരി മിസ്സംകാരെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രഥമപട്ടങ്ങളം തുടങ്ങി കർബ്ബാനപ്പട്ടംവരെ കൊടുക്കുന്നതിനു ഒരിക്കലും ഒരുതരത്തിലും തടസ്സമൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ല. അവക്കു മെത്രാന്റെ അനുവാദം ലഭിക്കുന്നതിനു പ്രയാസമില്ലെന്നത്രം. എറണാകുളം മിസ്സത്തിൽനിന്നു രണ്ടുപേരെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും അവക്കു് അവരുടെ മെത്രാന്റെ അനുമതി ലഭിക്കുന്നതിനു വളരെയധികം പ്രതിബന്ധങ്ങളം തരണം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. എറണാകുളംകാർ രണ്ടുപേരെയും അരമനയിൽ വിളിച്ചു് പിതാവു സംസാരിച്ചു.

കൊച്ചുവുസേപ്പിനെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൊവേന്തയിൽ ചേരുന്നതിനെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയാണു വന്ദ്യതിരുമേനി സംസാരിച്ചതു്. ഫലിതമായിട്ടായിരിക്കാം, വലിയ പള്ളിയിൽ വികാരിയാക്കാമെന്നും മറ്റും തിരുമേനി കൊച്ചുവുസേപ്പിനോടു പറഞ്ഞുനോക്കി. കൊച്ചുവുസേപ്പു് അതിനൊന്നും വഴങ്ങിയില്ല. 'എനിക്കു വികാരിത്വം വേണ്ട കൊവേന്തമതി' എന്നായിരുന്നു അവന്റെ നിർബന്ധപൂർവ്വമായ തീരുമാനം. ആ തീരുമാനത്തിനുമുമ്പിൽ കൊവേന്തയിൽത്തന്നെ നിൽക്കുവാൻ അനുവദിക്കുകയേ പിതാവിനു നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അങ്ങനെ കൊവേന്തയിത്തന്നെ തുടരുവാൻ കൊച്ചുവുസേപ്പിനെ അനുവദിച്ചു. 1910 ഒക്ടോബർ നാലാം തീയതി കൊച്ചുവുസേപ്പു് നവസന്യാസം പൂർത്തിയാക്കി വ്രതവാഗ്ദാനം നടത്തി. അതോടുകൂടി കൊച്ചുവുസേപ്പു് ബ്രദർ സേവ്യർ എന്നു് വിളിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങി.

സന്യാസത്തിന്റെ അതിപ്രധാനമായ ഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നതു വ്രതവാഗ്ദാനത്തോടെയാണു്. സന്യാസജീവി

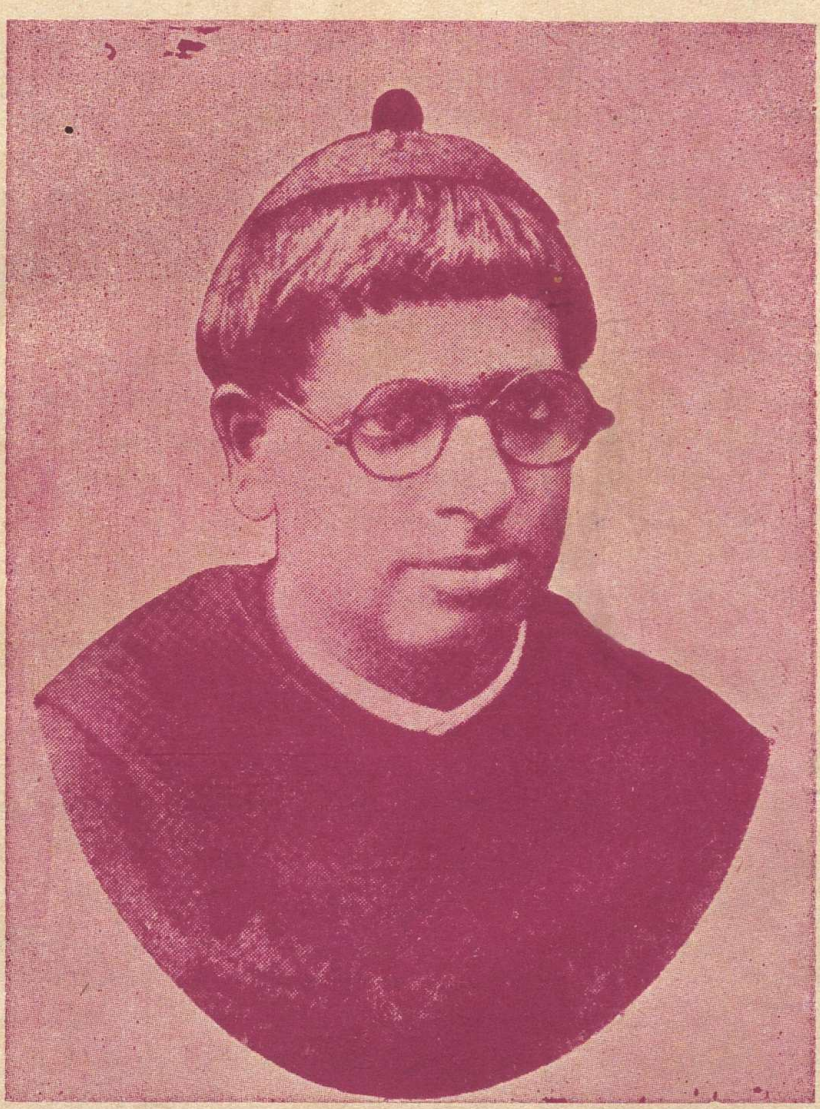
തത്തിനേറതായ വലിയ ത്യാഗങ്ങളം ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു് ഏറെറടുക്കുന്നതു് അപ്പോഴാണു്. എന്തും ത്യജിക്കുന്നതിനു് സന്തോഷം മാത്രമല്ല ഒരാവേശം തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുമപ്പോഴം. ത്യാഗത്തിന്റെ ആവശ്യകതയേയും മാഹാത്മ്യത്തേയും പററി ധാരാളം ഉപദേശങ്ങളും അപ്പോഴം നല്കപ്പെട്ടം.

പരിശുദ്ധമായ ചിന്തകളും അനുഭൂതികളുംകൊണ്ടു് ഹൃദയം പരിപുഷ്ടമാവുന്ന ഒരവസരമാണുവ്രതവാഗ്ദാനസമയം. പതിവിൽക്കവിഞ്ഞതീക്ഷ്ണമായ പ്രാത്ഥനകളം അന്നു ഹൃദയത്തിൽനിന്നുയരും. മാതാപിതാക്കളുമുതൽ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എല്ലാ ബന്ധുക്കളുംക്കും സ്നേഹിതക്കും ഉപകാരികളുംക്കും അധികാരികളുംക്കുംവേണ്ടി അന്നു പ്രത്യേകംപ്രത്യേകം ഹൃദയംഗമമായി പ്രാത്ഥിക്കും. അന്നത്തെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു പ്രത്യേകമായ ഫലസിദ്ധിയുണ്ടെന്നാണു വിശ്വാസം.

ബ്രദർ സേവ്യർ തന്റെ വ്രതാനുഷ്ഠാനദിവസം തന്റെ കുടുംബത്തിലുള്ളവക്കുവേണ്ടിയും സഹപാഠികളുക്കുവേണ്ടിയും അധികാരികളുംക്കുവേണ്ടിയും തനിക്കുവേണ്ടിയും ഭക്തിനിർഭരമായ ഹൃദയത്തോടെ ധാരാളം പ്രാത്ഥിച്ചു. ഹൃദയത്തെ വികാരതരളിതമാക്കിയ ആ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം ചൊല്ലിയ പ്രാത്ഥന ഡയറിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു് അന്യത്ര (പേജു് 33, 34) ചേത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ.

പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കു്

നവസന്യാസവും വ്രതവാഗ്ദാനവും കഴിഞ്ഞു. പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കെത്തിയിട്ടില്ല. ആ വലിയ ലക്ഷ്യം ഇനിയും മുന്നിൽ കിടക്കുന്നതേയുള്ള. അതിനാൽ തുടരാതെ പഠനം തുടന്നു. ആരംഭകാലത്തെപ്പോലെ പഠനത്തിൽ പ്രഗത്ഭതനേടുവാൻ ബ്രദർ സേവ്യറിനു കഴിഞ്ഞില്ല. ക്ലാസ്സിൽ ഒരു സാധാരണക്കാരൻ വിദ്യാത്ഥിമാത്രമായിരുന്നു അവൻ. ഇതവന്റെ ഹൃദയത്തെ വളരെ വേദനിപ്പിച്ചി

ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ പുൽപ്പറമ്പിൽ

സി. എം. ഐ

30–3–1888 — 5–3–1967

രുന്നു. ഡയറിക്കുറിപ്പുകളിൽ പലയിടത്തും ഈ വേദന തലപൊക്കുന്നതു കാണാം. 'പഠനത്തിൽ ഞാൻ വലിയ സമർത്ഥനല്ലായിരുന്നു. ഞാൻ മാത്രം കുറഞ്ഞവനും മറ്റുള്ളവർ പഠനത്തിൽ വളരെ മികച്ചവരുമായിരുന്നു. ഇതെനിക്കു കൂടുതൽ പ്രയാസത്തിനും സങ്കടത്തിനും കാരണമായിത്തീർന്നു' എന്നിങ്ങനെയാണ് പില്ക്കാലത്ത് ഇതേപ്പറ്റി അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.

പഠിക്കുവാൻ കൂടുതൽ സമർത്ഥരായവരെ മംഗലാപുരത്തിനയച്ച സംഭവത്തെപ്പറ്റിയും ഇതേ മനോഭാവത്തോടെ കഥാനായകൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്.

'1912 ജൂൺ മാസത്തിൽ കൂട്ടത്തിൽ പഠിച്ചിരുന്ന സമർത്ഥന്മാർ മംഗലാപുരത്തിനുപോയി. ബാക്കി ഞങ്ങളം അഞ്ചുപേരു് ഞാൻ, ബ്ര. പ്രൊത്താസി, ബ്ര. അന്ത്രോസി, പൌളിൻ, പൊളിക്കാപ്പ്മുതൽപേർ ഒരു വിധത്തിൽ തള്ളപ്പെട്ടവരായി അമ്പഴക്കാട്ടതന്നെ താമസിച്ചു പഠിച്ചു.'

1914 ജൂണിൽ ബ്രദർ സേവ്യർ ഉംപ്പടെ ഏതാനും പേർ മുത്തോലിയിൽപോയി പഠനം തുടന്നതായി പറയുന്നുണ്ടു്. 1917—ൽ അവർ വീണ്ടും മാന്നാനത്തേയ്ക്കു തിരിച്ചുവന്നു. അവിടെവച്ചാണു കുർബ്ബാനപ്പട്ടം സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്.

1919 ജനുവരിയിൽ ചങ്ങനാശ്ശേരി മിസ്സംകാക്കു കുബ്ബാനപ്പട്ടംകിട്ടി. എറണാകുളം മിസ്സംകാരായ ബ്രദർ സേവ്യറിനുംമറും പട്ടം കിട്ടിയില്ല. ഇതേപ്പറ്റി നമ്മുടെ കഥാപുരുഷൻതന്നെ പറയുന്ന വാക്കുകളം ശ്രദ്ധിക്കാം.

'1919—തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ജനുവരിയിൽ ചങ്ങനാശ്ശേരി മിസ്സംകാക്കു കുബ്ബാനപ്പട്ടം കിട്ടി. എറണാകുളം മിസ്സംകാർ കരഞ്ഞും ഇമ്ലാഭംഗപ്പെട്ടും നടന്നു. 1919 ഡിസംബർ 22—നു് ഞങ്ങളംക്കും പട്ടംകിട്ടി'.

അങ്ങനെ നീണ്ട കാത്തിരുപ്പിന്റെയും ഇമ്ലാഭംഗങ്ങളുടെയും അന്ത്യത്തിൽ ബ്രദർ സേവ്യർ 1919 ഡിസംബർ

22–ാം തീയതി ക്രിസ്തുവിന്റെ നിത്യപുരോഹിതനായിത്തീർന്നു. ബ്രദർ സേവ്യർ ഫാദർ സേവ്യർ ആയി മാറി. റവ. ഫാദർ ഇന്നസെന്റ്, റവ. ഫാദർ റോമയോ തോമസ്, റവ. ഫാദർ വിൽസൺ എന്നിവർ അന്നു കഥാനായകനോടൊപ്പം പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കുയർത്തപ്പെട്ടവരാണ്.

മാന്നാനത്തുവച്ചായിരുന്നു പ്രഥമദിവ്യബലി. വലിയ ജ്യേഷ്ഠൻ വറുഗീസിനും മൂത്തപെങ്ങളുടെ ഭർത്താവു നമ്പേലിൽ ലൂക്കാസ്സിനും മാത്രമേ മാന്നാനത്തുപോയി ഫാദർ സേവ്യറിന്റെ പുത്തൻ കുർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ.

പുത്തൻ കുർബാനയുടെ ചെലവിനു വീട്ടിൽനിന്നു യാതൊന്നും വാങ്ങരുതു്, പുത്തൻകുർബാനകഴിഞ്ഞു് ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞേ വീട്ടിൽപോകാവൂ എന്നൊക്കെയായിരുന്നു അന്നത്തെ നിയമങ്ങൾ. ഒന്നും വാങ്ങരുതു് എന്നു നിയമമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അന്നു പ്രഥമദിവ്യബലിയർപ്പിച്ച നവവൈദികരുടെ വീട്ടുകാർ പിരിച്ചെടുത്തുകൊടുത്തകുറെ രൂപാ കൊവേന്തസ്സു വാങ്ങേണ്ടതായിവന്നു.

പുത്തൻകുർബ്ബാനകഴിഞ്ഞു് ഒരു മാസമായി. മാന്നാനത്തുതന്നെയാണു് ഈ ഒരു മാസം താമസിച്ചതു്. ഇനി നിയമപ്രകാരം വീട്ടിൽപോകാം.

കിളിയൊഴിഞ്ഞ കൂടു്

ഫാദർ സേവ്യർ മാന്നാനത്തുനിന്നു് ആദ്യം തേവരസ്സാണു പോയതു്. പുത്തൻ കുർബാനസ്സുശേഷമുള്ള ആദ്യത്തെയാത്ര. 1920 ഫെബ്രുവരിയിലായിരുന്നു അതു്. തേവരനിന്നും വാഴക്കുളത്തിനുപോന്നു. വാഴക്കുളത്തു നാല്പതുമണി ആരാധന നടക്കുന്ന അവസരംകൂടിയായിരുന്നു അതു്.

വാഴക്കുളം കൊവേന്തസ്സുസമീപമാണു കൊച്ചുജ്യേഷ്ഠൻ പുല്ലറമ്പിൽ ചാക്കോയുടെ വീടു്. അവിടെയാണു് കുഞ്ഞ

നജൻ ശൗര്യാരച്ചൻ പുത്തൻ കുർബാനക്കുശേഷം ആദ്യം വന്നതു്. നവവൈദികനായ അനുജനെ കൊച്ചുജ്യേഷ്ഠനും കുടുംബവും സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു. അവക്കൊക്കെ അഹ്ലാദമായിരുന്നു.

പിറേദിവസമാണു മഞ്ഞളുരു് തറവാട്ടിൽപോയതു്. അതാണല്ലോ ജനിച്ചുവളർന്ന സ്വന്തം വീടു്. സുന്ദരസ്മരണകളും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതവിടെയാണു്. കൊച്ചേന്തയിൽ ചേരുന്നതുവരെ അപ്പന്റെ അകാലമരണത്തിൽ അമ്മയുടെ വാത്സല്യനിർഭരമായ പരിലാളനയേറ്റു വളർന്നതും അവിടെത്തന്നെ. അപ്പന്റെ തുണയില്ലാത്ത ആ മക്കളെ വളർത്തി നല്ല നിലയിലാക്കുവാൻ ആ അമ്മ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെട്ടതും മറ്റൊരിടത്തല്ല. ഒരു കമ്മലീത്താവൈദികനാകുവാൻ ദൈവം അനുഗ്രഹിച്ചതും ആ വീട്ടിൽനിന്നുതന്നെ.

പക്ഷേ സ്വന്തം വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോഴും നവവൈദികനായ മകനെ—വൈദികനായി കാണുവാൻ ആശിച്ചുകൊതിച്ചു് അനുഗ്രഹിച്ചയച്ച കുഞ്ഞുമകനെ—സ്വീകരിക്കുവാൻ അമ്മ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. 1912 മാർച്ചു് 30-ാം തീയതി ആ നല്ല അമ്മ തന്റെ ഭൗതികജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു ഏഴുവർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴും 1919 മാർച്ചു് 19—നുതറവാട്ടിൽ അമ്മയുടെകൂടെ പാർത്തിരുന്ന ഏറ്റവുംഇളയമകൻ കുഞ്ഞിത്തൊമ്മനും അമ്മയെ അനുഗമിച്ചു. ഭാര്യയും രണ്ടുകുഞ്ഞുങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു്. ഇതാണു് ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ തന്റെ പുത്തൻ കുർബാനസ്വീകരണശേഷം ആദ്യമായി വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോഴും അഭിമുഖീകരിച്ച സ്ഥിതി.

സ്വതവേ ധീരനായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം തകർന്നു. മനസ്സിൽ ദുഃഖം തളംകെട്ടി. കരയാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഓർമ്മവച്ചനാൾമുതൽ അമ്മയെപ്പറ്റി ഓർക്കുവാനേ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിവുള്ളൂ. അപ്പന്റെ ലാളനകളെപ്പറ്റി യാതൊരു ഓർമ്മയും അവശേഷിക്കാൻ സാധിക്കാത്തവണ്ണം അത്ര ചെറുപ്പത്തിലേ

അപ്പൻ മരണത്തിന്റെ കവാടം കടന്നുപോയി. പിന്നീട് അമ്മയുടെ തണലിൽ മാത്രം വളർന്നു. ആ ജീവിതം മുഴുവൻ ഇപ്പോഴും ശൗര്യാരച്ചന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഇതളുവിടർത്തിവീണു. അദ്ദേഹം ചിന്താഗ്രസ്തനായി കിളിയൊഴിഞ്ഞ കൂടുപോലെയാണു സ്വന്തം വീടു് അദ്ദേഹത്തിനു് അനുഭവപ്പെട്ടതു്. അതെ ആ വീടിനെ ചൈതന്യനിർഭരമാക്കിയിരുന്ന കിളി അനന്തതയിലേക്കു് പറന്നുപോയിട്ടു് വർഷങ്ങളായിരുന്നു എത്രയോ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അനുജന്റെ ഭാര്യയോടും കുഞ്ഞുങ്ങളോടും യാത്രപറഞ്ഞിട്ടു് ശൗര്യാരച്ചൻ കല്ലൂർക്കാട്ടിനുപോയി. അവിടെ കീരമ്പാറയാണു മൂത്തജ്യേഷ്ഠൻ പുല്ലറമ്പിൽ വർഗ്ഗീസു് താമസിക്കുന്നതു്. വലിയ ജ്യേഷ്ഠനും ജ്യേഷ്ഠത്തിയും മക്കളും വളരെ സന്തോഷത്തോടെതന്നെ അനുജനെ സ്വീകരിച്ചു. അവിടെയും എല്ലാവർക്കും സന്തോഷംമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

സഹോദരീസഹോദരന്മാരെല്ലാവരുംകൂടി നവവൈദികനു നൂറുരൂപ സമ്മാനിച്ചു. ആ രൂപകൊണ്ടു് കുറെ ഭക്തസാധനങ്ങളും വാങ്ങി. കുറെ സാധുക്കൾക്കു ദാനം ചെയ്തു.

ആറ്

ധ്യാനഗുരു

ഏതാനും ക്രിസ്ത്യാനിയുടെയും പൊതുവായ ദൗത്യമാണു സുവിശേഷഘോഷണം. അവൈദികനായ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതു പ്രസംഗങ്ങളിൽ എന്നതിനെക്കാൾ സ്വന്തം ജീവിതമാതൃകയിൽ കൂടിയായിരിക്കും. ഒരു വൈദികനാകട്ടെ സുവിശേഷപ്രഘോഷണം തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ—ഗൗരവമായ—ചുമതലയായി ഏറ്റെടുക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ടിയാണു കുടുംബത്തിന്റെ കെട്ടുപാടുകളിൽനിന്നു് അയാൾ വിട്ടകലുന്നതു്.

വൈദികരിൽ അനന്യസാധാരണമായ സുവിശേഷപ്രസംഗത്തിനായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവരുടെ സംഖ്യ താരതമ്യേന ചെറുതാണു്. എല്ലാവരുടെയും കഴിവുകളും വാസനകളും അതിനിണങ്ങിയതായിരിക്കയില്ല. ഇതര ജോലികളെ അപേക്ഷിച്ചു് അസൗകര്യങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ഈ രംഗത്തു് ഏറുകയും ചെയ്യും.

ഏതായാലും ആ ചെറിയ ഗണത്തിലേയ്ക്കു തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ. 1919 മുതൽ 1967 വരെ ദീർഘിച്ച വൈദികജീവിതത്തിൽ ജീവിതസായാഹ്നത്തിലെ ഏതാനും വർഷങ്ങളെ ഒഴിച്ചുള്ള ജീവിതം മുഴുവൻ നേരിട്ടുള്ള ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾക്കായിട്ടാണു്, കേരളത്തിന്റെ ആ രണ്ടാം ഫ്രാൻസീസു് സേവ്യർ ചെലവഴിച്ചതും.

1919 ഡിസംബറിലാണല്ലോ കഥാനായകൻ വൈദികപദത്തിലേക്കുയർത്തപ്പെട്ടതു്. തേവര കൊവേന്തയായിരുന്നു നവവൈദികന്റെ പ്രഥമപ്രവർത്തനരംഗം. എല്ലാംകൊണ്ടും സുഖവും സന്തോഷവും നിറഞ്ഞതായിരുന്നു

വെന്നാണ് അവിടത്തെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പിന്നീട് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. അയൽപ്പള്ളികളിലെ കുമ്പസാരം, പ്രസംഗം മുതലായവയ്ക്കുപുറമേ തേവര സ്കൂളിന്റെ മാനേജർ ജോലികൂടി അവിടെ ശൗര്യാരച്ചനു നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതായുണ്ടായിരുന്നു.

സുഖപ്രദമായിരുന്നു തേവരയിലെ ജീവിതമെങ്കിലും ആ ജീവിതം ഒരു തരത്തിൽ ശൗര്യാരച്ചനെ വീർപ്പുമുട്ടിക്കയാണു ചെയ്തത്. കാരണം അദ്ദേഹം വൈദികനായത് അങ്ങനെ സുഖത്തിലും സന്തോഷത്തിലും ജീവിക്കാനല്ല. ജനങ്ങളുടെയിടയിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്ന് അവർക്കുവേണ്ടി ബുദ്ധിമുട്ടാനും അവർക്കു നന്മചെയ്യുവാനും അദ്ദേഹം വെമ്പൽകൊണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടത്തിൽ ഒരു ധ്യാനപ്രസംഗകനായിത്തീരുക ജനങ്ങൾക്കു നന്മചെയ്യാനുള്ള ഫലപ്രദമായ ഒരു മാർഗ്ഗമായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് അതു വളരെ അത്യാവശ്യവുമായിരുന്നു.

'ഒരു വർഷമെങ്കിലും മുത്തോലിയിൽ പോയി ബർമർസലീനോസച്ചന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ധ്യാനം, പ്രസംഗം മുതലായതു തഴങ്ങുവാൻ എനിക്കു വലിയ ആശയും ആവശ്യവും തോന്നി' എന്നു് ഇതേപ്പറ്റി കഥാപുരുഷൻ ഡയറിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പെ. ബ. ഗബ്രിയേലച്ചൻ (പുളിക്കൽ, പുതുക്കാട്ട്) ആയിരുന്നു അന്നത്തെ പ്രിയോർ ജനറാൾ. മടിച്ചുനില്ക്കാതെ ശൗര്യാരച്ചൻ അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചു തന്റെ ഇംഗിതമറിയിച്ചു. ന്യായമെന്നു തോന്നിയതുകൊണ്ടാകാം ആ അപേക്ഷ അനുവദിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ശൗര്യാരച്ചൻ തേവരനന്നു പോകുന്നതിനു പലർക്കും വൈമനസ്യമുണ്ടായിരുന്നു. കാരണം ഏതാവശ്യത്തിലും ആരെയും മടിക്കുടാതെ സഹായിക്കുന്ന പ്രകൃതക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അവരെയൊക്കെയും പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിച്ചു. പിരിയുന്നതിൽ ഇരുകൂട്ടർക്കും സങ്കടമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹം തേവരവിട്ടു മുത്തോലിക്കു പോയി.

ഒന്നാമത്തെ ധ്യാനപ്രസംഗം

രാമപുരമാണു ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ ആദ്യമായി ധ്യാനപ്രസംഗം നടത്തിയ സ്ഥലം. കാലം 1920 മെയ്. വൈദികപട്ടം സ്വീകരിച്ചിട്ട് അഞ്ചുമാസമേ ആയിട്ടുള്ളു അന്നു്. ധ്യാനപ്രസംഗം പരിശീലിക്കുവാൻ തേവരനിന്നു മുത്തോലിക്കു പോകുംവഴിക്കാണു് അതു നടത്തിയതു്. അങ്ങനെ നാല്പതിൽപരം വർഷത്തേയ്ക്കു് അനസ്യൂതമായി തുടർന്ന ഒരു കർമ്മപദ്ധതിക്കു് അവിടെവച്ചു തുടക്കമിട്ടു. 650 ധ്യാനങ്ങളാണു് അദ്ദേഹം നടത്തിയിട്ടുള്ളതിനു രേഖകളുണ്ടു്. ആ ധ്യാനയോഗിയുടെ കാല്പാടു പതിയാത്തതായി കേരളത്തിലൊരു കുഗ്രാമംപോലും കാണുകയില്ല.

കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ആരംഭംമുതൽ നിലവിൽ വന്നിട്ടുള്ളതും അന്നു നടപ്പിലിരുന്നതും ആയ സകല ധ്യാനരീതികളെയുംപറ്റി കിട്ടാവുന്നത്ര പുസ്തകങ്ങളും ശേഖരിച്ചു വായിച്ചും ചിന്തിച്ചും പഠിച്ചും സർവ്വോപരി പ്രാർത്ഥിച്ചും നന്നായി ഒരുങ്ങിക്കൊണ്ടാണു് ശൗര്യാരച്ചൻ ക്ലേശകരമായ ഈ പ്രേഷിതരംഗത്തേക്കു കാലെടുത്തുവച്ചതു്. ആരംഭംമുതൽക്കുതന്നെ ജനങ്ങളുടെ നന്മയിലുള്ള തീഷ്ണമായ ആഗ്രഹവും ആത്മാർത്ഥതയും ആ വാഗ്ധോരണിക്കു ജീവൻ പകർന്നിരുന്നു. വർഷങ്ങളും കഴിയുംതോറും ജീവിതനിരീക്ഷണപ്രഗത്ഭനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവജ്ഞാനം ആ പ്രസംഗങ്ങളെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ചൈതന്യനിർഭരമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ആ 650 ധ്യാനറിപ്പോർട്ടുകളിൽക്കൂടി ഒന്നു കണ്ണോടിക്കുന്നപക്ഷം എത്രമാത്രം നിരീക്ഷണപാടവവും ചിന്താശീലവും സംവേദനക്ഷമതയും ഉള്ള ഒരു പ്രതിഭയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേതു് എന്നു നാം അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോകും.

ജീവിതനിരീക്ഷകൻ

എവിടെ ധ്യാനത്തിനു ചെന്നാലും ആ സ്ഥലത്തേയും അവിടത്തെ ജനങ്ങളേയും അവരുടെ ജീവിതരീതികളേയും ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം സാംസ്കാരിക പാശ്ചാത്തലങ്ങ

ളേയുമെല്ലാം പാറി സമഗ്രമായൊരു പഠനം നടത്തുന്നതിനു കഥാനായകൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. എന്നിട്ട് ആ വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രസംഗങ്ങളും ആസൂത്രണം ചെയ്തിരുന്നതു്. പ്രസംഗങ്ങളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും താൻ പറയുന്ന ഓരോ വാക്കും ശ്രോതാക്കളിൽ ഉളവാക്കുന്ന പ്രതികരണങ്ങളും നിരീക്ഷിച്ചറിയുവാൻ അസാമാന്യ കഴിവുതന്നെയുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു്. ഓരോ ധ്യാനം കഴിയുമ്പോഴും ആ ധ്യാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള റിപ്പോർട്ടും എഴുതി സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു 1920 മുതൽ ആരംഭിച്ചു് 40 ൽ പരം വർഷങ്ങളിലായി കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും നടത്തിയിട്ടുള്ള 650 ധ്യാനങ്ങളുടെ റിപ്പോർട്ട വായിക്കുമ്പോഴും കഴിഞ്ഞ അരശതാബ്ദക്കാലത്തെ കേരളകത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഒരു ചിത്രമാണു നമുക്കു കിട്ടുന്നതു്. കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രഭൂമിശാസ്ത്ര പശ്ചാത്തലങ്ങളുടെ ഒരു പരിവേഷംകൂടി ആ ചിത്രത്തിനുണ്ടാകും.

ധ്യാനം നടത്താൻ ചെന്ന ഒരു ഗ്രാമത്തിന്റെ ചരിത്ര പശ്ചാത്തലം വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

'മുമ്പു് ഈ സ്ഥലം വലിയ മലയും പനിയും ഉള്ള സ്ഥലമായിരുന്നു. പലരും ഇവിടെവന്നു സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പനി പിടിപെട്ടു പോകയായിരുന്നു പതിവു്. കൂടാതെയും അജ്ഞാനികളുടെ ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥലമായിരുന്നു ഇതു്. പഴയ കാലത്തു ധാരാളം ആളുകളും പാർത്തിരുന്നു. പഴയ കിണറുകളും, പുരത്തറകളും, ദേവന്മാരുടെ ബിംബങ്ങളും മുതലായവ ധാരാളം ഇവിടെ കാണാനുണ്ടു്. പുരത്തറകളും കിളക്കുക, കിണറുകളും നന്നാക്കുക മുതലായതു ചെയ്യുമ്പോഴും ബിംബങ്ങളും ധാരാളം കണ്ടിരുന്നു. പനി കൊണ്ടോ, ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ വരവു കേട്ടിട്ടോ എന്തോ പഴയ കാലത്തു ജനങ്ങളും ഇട്ടെറിഞ്ഞുപോയ സ്ഥലങ്ങളാണിവ' (1926).

മറെറാരു ഇടവകയിലെ ജനങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണു്.

'ജനങ്ങളും സാധുക്കളാണു്. അധികവും വള്ളത്തിൽ നെല്ലുകയറ്റി മണിമല മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കുന്നവരാണു്. വേലക്കാരും വള്ളംകുത്തുകാരുമാകകൊണ്ടു കുമ്പസാരവും കുബ്ബാനയും കുറവാണു്'. (1927)

ഏതെങ്കിലും ഇടവകയിൽ ധ്യാനത്തിനു ചെല്ലുമ്പോഴും ആ സ്ഥലത്തെ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതനിലവാരം വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതം മോശമാണെങ്കിൽ അതിനുള്ള കാരണം കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശൗര്യാരച്ചന്റെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എപ്രകാരം കാര്യങ്ങളുടെ മർമ്മത്തിൽത്തന്നെ ആ നിരീക്ഷണബുദ്ധി ചെന്നെത്തുന്നുവെന്നു് ധ്യാനറിപ്പോർട്ടുകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. നശിച്ചുപോയ ഒരു കാളിക്ഷേത്രത്തെക്കുറിച്ചെഴുതുന്നു:

'ഈ പള്ളിക്കു തൊട്ടു ജീർണ്ണപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന ഒരു പുരാതന കാളിക്ഷേത്രമുണ്ടു്. പുരാതനകാലത്തു് ഇതു കേമം വികേട്ടതായിരുന്നു. നശിച്ചുപോയി. ഇപ്പോഴും ഇവിടെ ഹിന്ദുക്കളില്ല. ഇതിലെ വന്നാണു ഹിന്ദുക്കൾ ശബരിമലയ്ക്കു പോകുന്നതു്. ഇവിടെ ചില പൈശാചിക ഉപദ്രവങ്ങളും ഉണ്ടു്. അമ്പലത്തറയിൽനിന്നു ചില നിലവിളികളും മറ്റും ചിലപ്പോൾ കേൾക്കാം. എനിക്കും ഇതനുഭവപ്പെട്ടു. സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞു് ഏപ്രിൽ 10–ാം തീയതി വരാന്തയിൽചാരുകസേരയിൽ ഞാൻ കിടക്കയിൽ, പേപ്പട്ടി അലറുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു ഭയങ്കര ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടു. പേപ്പട്ടി എന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ ഭയന്നു ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. അപ്പോൾ വികാരിയച്ചൻ പറഞ്ഞു: ഭയപ്പെടേണ്ട; പേനരിയല്ല, അമ്പലത്തറയിൽനിന്നുള്ള ശബ്ദമാണതു് എന്നു്. ഇവിടെ നടന്നിട്ടുള്ള പല സംഭവങ്ങളും വികാരിയച്ചനും ജനങ്ങളും പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. എന്തോ ഈ ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടതു വാസ്തവമാണു്.'

• വികാരിയോടു മത്സരിച്ച ഒരു കപ്യാരുടെ കഥ വിവരിക്കുന്നു. 'ഒരു കപ്യാർ നിമിത്തം ഒരു വൈദികനു പല വിഷമങ്ങളും ചില അപകീർത്തിയും വരാൻ ഇടയാ

യി. മെത്രാനച്ചൻ കപ്യാരെ ഡിസ്മിസ് ചെയ്തു. അവനതു സ്വീകരിച്ചില്ല. അവനെ സഹായിക്കാൻ കുറെ ആളുകളും ചേന്നു. അവന്റെ പരസ്യ എതിർപ്പിനും മത്സരത്തിനും അനുസരണമില്ലായ്മയ്ക്കും ശിക്ഷയെന്നു തോന്നുമാറ് അവന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു വെളുപ്പുദീനം പെട്ടെന്നുണ്ടായി. ആ സ്ത്രീ ഇന്നും ഈ വ്യാധിയാൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. കപ്യാക്കും പല നാശങ്ങളും ഉണ്ടായി. ഈ ദൈവശിക്ഷ ഇടവകയിൽ പരസ്യമായപ്പോൾ സകലരും ഭയന്നു പള്ളിയോടും വൈദികരോടും ഉള്ള എതിർപ്പു നിറുത്തി.'

ഇതാ മറെറാന്നു്. ഒരു കുലീനകുടുംബം. ആ കുടുംബത്തിൽ ഒരു വൈദികനും അനന്തരവരായി രണ്ടു പെൺകുട്ടികളും മാത്രം. ഈ വൈദികൻ ആ കുട്ടികളെ വിവാഹം ചെയ്തിച്ചു് ദത്തു നിറുത്തി വേണ്ട വസ്തുക്കളും വാങ്ങിച്ചു കൊടുത്തു. ശൗര്യാരച്ചന്റെ വാക്കുകളിൽ തുടരാം. 'ഈ അച്ചനാണു് ഇവിടുത്തെ പള്ളി വെച്ചതു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതദേഹം ഇവിടെ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ അച്ചനു് അനന്തരവക്കാരത്തി വേണ്ട ശുശ്രൂഷ ചെയ്തില്ല. സങ്കടപ്പെടുത്തി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വസ്തുവാണു് അവരം അനുഭവിക്കുന്നതു്. എന്നിട്ടും ഇദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ട ശുശ്രൂഷകരം അവരം അന്ത്യകാലത്തു ചെയ്തില്ല. ഇന്നും ഈ കുടുംബത്തിൽ പല അസുഖങ്ങളും അനുഭവിച്ചു വരുന്നു.'

ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയേയും ശൗര്യാരച്ചൻ പഠിക്കുമായിരുന്നു. ആരെങ്കിലും ധ്യാനത്തിനു വരാത്തതായുണ്ടെങ്കിൽ മനസ്സുള്ളവർ വരട്ടെ എന്നു കരുതി കാത്തിരിക്കുകയല്ല, ആ ആടിനെ അന്വേഷിച്ചു പോകയാണു ശൗര്യാരച്ചന്റെ പതിവു്. മദ്യപാനികളും ലഹളക്കാരും ദുർമ്മാർഗ്ഗികളുമായി ജീവിക്കുന്നവരും ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിക്കാത്തവരുമായവരുടെ പേരുവിവരങ്ങരം നൽകുവാൻ ധ്യാനത്തിൽ കൂടുന്നവരോടു പറയും. അവർ അവക്കറിയാവുന്നവരുടെ വിവരങ്ങരം നൽകും. കൂടുതൽ പേരുള്ളപ്പോരം ഓരോരുത്തരേയും തേടിപ്പോകുന്നതിനു സമയം കിട്ടിയെന്നു വരില്ല ചിലപ്പോരം. അതുകൊണ്ടു് മറാരെയെങ്കിലും വിട്ടു വിളിപ്പിക്കും. ചിലരെല്ലാം വ

രും. ചിലർ വരുകയില്ല. വരാത്തവരുടെ സങ്കേതങ്ങളിലേക്കു് അച്ചൻ ഇറങ്ങിത്തിരിക്കും. പലപ്പോഴും ചായക്കടയും കള്ളുഷാപ്പും മറ്റും ആയിരിക്കും അവരെ കണ്ടുമുട്ടുന്ന സങ്കേതങ്ങൾ. എങ്കിലും അച്ചനൊരിക്കലും മടിച്ചുനിന്നിട്ടില്ല. നരച്ച ളോവയും കുടവയറും തടിച്ച ദേഹവും മുഖത്തൊരു മായാത്ത പുഞ്ചിരിയുമായി ഒരു അറവും വളഞ്ഞ വടിയും കുത്തി മേല്പറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളിൽ ആടുകളെ അന്വേഷിച്ചു് അദ്ദേഹം പല തവണയും കയറിച്ചെന്നിട്ടുണ്ടു്. കള്ളിൻ ചിരട്ടയുടെ മുമ്പിൽനിന്നു് ഏതോ മാസ്മരവിദ്യക്കാരനെപ്പോലെ അദ്ദേഹം അവരെ ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവരും. പിന്നീടുള്ള ധ്യാനം മുഴുവനിലും അവർ സംബന്ധിക്കും. പാരമാത്മ്യതയോടെ കുമ്പസാരിക്കും. പലരും ആജീവനാന്തം മദ്യം ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും. ഉറപ്പിനായി മേലിൽ കള്ള കുടിക്കയില്ലെന്നു് ഒരു പ്രതിജ്ഞാപത്രത്തിൽ ഒപ്പിട്ടുവിക്കുമായിരുന്നു. അവർ പറയും. 'അച്ചനു ഞങ്ങളുടെ ആത്മകാര്യത്തിൽ എത്ര താല്പര്യം. അച്ചൻ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തോടു വരുന്നു. സാധാരണ അച്ചന്മാരാരും ഇങ്ങനെ ചെയ്യുകയില്ല. അവർ പള്ളിയിൽ പ്രസംഗിച്ചും ധ്യാനിപ്പിച്ചും അവരുടെ കടമ നിറവേറ്റി പോകുന്നു.'

പകൽ മുഴുവൻ ആളുകളെ തേടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു വന്നിട്ടു് രാത്രിയിൽ ധ്യാനം നടത്തിയ സംഭവങ്ങളുണ്ടു്.

ളാലം പുത്തൻപള്ളി (പാലാ) യിൽ വച്ചാണു്— 1952 ൽ—കൂലിജോലിക്കാർക്കും സാധുക്കൾക്കും സാധാരണ പള്ളിയിൽ വരാത്തവർക്കുംവേണ്ടി മാർ സെബാസ്റ്റ്യൻ വയലിൽ തിരുമേനിയുടെ പ്രത്യേക നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഒരു ധ്യാനം നടത്തുകയായിരുന്നു ശൗര്യാരച്ചൻ. (തിരുമേനിയേയും ചങ്ങനാശ്ശേരി കാവുക്കാട്ടു തിരുമേനിയേയും ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികളായിരിക്കുമ്പോൾ ശൗര്യാരച്ചൻ ധ്യാനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പാലാ തിരുമേനിയുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം പാലായിലെ കൊവേന്ത ശൗര്യാരച്ചന്റെകൂടി പരിശ്രമഫലമായിട്ടാണു സ്ഥാപിതമായതു്). ധ്യാനസമയം ഉച്ച കഴിഞ്ഞു് 6—8 മണിവരെ. 'പകൽ സമയത്തു് അങ്ങാടിയിൽക്കൂടി ചുറ്റിനടന്നു താറുമാറുകാരെയും പള്ളിയിൽ

പോകാത്തവരെയും മറ്റും തേടിപ്പിടിച്ചു ധ്യാനത്തിനു കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു' എന്നു് അച്ചൻ ഇതേപ്പറ്റി ഡയറിയിൽ കുറിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ അഞ്ഞൂറു പേരോളം ആ ധ്യാനത്തിൽകൂടി. ഒരു ദിവസം പാലാ മെത്രാൻതന്നെ വന്നു് രാത്രിയിൽ അവക്കുപദേശം നല്കി അനുഗ്രഹിച്ചു.

വിദ്വേഷമുള്ളിടത്തു സ്നേഹം വിതയ്ക്കുന്നു

ധ്യാനാവസരങ്ങളിൽ കുടുംബവഴക്കുകളും പറഞ്ഞുതീർക്കുക ശൗര്യാരച്ചന്റെ ഒരു പതിവായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും കുടുംബത്തിൽ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിലോ, മാതാപിതാക്കളും മക്കളും തമ്മിലോ ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ തമ്മിലോ അമ്മായിയമ്മയും മരുമകളും തമ്മിലോ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള അസുഖമോ സ്നേഹക്കുറവോ ഭിന്നതയോ ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ സ്നേഹത്തിന്റെ പരിമളത്തെലവുമായി ആ സമാധാനദൂതൻ അവിടെ പറന്നെത്തും. ഓരോരുത്തരെ തനിച്ചും കൂട്ടമായും കണ്ടു സംസാരിക്കും. അവരുടെ വാദങ്ങളെല്ലാം ശാന്തമായി കേൾക്കും. പല പ്രാവശ്യം ആവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നേക്കും ഈ സന്ദർശനം. ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും, ചിലപ്പോൾ വർഷങ്ങൾതന്നെയും എടുത്തെന്നുവരും സമാധാനകരമായ ഒരു ഒത്തുതീർപ്പിലെത്തിലെത്തിച്ചേരാൻ. എങ്ങിനെയും അച്ചൻ വിജയിക്കയാണു പതിവു്. അച്ചൻ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം വഹിച്ചതിൽ വളരെ ചുരുക്കം കേസുകളേ മാത്രമേ പൂർണ്ണമായും വിജയത്തിലെത്താതിരുന്നിട്ടുള്ളൂ. രമ്യപ്പെട്ടതിനുശേഷം മരണംവരെ സൗഹാർദ്ദത്തിലും തീക്ഷ്ണതയിലും ജീവകാരുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലും തല്പരരായി ജീവിച്ചവരെയും പറ്റി ധ്യാനറിപ്പോർട്ടുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വസ്തുസംബന്ധമായി തർക്കത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ചില കുടുംബങ്ങളും ശൗര്യാരച്ചന്റെ പ്രേരണയിൽ സമാധാനകരമായ വസ്തുഭാഗം നടത്തിയ സംഭവങ്ങളും ധ്യാനറിപ്പോർട്ടുകളിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

രൂപതകരം തമ്മിലും ഇടവകകരം തമ്മിലുമുള്ള തർക്കവും വഴക്കും കേരള കത്തോലിക്കാസമുദായത്തിലെ ഒരു കറുത്ത രേഖയാണു്. ഇതേപ്പറ്റി വേദനയോടെ ശൗര്യാരച്ചൻ ഡയറിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു വായിക്കുമ്പോഴും അപാരമായ വേദനയും ലജ്ജയുമാണു തോന്നുക. ഈ രംഗത്തും സമാധാനത്തിന്റെ നറുംപാലൊഴുക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ രണ്ടു് ഇടവകകരും തമ്മിലുള്ള മത്സരം തീർന്നു് രമ്യതയിലെത്തി ഒന്നിച്ചു് ഒരു പന്തലിൽ വിരുന്നുണ്ടു സന്തോഷമായി പിരിഞ്ഞ ഒരു സംഭവം റിപ്പോർട്ടിൽ വായിച്ചതോർക്കുന്നു.

ഓരോ ധ്യാനസ്ഥലത്തും ശൗര്യാരച്ചന്റെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ച ഒരു കൂട്ടരാണു് ആ പ്രദേശത്തുള്ള സാധുജനങ്ങരം. അവർ ക്രിസ്ത്യാനികളോ കത്തോലിക്കരോ എന്നൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനു നോട്ടമില്ല. ചിലപ്പോരം ഇടവകയിലെ പ്രമാണികളായ കത്തോലിക്കരുടെ മർദ്ദനമേറ്റു കഴിയുന്നവരായിരിക്കും അവർ. അപ്പോരം ആ സഹതാപം വർദ്ധിക്കും. ധർമ്മരോഷം ഉണരും. ഉദാഹരണത്തിനു് ധ്യാനറിപ്പോർട്ടിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം.

ധ്യാനിപ്പിക്കാൻ ചെന്ന ഒരു സ്ഥലത്തെ അരയന്മാരെപ്പറ്റി പറയുന്ന ഭാഗമാണതു്.

'അരയന്മാരിൽ പലരും ധനികന്മാരായുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ പരമാർത്ഥികളും, പാവനവും അറിവും ഇല്ലാത്തവരുമായിരുന്നു..... സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു പഴയ ക്രിസ്ത്യാനികരം.....കൂടിയേറി പെരും അക്രമങ്ങരംചെയ്യുന്ന സാധുക്കളായ അരയന്മാരുടെ നെല്ലും പണവും വസ്തുക്കളും ചതിയും തട്ടിപ്പും ഉപയോഗിച്ചു് കരസ്ഥമാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. നാട്ടിൽനിന്നു തുണി, വസ്തി, പിഞ്ഞാണങ്ങരം മുതലായവ കൊണ്ടുവന്നു് അന്യായവിലയ്ക്കു് അരയന്മാക്കു കൊടുത്തു വലിയ വില വാങ്ങിയിരുന്നു. ഉദാ: രണ്ടു ചക്രത്തിന്റെ ഒരു മുണ്ടിനു് അഞ്ചുപറ നെല്ലു് അല്ലെങ്കിൽ അഞ്ചു രൂപാ വാങ്ങിയിരുന്നു. ഇവരു പറയുന്നതു സാധു

ക്കും കൊടുത്തിരുന്നു. ഇവക്ക് (അരയന്മാർക്ക്) ലഹരി സാധനങ്ങളോട് വലിയ പ്രിയമാണ്. ഇതു ധാരാളം കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തു ലഹരി പിടിപ്പിച്ചു വസ്തു കൈക്കലാക്കിയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ അരയന്മാരെ സാധുക്കളാക്കിത്തീർത്തു' (1923).

ധ്യാനം മറക്കരയിൽ

അന്നു 1923 ഏപ്രിൽ 9–ാം തീയതിയായിരുന്നു. മുത്തോലി ആശ്രമവാസിയായിരിക്കേ മറക്കര ഇടവകയിൽ ഒരു ധ്യാനം നടത്താൻ ഏറ്റിരുന്നു. എന്നാൽ മുത്തോലിയിൽനിന്നു വാഴക്കുളത്തേയ്ക്കു സ്ഥലംമാറ്റം കിട്ടിയതിനാൽ ധ്യാനകാര്യം എങ്ങനെ ശരിപ്പെടുത്തണമെന്നു ആലോചിച്ചു. ധ്യാനം കഴിഞ്ഞിട്ടു വാഴക്കുളത്തേയ്ക്കു പോയാൽ മതിയെന്നു പ്രിയോർ ജനറാളച്ചൻ കല്പിച്ചു. 15 വർഷം മുമ്പു പെ. ബ. വലിയ ചാണ്ടിയച്ചൻ ഇവിടെ ഒരു ധ്യാനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. 4–ാം തീയതി ധ്യാനം തുടങ്ങി. അതുവരെ മഴ കിട്ടാതെ വിഷമിക്കയായിരുന്നു, സ്ഥലവാസികളായ കർഷകർ. എന്നാൽ ധ്യാനം തുടങ്ങിയ അന്നു ഉച്ചയ്ക്കു മഴപെയ്തു. കപ്പ മുതലായവ നടുന്നതിനു പറ്റിയ സമയമായി. അടുത്ത ദിവസം ധ്യാനത്തിനു ആരും വരില്ലെന്നു തോന്നി. ധ്യാനം മാറ്റി വയ്ക്കാമെന്നു ബ. വികാരിയച്ചൻ പറഞ്ഞു. കാലത്തു ധ്യാനത്തിനു മണിയടിക്കണോ എന്നു സംശയിച്ചു. ഏതായാലും മണിയടിച്ചുകളയാമെന്നു വച്ചു. രണ്ടാം മണി കഴിഞ്ഞപ്പോഴും ആളുകൾ വന്നുതുടങ്ങി. മൂന്നാം മണി അടിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും പള്ളിയകം നിറഞ്ഞു. 'ധ്യാനം എന്നും കിട്ടുകയില്ല, 15 വർഷം കൂടിയിട്ടാണു കിട്ടുന്നതു. ഈ ധ്യാനം ഫലിപ്പിക്കണം. പണി ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞിട്ടായാലും മതി. തമ്പുരാൻ മഴ തരും' എന്നവർ പറഞ്ഞു.

ധ്യാനം മുറയ്ക്കു നടന്നു. നല്ല വിശ്വാസമുള്ളവരായിരുന്നു എല്ലാവരുംതന്നെ. ഈയവസരത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക സംഭവമുണ്ടായി. എല്ലാവരും പണിയുപേക്ഷിച്ചു ധ്യാന

ത്തിനു വരുന്ന വഴിക്കു കൂറേ മടിയന്മാർ ധ്യാനത്തിനു വരാതെ വേല നടത്തുന്നു! വേലികെട്ടുന്ന ജോലിയിലാണ് അവർ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഒരു ദിവസം ജനങ്ങളം പള്ളിയിൽനിന്നു മടങ്ങുമ്പോൾ അവരോടു പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങളം മടിയന്മാരും വിശ്വാസമില്ലാത്തവരുമായിപ്പോയല്ലോ..' അവർ ഒന്നും മിണ്ടാതെ ജോലി തുടർന്നു. ഏതാണ്ടു നൂറു പേർ വരുന്ന ആ ജനക്കൂട്ടം അവർ കെട്ടിയ വേലിയെടുത്തു മാറ്റിവച്ചു. 'ഇനിയും നിങ്ങളം കെട്ടിക്കൊള്ളു' എന്നു പറഞ്ഞു ജനക്കൂട്ടം കടന്നുപോയി. പിറേറദിവസം അവരാരും വേലികെട്ടാൻ നില്ക്കാതെ കാലത്തേ പള്ളിയിൽ വന്നു ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു.

കടൽത്തീരത്തെ മുക്കുവരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു നോക്കുക.

'കടൽത്തീരത്തു മീൻപിടുത്തക്കാരാണു്. ഇവരു നല്ലതായാൽ നല്ലതു്. ചീത്തയായാൽ വളരെ ചീത്തതന്നെ. നല്ല വഴിക്കു് അടിച്ചാൽ നല്ല വഴിക്കു പോയിക്കൊള്ളും. ജനം തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്നു. ഒരു വീട്ടിൽത്തന്നെ പല ആളുകളം ഉണ്ടു്. എല്ലാം ഒന്നിച്ചു പോക്കിനെപ്പോലെ കിടക്കുന്നു. വിവാഹിതർക്കു പല അസൗകര്യങ്ങളുമുണ്ടു്. വ്യഭിചാരം മുതലായതിനു് അടുത്ത ചുറ്റുപാടുകളം വളരെ. കല്യാണം തന്നെ വളരെ പ്രായംചെന്നിട്ടാണു്. നാടാന്മാർ, ചാന്നാന്മാർ, പറയർ, പുലയർ മുതലായവർ മാനസാന്തരപ്പെട്ടാലും പഴയ തീണ്ടലും തൊടീലും ഉണ്ടു്. ഒരു കൂട്ടക്കാരുടെ പള്ളിയിൽ മറ്റുള്ളവരെ കയറ്റുകയില്ല. വ്യത്യാസപ്പെട്ട പള്ളി.'

സൗകര്യമുള്ളിടത്തൊക്കെ പുതുക്രൈസ്തവരെ തനിച്ചു വിളിച്ചുകൂട്ടി ധ്യാനം നടത്തുകയായിരുന്നു പതിവു്.

വല്ല്യച്ചൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു സംഭവം ഇതാ.

ഒരു സ്ത്രീയുടെ വീര ചരമം

ഒരു വലിയ ഇടവകപ്പള്ളിയിൽ ധ്യാനം ആരംഭിച്ചു, 1930 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ. ഗവണ്മെൻറ് സ്കൂളിൽ പഠിച്ച് ഏഴാം ക്ലാസ്സു പാസ്സായ ഒരു യുവതി അവിടെ അടുത്തു താമസിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തിൽ ആകൃഷ്ടരായി പലരും അവളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. വിവാഹാനന്തരം അവരിൽ ചിലരോട് അവൾ രഹസ്യമായി സ്നേഹബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് അധികം താമസിയാതെ ഭാര്യയും ഭർത്താവും വേറെ മാറിത്താമസിച്ചു. ഭർത്താവറിയാതെ ചില പുരുഷന്മാർ അവിടെ ചെല്ലുക പതിവായി. അങ്ങനെ അസാന്മാർഗ്ഗികമായ ഒരു ജീവിതത്തിനു് അവൾ വഴിപ്പെട്ടു.

ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിക്കാൻ എന്തോ അവൾക്കു് ഉൽപ്രേരണയുണ്ടായി. ഇതിനുമുമ്പ് അധികമൊന്നും ധ്യാനത്തിൽ അവൾ പങ്കെടുത്തിട്ടില്ല.

ഏപ്രിൽ 29–ാം തീയതി ചൊവ്വാഴ്ച. അന്നു ധ്യാനം മരണത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. അന്നു ചരമമടഞ്ഞ സ്ഥലത്തെ ഒരു പ്രധാനിയുടെ മൃതദേഹം പള്ളിയിൽ വച്ചുകൊണ്ടാണു ധ്യാനം ആരംഭിച്ചതു്. മരണം മനുഷ്യനെ പഠിപ്പിക്കുന്ന മൂന്നു പാഠങ്ങൾ പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കി: 1. മണ്ണാശ, 2. പൊന്നാശ, 3. പെണ്ണാശ. ഇവയെക്കുറിച്ചും വ്യഭിചാരത്തെക്കുറിച്ചും ഏതു മനസ്സും ഇളകത്തക്കവിധം പ്രസംഗിച്ചു. ഈ പ്രസംഗം അസാന്മാർഗ്ഗികമായി ജീവിച്ചിരുന്ന ആ സ്ത്രീയുടെ ഉള്ളിൽ തട്ടി. അവളെ വല്ലാതെ ഇളക്കി.

ഉച്ചകഴിഞ്ഞു നാലുമണിക്കു വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ ആ സ്ത്രീ കൂട്ടുകാരിയോടു പറയുകയുണ്ടായി: 'അച്ചൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം ശരിയാണു്. ഞാനിതേവരെ ഒരു ധ്യാനത്തിലും കൂടിയിട്ടില്ല. ഇതുപോലെ ഒരു പ്രസംഗം കേട്ടിട്ടുമില്ല....നാളെ എനിക്കു ധ്യാനഗുരുവിനോടുതന്നെ ഒരു മുഴുവൻ കുമ്പസാരം കഴിക്കണം....'

രാത്രിയായി. ഭർത്താവ് അന്നവിടെയില്ലായിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനകളം ചൊല്ലി അവൾ കിടക്കാനുള്ള ഒരുക്കമായി. കിടന്നു അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വാതിലിൽ ആരോ മുട്ടുന്നതായി കേട്ടു. ഭർത്താവു തിരിച്ചെത്തിയതാണെന്നു വിചാരിച്ചു കതകു തുറന്നപ്പോൾ പഴയ ഒരു സ്നേഹിതനെയാണു കണ്ടതു്. അവളെ പാപത്തിൽ വീഴ്ത്തിയിരുന്നവരിൽ പ്രധാനിയായിരുന്ന ആ മനുഷ്യൻ. അവൾ അല്പം ഭയപ്പെട്ടു; എങ്കിലും ധൈര്യം അവലംബിച്ചു പറഞ്ഞു: 'ഇനി നാം തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുപാടുകളൊന്നും വേണ്ട. ഇന്നു് അച്ചൻ ധ്യാനത്തിൽ പറഞ്ഞതുകേട്ടു് ഒരു മുഴുവൻ കുമ്പസാരത്തിനു് ഒരുങ്ങുകയാണു്. വേഗം പൊയ്ക്കൊള്ളൂ..'

അയാളുടെ കൈയിൽ ഇറച്ചിയും മറ്റു സാധനങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. കോപാക്രാന്തനായി അവൾ അയാളെ താഴെവച്ചു. ഒരു നിമിഷം താമസിയാതെ അവൻ അവളെ കടന്നുപിടിച്ചു. എന്നാൽ അവൾ ഒട്ടും സമ്മതിക്കാതെ എതിർത്തു. പിടിയും വലിയുമായി. സ്നേഹം കാണിച്ചും ഭയപ്പെടുത്തിയും അവളെ വശീകരിക്കാൻ അയാൾ ശ്രമിച്ചു. അവൾ വഴിപ്പെട്ടില്ല. അപ്പോൾ കൂടുതൽ കോപാക്രാന്തനായി അയാൾ അവളുടെ വസ്ത്രങ്ങളം വലിച്ചുകീറി. അടികളം അവൾ തടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. നല്ല ആരോഗ്യമുള്ള ശരീരമായിരുന്ന അവളുടേതു്. നീചനായ ആ മനുഷ്യന്റെ കോപം ഇരട്ടിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അവൻ അടുത്തു കിടന്ന ചെരവത്തടിയെടുത്തു് അവളുടെ തലയ്ക്കടിച്ചു. അവൾ വീണു മരിച്ചു. പിന്നെ അവനവിടെ നിന്നില്ല. കതകുകളം ചാരി ഇറങ്ങി ഓടിപ്പോയി. സ്ത്രീ തനിയെ കിടന്നു് ഒരു വേദസാക്ഷിയായി മരിച്ചു. ഇവൾ തലേ ദിവസം കുമ്പസാരിച്ചെന്നു ചിലർ പറയുന്നുണ്ടു്. കുമ്പസാരത്തിനു് ഒരുങ്ങിയതേയുള്ളുവെന്നു മറ്റു ചിലരും. എങ്ങനെയായാലും ധ്യാനംകൊണ്ടു് അവളുടെ മനസ്സുമാറി, ദോഷവഴി ഉപേക്ഷിച്ചു. വീണ്ടും പാപം ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ മരിക്കാനാണു് ഒരുങ്ങിയതു്! ഇവൾ ഒരു വേദസാക്ഷിയായിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കണം.

അവരം മരിച്ചുകിടക്കുകയാണെന്നു് ആരും അറി ഞ്ഞില്ല. കാലത്തെ ധ്യാനത്തിനു വിളിക്കാൻ കൂട്ടുകാരികരം കഥാനായികയുടെ വീട്ടുപടിക്കൽചെന്നു. ഉറക്കെ വിളിച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും മറുപടിയൊന്നും കേരംക്കായ്കയാൽ അവരം കാലത്തേ പള്ളിയിൽ പോയിക്കാണുമെന്നു കരുതി. അവർ ധൃതിയിൽ പള്ളിയിൽച്ചെന്നു കഥാനായികയെ അന്വേഷിച്ചു. കണ്ടില്ല. 'അവരം നമ്മെ പറഞ്ഞിച്ചല്ലോ' എന്നു് അവർ വിചാരിച്ചു. ഇന്നലെ വലിയ മനസ്താപം കാണിച്ചതാണല്ലോ. വീണ്ടും പിശാചു് അവളെ വശീകരിച്ചുകാണരം എന്നു് അവർ ചിന്തിച്ചുകൂട്ടി.

ഉച്ചയ്ക്കു ധ്യാനം കഴിഞ്ഞു് അവർ കഥാനായികയുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു നടന്നു. അവിടെ ആരെയും കണ്ടില്ല ഒരു കതകു ചാരിയിട്ടേയുള്ള. കതകു തള്ളിത്തുറന്നു നോക്കി. അതാ അവരം രക്തത്തിൽ കുളിച്ചു കിടക്കുന്നു, കീറിയ വസ്ത്രങ്ങളോടുകൂടി. അവർ ഭയന്നോടി. ആളുകരം ഓടിക്കൂടി പോലീസിനെ വിവരമറിയിച്ചു. മഹസ്സർ തയ്യാറാക്കിയ ശേഷം പ്രേതം ആസ്പത്രിയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. പോസ്റ്റുമോർട്ടം കഴിഞ്ഞു മൃതദേഹം യഥാവിധി സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു.

ഘാതകനെ അന്വേഷണമായി. താമസിയാതെതന്നെ പിടികൂടി. അയാരം ഇങ്ങനെ മൊഴികൊടുത്തു: 'ഞാനാണു് അവളെ കൊന്നതു്. അവളുടെ വിവാഹത്തിനു മുമ്പും പിമ്പും ഞങ്ങരം തമ്മിൽ ഇഷ്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ ചൊവ്വാഴ്ച രാത്രി അവരം മാത്രമേ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഞാൻ പതിവുപോലെ അവിടെ ചെന്നു. എന്നാൽ പതിവുള്ള സ്നേഹം അവരം കാണിച്ചില്ല' 'ഞാൻ ധ്യാനത്തിൽ കൂടി. ഇനി പഴയതുപോലെ ജീവിച്ചാൽ പോരാ. നമ്മുടെ ഇഷ്ടമെല്ലാം അവസാനിപ്പിക്കണം. ഇറങ്ങിപ്പോയ്ക്കോ. കതകടയ്ക്കട്ടെ. അച്ചൻ ധ്യാനത്തിൽ പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ലേ? ഇനി എനിക്കൊരു നല്ല ജീവിതം കഴിക്കണം' എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ബലം പ്രയോഗിച്ചു. പിടിയും വലിയുമായി; അടിയും കുത്തുമായി. ചവിട്ടും തൊഴിയുമായി. തുണിയും ചട്ടയും ഞാൻ വലിച്ചു

കീറി. അവളുടെ മേഹത്തു പിടിച്ചു. എന്നെ അവൻ തള്ളി മാറ്റി. എന്റെ അടി അവൻ കൈകൊണ്ടു തടുത്തു. അപ്പോഴും കൈവിരൽ ഒടിഞ്ഞു. പാതിരാവരെ യുദ്ധംചെയ്തു. ഒന്നിനും അവൻ സമ്മതിച്ചില്ല. ഞാൻ നല്ലതുപോലെ കൊടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ ശ്രമമൊന്നും ഫലിക്കില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ചെരവത്തടിയെടുത്തു് അവളുടെ തലയ്ക്കു് ഒറ്റയടി. ആ നിമിഷത്തിൽ അവൻ നിലംപതിച്ചു. പെട്ടെന്നു ഞാൻ കതകും ചാരി ഇറങ്ങിപ്പോന്നു....'

യുവജനങ്ങൾ

ധ്യാനസ്ഥലങ്ങളിലെ യുവജനങ്ങൾക്കും ശൗര്യാരച്ചന്റെ ഹൃദയത്തെ പ്രത്യേകവിധം സ്പർശിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവരാണു കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ശക്തിയെന്നു രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനു് എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ ആ ക്രാന്തദർശി മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. 1928 ൽ ചേരാനല്ലൂരു് സ്ഥാപിതമായ യുവജനസമാജത്തിൽ ആ നല്ല ഇടയൻ ആദ്ധ്യക്ഷ്യംവഹിച്ച പ്രസംഗിക്കയുണ്ടായി. യുവജനസമാജം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു മുൻകൈയെടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചതു് ആ നാട്ടുകാരൻ ഒരു വല്യച്ചനാണു്. ഇതേപ്പറ്റി അഭിനന്ദനപൂർവ്വമാണു ശൗര്യാരച്ചൻ ഡയറിയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

മറ്റൊരിക്കൽ ദരിദ്രമായ ഒരിടവകയിലെ ധ്യാനം കഴിഞ്ഞുപോരുമ്പോൾ അവിടത്തെ യുവാക്കന്മാരുടെ ഒരു സമൂഹം പുഷ്പമഞ്ജരി നല്കി ശൗര്യാരച്ചനോടു നന്ദിയും സ്നേഹവും പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അച്ചൻ അതേപ്പറ്റി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു ഹൃദയസ്പർശകമാണു്.

'ജനങ്ങൾ പാവപ്പെട്ടവരെങ്കിലും നല്ല ഹൃദയമുള്ളവരാണു്. പല വിധത്തിൽ അവർ നന്ദി പ്രദർശിപ്പിച്ചു. യോഗക്കാരും സൊഡാലിറ്റി പെൺകുട്ടികളും പന്ത്രണ്ടു മണിക്കു നല്ല വെയിലത്തു നടന്നുവന്നു. പ്രായമായ യുവാക്കന്മാരും പൂക്കെട്ടു തന്നു നന്ദി കാണിച്ചു. ഇതുപോലെ യു

വാക്കന്മാർ തനിച്ചു നന്ദികാണിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇതിനുമുമ്പു ചുരുക്കമേ എനിക്കു് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു.'

നടന്നലയുന്ന മിഷനറി

യാത്രാസൗകര്യം, താമസസൗകര്യം മുതലായവയൊന്നും ശൗര്യാരച്ചന്റെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിൽ പരിഗണനീയങ്ങളായിരുന്നില്ല. ഏതു മലമൂട്ടിലേയ്ക്കും അദ്ദേഹം കടന്നുചെല്ലുമായിരുന്നു. മറ്റു വൈദികരെ കിട്ടാത്തവക്കു് ആശാകേന്ദ്രമായിരുന്നു ശൗര്യാരച്ചൻ. വൈദികരെ കിട്ടാനുള്ള വൈഷമ്യം കൊണ്ടായിരിക്കാം ചില ഉൾനാടൻ ഇടവകകളിൽ ദീർഘമായ കാലത്തേയ്ക്കു ധ്യാനം നടന്നിരുന്നില്ല. ഇരുപതും ഇരുപത്തിരണ്ടും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ചില ഇടവകകളിൽ ശൗര്യാരച്ചൻ ചെന്നാണു ധ്യാനം നടത്തിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. മുപ്പത്തിയൊമ്പതു വർഷം കഴിഞ്ഞു ധ്യാനം നടത്തിയ ഇടവകയുമുണ്ടു്. ജനങ്ങളെ വിളിച്ചുകൂട്ടി ധ്യാനം പ്രസംഗിക്കുവാൻ പള്ളിയോ പള്ളിക്കൂടമോ ഒന്നുമില്ലാത്ത ചില കുടിയേറ്റ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഷെഡു കെട്ടി ധ്യാനം നടത്തുകയും താമസിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു പലപ്പോഴും.

ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ പള്ളി ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെയും ആ ഇടവകയിലെ ജനങ്ങളെ മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളാൻ മാത്രം വിസ്താരമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. അപ്പോൾ സ്കൂൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ സ്കൂളിൽ വച്ചായിരിക്കും ധ്യാനം. ജനങ്ങൾ വളരെ അകലെയായി ചിതറിക്കിടക്കുകയാവും. ഉച്ചത്തേയ്ക്കുള്ള പൊതിച്ചോറുമായി എട്ടു മൈൽ അകലെനിന്നു നടന്നുവന്നു ജനങ്ങൾ ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചതായി ധ്യാനറിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നുണ്ടു്.

മറ്റൊരിടവകയിൽ പള്ളിക്കുത്തു സ്ഥലം തികയാതെ വന്നതിനാൽ റബ്ബർ തോട്ടമാണു ധ്യാനസ്ഥലമായി അദ്ദേഹം തെരഞ്ഞെടുത്തതു്.

പെരുവന്താനം തെക്കേമലയിൽ കുറെ കുട്ടികൾക്കു സ്ഥൈര്യലേപനം സ്വീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. അവി

ടെയുള്ള കുട്ടികളെ ചുഴിപ്പിൽ വന്നു ധ്യാനം നടത്തി പ്രസ്തുത കുടാശ കൈക്കൊള്ളുകയായിരുന്നു പതിവു്. കുറെ ദൂരമുണ്ടു് അങ്ങോട്ടു്. അത്രയും ദൂരം കുട്ടികളെ നടന്നുവരുക; ശൗര്യാരച്ചനു് അനുകമ്പ തോന്നി. അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടു ചെന്നു ധ്യാനം നടത്തി ആ കുട്ടികളെ സ്ഥൈര്യലേപനത്തിനൊരുക്കി കുമ്പസാരിപ്പിച്ചു ചീട്ടുകൊടുത്തുപോന്നു.

ഒരു സ്ഥലത്തു ധ്യാനത്തിനു ചെന്നപ്പോൾ ഒരു ധനവാൻ കുടുംബപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചു. പ്രതിഷ്ഠ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും മേശപ്പുറത്തു വിഭവസമൃദ്ധമായ കാപ്പി വന്നു കഴിഞ്ഞു. അച്ചൻ പറഞ്ഞു. 'ഞാൻ പള്ളിയിൽനിന്നു കാപ്പി കുടിച്ചിട്ടാണു വന്നതു്. ഇവിടെ അടുത്തു് ഒരു പാവപ്പെട്ട വീട്ടിൽ ഒരു ക്യാൻസർരോഗി കിടപ്പുണ്ടു്. അയാൾക്കു് ഇവ കൊടുക്കാം.' ആ വീട്ടുകാർ അച്ചന്റെ പിന്നാലെ പലഹാരങ്ങളുമായി നടന്നു, ആ രോഗിയുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു്.

മറെറാരവസരത്തിൽ ധ്യാനം കഴിഞ്ഞു് എല്ലാവരും ഉച്ചയ്ക്കു് ഉണ്ണാൻ പോയിരിക്കയാണു്. ഒരു വൃദ്ധമാത്രം പോകാതെ നില്ക്കുന്നു. അച്ചൻ തിരക്കിയപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു: 'അച്ചാ രണ്ടു നാഴികയുണ്ടു വീട്ടിലേയ്ക്കു്. ഈ വഴിയെല്ലാം നടന്നു് ഉണ്ടിട്ടു വരുക പ്രയാസമാ.' അച്ചൻ വികാരിയച്ചനോടു പറഞ്ഞു് അവർക്കു ഭക്ഷണം കൊടുപ്പിച്ചു. സാമാന്യം ധനികയായിരുന്ന ആ വൃദ്ധ. പിറേറദിവസം ഉച്ചയായപ്പോഴേക്കും പള്ളിയുടെ മുററത്തു് ഒരു കാളവണ്ടി വന്നുനിന്നു, നിറയെ ചോറും കറികളുമായി. ധനികയായ ആ വൃദ്ധയുടെ സംഭാവനയായിരുന്നു അതു്. ഇതുപോലുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ വേറെയുമുണ്ടു്. എല്ലാം വിവരിക്കാൻ പ്രയാസം.

ഒരിക്കൽ, 1948 ൽ ആണു, മുക്കുളം ഇടവകയിൽ ധ്യാനം നടത്താൻ ചെന്നു. മുതിർന്നവരുടെ കഴിഞ്ഞു കുട്ടികൾക്കു്. അങ്ങനെ രണ്ടു ഗ്രൂപ്പുകാർക്കു ധ്യാനം നടത്തണം. വലിയ കുന്നിന്റെ മുകളിലാണു പള്ളി. വേനൽക്കാലത്തു ലേശം വെള്ളമില്ല. അത്യാവശ്യം വേണ്ട വെള്ളം പോത്തു

വണ്ടിക്കു കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. കൂളിക്കാൻ കുന്നിന്റെ താഴത്തു് ഇറങ്ങണം. ശൗര്യാരച്ചൻ പോത്തുവണ്ടിൽ പോയി കൂളിച്ചിട്ടു മടങ്ങിവരും. ധ്യാനം കഴിഞ്ഞപ്പോഴും ആ പോത്തുവണ്ടിക്കു തന്നെയാണു് ഇടവകക്കാർ ധ്യാനഗുരുവിനെ ഏത്തയാർ തോട്ടംവരെ കൊണ്ടുചെന്നാക്കിയതു്.

ധ്യാനവും കപ്പനടീലും

ഇടയൻ ആടുകളെ അന്വേഷിച്ചു ചെല്ലുകയാണല്ലോ പതിവു്. തന്റെ സൗകര്യത്തിനു ജനങ്ങളെ വന്നു ധ്യാനം കേട്ടുകൊള്ളണമെന്നു ശൗര്യാരച്ചൻ ഒരിക്കലും വാദിച്ചിരുന്നില്ല. മറിച്ചു് ജനങ്ങളുടെ സൗകര്യം നോക്കി തന്റെ സൗകര്യം ക്രമീകരിക്കയായിരുന്നു പതിവു്.

ഹൈറേഞ്ചിലെ ഒരു ഇടവകയിലാണു്—കൂടിയേറ്റക്കാരാണു ജനങ്ങളെ. ദിവസവും എല്ലുമുറിയെ പണിതെങ്കിലേ അന്നന്നേയപ്പം ലഭിക്കൂ. ആത്മരക്ഷയെച്ചൊല്ലി ആ സാധുക്കളുടെ അപ്പം മുടക്കുവാൻ ശൗര്യാരച്ചൻ തയ്യാറായില്ല. അവരുടെ അന്നദിനജോലിക്കു കോട്ടം തട്ടാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹം ധ്യാനം സംവിധാനം ചെയ്തു. കാലത്തു നാലര മണിക്കു ദിവ്യബലിയും പ. കുമ്പാനയുടെ വാഴ്വും. അഞ്ചരമുതൽ ഏഴുവരെ ധ്യാനം. ആ ധ്യാനം കഴിഞ്ഞു് ജനങ്ങൾ ജോലിക്കുപോകും. അടുത്ത ധ്യാനം വൈകുന്നേരം നാലുമുതൽ ആറുവരെ. അങ്ങനെ ധ്യാനഗുരുവിന്റെ സഹകരണംകൊണ്ടു് ആ ജനങ്ങൾക്കു ധ്യാനവും ജോലിയും ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുപോകാൻ സാധിച്ചു.

1949 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ ഇഞ്ചിയാനിയിൽ ഒരു ധ്യാനം നടത്താൻ ശൗര്യാരച്ചൻ ചെന്നു. മഴകിട്ടാതെ ജനങ്ങൾ വലയുന്ന കാലം. ധ്യാനം തുടങ്ങാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതിന്റെ തലേദിവസം മഴ നന്നായി പെയ്തു. കപ്പ നടണം, മറ്റു കൃഷികളും ഇറക്കണം. ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യം ശൗര്യാരച്ചൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞായറാഴ്ച കുമ്പാന കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജനങ്ങളെ വിളിച്ചുകൂട്ടി ചോദിച്ചു. ധ്യാനവും കപ്പനടീലും ഒരുമിച്ചുകൊണ്ടുപോയാൽ കൊള്ളാമെന്ന അഭി

പ്രായമായിരുന്ന ജനങ്ങൾക്ക്. ധ്യാനഗുരു സഹകരിച്ചു. ഉച്ചവരെ കപ്പനടീലും ഉച്ചകഴിഞ്ഞു ധ്യാനവുമെന്നാക്കി പരിപാടി. ഏതാണ്ട് ആയിരത്തോളംപേർ ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു.

മറെറാരു ഇടവകയിൽ രണ്ടാമത്തെ പ്രാവശ്യം ധ്യാനം നടത്താൻ ചെന്നിരിക്കയാണു ശൗര്യാരച്ചൻ. ആദ്യത്തെ ധ്യാനത്തിൽ ജനങ്ങളിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗം ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചില്ല. കൃഷിപ്പണിയുടെ സമയമായിരുന്നതു് ഒരു കാരണമാണു്. പക്ഷേ, പ്രധാന കാരണം വികാരിയും ജനങ്ങളും തമ്മിൽ വഴക്കും മത്സരവും കേസുമായിരുന്നുവെന്നതാണു്.

രണ്ടാമത്തെ ധ്യാനവും കൃഷിപ്പണിയുടെ കാലത്തായിരുന്നു. എന്നാലൊരു വ്യത്യാസം. ഇടവകവികാരിയും ജനങ്ങളും തമ്മിൽ ആത്മാർത്ഥമായ സ്നേഹത്തിലായിരുന്നു. ധ്യാനസമയം രാത്രി ഏഴുമുതൽ ഒമ്പതുവരെയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. പകൽ ധ്യാനമില്ല. ജോലിക്കുപോകാം. എല്ലാവരും ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു.

നല്ലൊരു ഫലിതപ്രിയനായിരുന്നു കഥാപുരുഷൻ. ആ വാഗ്ധോരണിയിൽ മണിക്കൂറുകളന്തന്നെ മുഴുകിയിരുന്നാലും ശ്രോതാക്കൾക്കു വിരസത തോന്നുമായിരുന്നില്ല. ചുണ്ടുകളിൽ തത്തിക്കളിച്ചിരുന്ന ആ മായാത്ത പുഞ്ചിരി ആ തുലികയുടെ ചലനങ്ങളിലും അകമ്പടി സേവിച്ചിരുന്നു. ഒന്നു രണ്ടു് ഉദാഹരണങ്ങളെടുത്തു കാട്ടാം.

മറെറാരു വൈദികനുമൊരുമിച്ചു് ഒരു യാക്കോബായപ്പള്ളി സന്ദർശിക്കാൻ പോയതിനെപ്പററി പറയുകയാണു്. 'വഴിയിൽവച്ചു കുറെയധികം പുത്തൻകൂറുകാരു കൂട്ടികളും പുറകേകൂടി. അവിടങ്ങളിൽ സാധാരണ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഈ സന്യാസ ഉടുപ്പും എന്നെ ഭാരിച്ച ദേഹവും കുടവയറും കണ്ടു കുട്ടികൾക്കു് ആശ്ചര്യമായി.'

മറെറാരു സ്ഥലത്തെ സാമ്പത്തികാധഃപതനത്തെ വിവരിക്കുന്നു. 'സുഭിക്ഷകാലത്തെ മോട്ടോർ കാറുകളും

മോട്ടോർ സൈക്കിളുകളും കസവും പട്ടുമായ വസ്ത്രങ്ങളുമെല്ലാം നാട്ടുവിട്ട സ്വദേശത്തേയ്ക്ക് മടങ്ങി. നാടുകളിൽനിന്നെല്ലാം പുറപ്പെട്ടിരുന്ന നാശകര പത്രമാസികകളും മടക്കത്തപാലിൽത്തന്നെ മടങ്ങി ഓട്ടം തുടങ്ങി.'

ഇതുപോലെ ധ്യാനം നടത്തുന്നതിനു ചെന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ കണ്ടിട്ടുള്ള ചിരിക്കും ചിന്തയ്ക്കും വകനല്കുന്ന കൊച്ചുകൊച്ചു സംഭവങ്ങളുംപോലും തികഞ്ഞ ഭാവഭംഗിയിലും നമ്മ്രസത്തോടെയും ശൗര്യാരച്ചൻ റിപ്പോർട്ടുകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ധ്യാനിപ്പിക്കാൻ ചെന്ന ഒരു കന്യാസ്ത്രീമഠത്തിൽ നിത്യവ്രതാനുഷ്ഠാനദിവസം കന്യാസ്ത്രീകളും വന്നുചേർന്ന വൈദികരും പട്ടിണിയായ വസ്തുത വളരെ തമാശയോടെയാണ് അച്ചൻ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

തുറക്കപ്പെട്ട വാതിൽ

ശൗര്യാരച്ചനോട് ഒരു സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ നിരസിക്കുകയില്ലെന്ന് എല്ലാവർക്കുമറിയാം. ഒരു കർമ്മലീത്താ വൈദികനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഇടവക ജനങ്ങളും ഇടവക വൈദികരുമായിട്ടാണ കൂടുതൽ ഇടപഴകിയിട്ടുള്ളതു്. കമ്മലീത്തരുടെ എന്നതിനെക്കാൾ ഇടവക വൈദികരുടെ സ്നേഹിതനായിരുന്ന അദ്ദേഹം. ഏറ്റവും ചെലവു കുറഞ്ഞ രീതിയിൽ ധ്യാനം നടത്തേണ്ടവർ ശൗര്യാരച്ചനെയേ വിളിക്കൂ. ഏതെങ്കിലും ഇടവകയിൽ തൃപ്തികരമായ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ധ്യാനം താമസിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞാൽ മതി. 'അധികം ചെലവൊന്നുമില്ലാതെ ഞാൻ ധ്യാനം നടത്തിത്തരാമല്ലോ' എന്നു പറഞ്ഞു് അങ്ങോട്ടുചെന്നു ധ്യാനം നടത്തിക്കൊടുക്കും, അദ്ദേഹം. യാത്രയ്ക്ക് അത്യാവശ്യമായ തുക മാത്രമേ വാങ്ങിക്കൂ. വാഹനസൗകര്യങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്ത മലനാടുകളിൽ ധ്യാനം നടത്തുവാൻ ശൗര്യാരച്ചനെ മതി, അവിടത്തെ വികാരിമാർക്കു്. കാരണം അദ്ദേഹത്തിനു വണ്ടിയും കാറുമൊന്നും ഒരു പ്രശ്നമല്ല. എത്ര മൈൽ വേണമെങ്കിലും നടന്നുകൊള്ളും. കൂട്ടിനു് ഒരു വടിമാത്രം മതി. ഭക്ഷണം ലഘുവാണു്. ഗോതമ്പുമതി. പക്ഷേ, തന്റെ പേരിൽ കൊള്ളയടിക്കുവാ

ൻ കൈക്കാരന്മാരെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. രസകരമായ ഒരു ഉദാഹരണമുണ്ട്. ഒരിക്കൽ അച്ചൻ കോഴിമുട്ട ആവശ്യപ്പെട്ടു. ചിലപ്പോഴും മൂന്നും നാലും മണിക്കൂർ തുടർച്ചയായി പ്രസംഗിക്കേണ്ടിവരും. കൈക്കാരൻ മുട്ട വാങ്ങിയില്ല. ധ്യാനം അവസാനിക്കുന്ന ദിവസം 13 മുട്ട ഒരുമിച്ചു വാങ്ങി. അതു ധ്യാനച്ചെലവിൽ കള്ളക്കണക്കെഴുതുമെന്നു് അച്ചൻ കണ്ടു വേണ്ട പ്രതിവിധികളും ചെയ്തു. പട്ടിണികിടക്കാനും നല്ല പരിചയമുണ്ട്. അഥവാ യാത്രയിൽ ഭക്ഷണം അത്യാവശ്യമായി വന്നാൽ കാണുന്ന വീട്ടിൽക്കയറി വല്ല കപ്പ പുഴുങ്ങിയതും വാങ്ങിത്തിന്നു തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളും. വണ്ടി കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടു ശൗര്യാരച്ചൻ ധ്യാനം മുടക്കുകയില്ല. രാത്രി പാതിരാവരെ യൊക്കെ നടന്നു ചെന്നിട്ടുണ്ട് ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ.

ചില ഇടവകകളിൽ അഞ്ചു പ്രാവശ്യം ശൗര്യാരച്ചൻ ധ്യാനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി റിപ്പോർട്ടുകളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ശൗര്യാരച്ചനെ ധ്യാനത്തിനു വിളിച്ചാൽ പലതുകൊണ്ടും ലാഭമേയുള്ളുവെന്നു് അവക്കറിയാം. സാധാരണ മറ്റു വൈദികർ ധ്യാനത്തിനുവന്നാൽ കുമ്പസാരം കേൾക്കാൻ ഒന്നോ രണ്ടോ വൈദികരെ പുറമേനിന്നു വരുത്തേണ്ടിവരും. ശൗര്യാരച്ചൻ വന്നാൽ ആ ചെലവില്ല. മാത്രമല്ല ഇടവക വികാരിയുടെ ജോലികൂടി അതായതു് അവിടത്തെ പള്ളിക്കമ്മിറ്റിക്കാരുടെ കൂടി അദ്ദേഹം നടത്തിക്കൊടുക്കും. കുമ്പസാരം മുഴുവൻ തനിയെ നടത്തിക്കൊള്ളും. അതിനുവേണ്ടി രാത്രി മുഴുവൻ ഉറക്കമിളയ്ക്കാനും മടിയില്ല. പലപ്പോഴും രാത്രി മൂന്നുമണിവരെ കുമ്പസാരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഡയറിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉറക്കം വരുമ്പോൾ എഴുന്നേറ്റു പോയി മുഖം കഴുകി പിന്നെയും വന്നിരിക്കും. മുന്നൂറിൽപ്പരം ആളുകളെ ഒറ്റ രാത്രിയിൽ അദ്ദേഹംതന്നെ കുമ്പസാരിപ്പിച്ചതായി പറയുന്നുണ്ട്. കുമ്പസാരം കേൾക്കുവാൻ വേറെ വൈദികർ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ജനങ്ങൾക്കു നിർബ്ബന്ധം ധ്യാനഗുരുവിന്റെ പക്കൽത്തന്നെ കുമ്പസാരിക്കാനാണു്.

കിഴക്കൻ മലയിലുള്ള ഒരു ലത്തീൻ പള്ളിയിൽ ധ്യാനക്കുമ്പസാരം കേൾക്കുകയായിരുന്ന മറ്റൊരിക്കൽ. ഒരു ഈഴവന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഒളിച്ചോടിത്താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു കത്തോലിക്കാ സ്ത്രീയുണ്ടായിരുന്നു അവിടെ. കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾക്ക് ആ ജീവിതം മടുത്തു. പക്ഷേ, തിരിച്ചുപോകാൻ ഈഴവൻ സമ്മതിച്ചില്ല. കത്തോലിക്കാമതം അനുസരിച്ചുള്ള ഒരു ജീവിതമല്ല അവൾ നയിച്ചിരുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ജീവിക്കുമ്പോൾ അവൾക്ക് അറിവുകിട്ടി അടുത്ത പള്ളിയിൽ ധ്യാനം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു്. ആ ഈഴവനറിയാതെ അവൾ പള്ളിയിൽ പോയി. കുമ്പസാരക്കൂട്ടിൽചെന്ന ശൗര്യാരച്ചനോടു ചരിത്രമെല്ലാം പറഞ്ഞു. അവളെ കുമ്പസാരിപ്പിക്കുന്നതിനു് അച്ചനു സംശയംതോന്നി. വിസീത്തയ്യുവന്ന ബനവന്തുര മെത്രാൻ അടുത്ത കുമ്പസാരക്കൂട്ടിൽ കുമ്പസാരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശൗര്യാരച്ചൻ അവിടെയിരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ലത്തീനിൽ മെത്രാനോടു സംസാരിച്ചു. സസന്തോഷം മെത്രാൻ അനുവാദം നല്കി. അവൾക്കു പാപമോചനം നല്കി വിടുകയുംചെയ്തു.

സാധാരണ കാണാറില്ലാത്ത ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടായിരുന്നു ശൗര്യാരച്ചന്റെ ധ്യാനത്തിനു്. ചിത്രങ്ങൾ കാണിച്ചു ധ്യാനിപ്പിക്കുക. ഇതിനുപകരിക്കുന്ന കുറെയധികം വലിപ്പമുള്ള മതാത്മകചിത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹം കൂട്ടത്തിൽ കൊണ്ടുനടക്കുമായിരുന്നു. ഈ രീതി ജനങ്ങളുടെ ഉറക്കവും ക്ഷീണവും മാറാൻ വളരെ ഉപകരിച്ചിരുന്നു എന്നു് അദ്ദേഹം തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കുട്ടികളേയും പുതുക്രിസ്ത്യാനികളേയും ധ്യാനിപ്പിക്കുമ്പോഴാണു പടങ്ങൾ കൂടുതലും പ്രയോജനപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിൽ ശൗര്യാരച്ചൻ ഉത്സാഹം കാണിച്ചിരുന്നില്ല. ഹൈറേഞ്ചിൽ മിഷനറിയായി ജോലിചെയ്തപ്പോൾ അവിടെ താൻതന്നെ സ്ഥാപിച്ച ദേവാലയത്തിനോ ദരിദ്രമായ മറ്റു പണികൾക്കോവേണ്ടി ചിലപ്പോൾ ചിലതെല്ലാം അദ്ദേഹം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ചോദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോഴെല്ലാം ദാതാവിന്റെ കഴിവും നല്ല മനസ്സും നോക്കി മാത്രമേ അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. ത്രായ

സ്സ് അത്യാവശ്യം വേണ്ടതെല്ലാം ഒരു ധ്യാനം നടത്തിയതിനു പ്രതിഫലമായി അതും സ്വന്തം ആവശ്യത്തിനു്, മറെറാന്നും അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ഒരു ഇടവകയിൽ ധ്യാനം നടത്തിപ്പോന്നപ്പോഴും ഇടവകക്കാർ കുറെ സമ്മാനങ്ങളുമായി യാത്രയാക്കാൻ വന്നു. 'എനിക്കുള്ള സമ്മാനം നിങ്ങളുടെ പുതിയ ജീവിതമാണു്' എന്നു പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹം അതൊന്നും വാങ്ങിയില്ല. മറെറാരു സ്ഥലത്തു ധ്യാനം കഴിഞ്ഞു പോരുമ്പോഴും ബ. വികാരിയച്ചൻ എട്ടു രൂപകൊടുത്തു. യാത്രച്ചെലവിനു മൂന്നുരൂപാ മതിയായിരുന്നു. ആ മൂന്നുരൂപാ മാത്രം സ്വീകരിച്ചിട്ടു് ബാക്കി അഞ്ചുരൂപാ തിരിച്ചുകൊടുക്കയാണു ചെയ്തതു്.

നാടുതോറും നടന്നു ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനിടയിൽ ചില പള്ളികളിലെ ദരിദ്രാവസ്ഥ ശൗര്യാരച്ചന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടാനിടയായിട്ടുണ്ടു്. എവിടെച്ചെന്നാലും അവിടത്തെ സ്ഥിതിഗതികളും പഠിച്ചറിയുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ദാരിദ്ര്യക്ലേശം അനുഭവിക്കുന്ന പള്ളികളെയും ജനങ്ങളെയും സഹായിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരുടെ പക്കൽപോയി ചോദിച്ചുവാങ്ങുന്നതിനും അവരെക്കൊണ്ടു കൊടുപ്പിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം മടികാണിച്ചിരുന്നില്ല. പല പള്ളികളിലേയ്ക്കും വേണ്ട കുർബ്ബാനക്കുപ്പായം, ആംബ, കാസാ, കുന്തോദി മുതലായവയെല്ലാം അദ്ദേഹം സ്വന്തം കൊവേന്തയിൽനിന്നുമാംപ്പെടെ പലരിൽനിന്നാം ശേഖരിച്ചുകൊടുത്തതിന്റെ വിവരം റിപ്പോട്ടിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

സമ്മാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ വിമുഖനായിരുന്നെങ്കിലും ജനങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന നന്ദിയും സ്നേഹവും ശൗര്യാരച്ചന്റെ ഹൃദയത്തെ ആഴമായി സ്പർശിച്ചിരുന്നു. മൃദുലവികാരങ്ങളോടെയാണു് ഇതേപ്പററി അദ്ദേഹം ഡയറിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. പല സ്ഥലത്തും ജനങ്ങൾ കണ്ണുനീരോടെ യാത്രയയച്ചതായി പറയുന്നു. മിക്കവാറും ഇനിയും വന്നു ഞങ്ങളെ ധ്യാനിപ്പിക്കണമേയെന്ന അപേക്ഷയോടെയാണു് അച്ചനെ പോകാനനുവദിക്കുക. കുറെയധികം ദൂരം ജനങ്ങൾ അനുയാത്ര ചെയ്യുക ഒരു

പതിവായിരുന്നു. ഒരു സ്ഥലത്തു ധ്യാനം കഴിഞ്ഞു പോന്നപ്പോഴും നൂറോളംപേർ അടുത്ത സ്ഥലംവരെ അച്ചനെ അനുയാത്രചെയ്തു.

പിശാചിനെ ഒഴിക്കൽ

ഒരു രോഗി. പുറത്തിറങ്ങാൻ വയ്യ. ശത്രുക്കൾ മന്ത്രവാദംകൊണ്ടു രോഗിയാക്കിയതാണെന്നാണു വിശ്വാസം. ശൗര്യാരച്ചൻ പാലാമെത്രാനോടു് അനുവാദംവാങ്ങി രോഗിയുടെ പക്കൽച്ചെന്നു ചില പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലി. രോഗി സുഖം പ്രാപിച്ചു. മറ്റൊരിടത്തു് ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കാണു രോഗം. പിശാചുക്കൾ ചെണ്ടകൊട്ടുന്നതുകണ്ടു സ്ത്രീ ഭയന്നു. മറ്റാരും കാണുന്നുമില്ല. വീട്ടുകാർ ശൗര്യാരച്ചനെ വരുത്തി. അച്ചനും കണ്ടില്ല, ചെണ്ടകൊട്ടുന്ന പിശാചിനെ. ശബ്ദം കേൾക്കുമെന്നു പറഞ്ഞു. ഏതായാലും അച്ചന്റെ സന്ദർശനത്തോടെ ആ പിശാചു ചെണ്ടയുംകൊണ്ടു സ്ഥലംവിട്ടു.

ഒരു മരണാസന്നനാണു് അടുത്ത രോഗി. പിശാചു് അയാളുടെ കട്ടിലിന്റെ തലയ്ക്കലും കാല്ക്കലും ചുറ്റിലും ചെന്നുനിന്നു ഭയപ്പെടുത്തുന്നു. വേറെ ആൾക്കും കാണാൻ വയ്യ. ഇയാൾ ധനം വർദ്ധിക്കാൻ പിശാചുസേവ നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നാണു പറയപ്പെടുന്നതു്. അവിടെയും ശൗര്യാരച്ചൻ ചെന്നു പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലി. പിന്നെ അയാൾ പിശാചിനെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കകം അയാൾ പ്രശാന്തനായി മരിക്കയും ചെയ്തു.

ദൈവത്തെ വിറ്റു പണം വാങ്ങുന്നവരോടു്

ദൈവത്തെ വിറ്റു പണമുണ്ടാക്കുന്ന ചില ദുഷിച്ച നടപടികളെ ശൗര്യാരച്ചനു ചില ഇടവകകളിൽ കണ്ടുമുട്ടാനിടയായിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോഴെല്ലാം ആ അന്ധമായ ആചാരങ്ങളെ തുറന്നപലപിക്കാനും അദ്ദേഹം മടിച്ചിട്ടില്ല. ഇന്നും നമ്മുടെ ചില പള്ളികളിൽ പുലർത്തിപ്പോരുന്ന ഒരാചാരണമാണല്ലോ ചില പ്രധാനപ്പെട്ട തിരുനാളുകളോടനുബന്ധിച്ചു നടത്തുന്ന തുള്ളൽപ്രസ്ഥാനം. ഈ അടുത്ത കാല

ത്തു് ഈവക അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെപ്പറ്റി തുറന്നെഴുതുവാൻ ചിലരെങ്കിലും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നതു് ആശ്വാസകരമാണു്. പക്ഷേ ഇതിനൊക്കെ എത്രയോമുമ്പു ശൗര്യാരച്ചൻ തുള്ളൽപ്രസ്ഥാനത്തെ ശക്തിയായി വിമർശിച്ചിരുന്നു.

വിശുദ്ധ അന്തോനീസിന്റെ പേരിൽ കേരളത്തിലെ ഒരു ഇടവകയിൽ നടന്നുവന്ന ഒരു ദുരാചാരത്തെപ്പറ്റി ശൗര്യാരച്ചൻ ഡയറിയിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു താഴെ ചേർക്കുന്നു. 1927 ൽ എഴുതിയതാണതു്.

'ചൊവ്വാഴ്ച വിശുദ്ധ അന്തോനീസിന്റെ ഭക്തിക്കാരായ ധാരാളം തീർത്ഥയാത്രക്കാർ വരുന്നുണ്ടു്. തീർത്ഥയാത്രക്കാരുടെ ശല്യംകൊണ്ടു ചൊവ്വാഴ്ച ധ്യാനം നടത്തിയില്ല. ഇവർ കാലത്തേവന്നു് വൈകുന്നേരം നാലുമണിവരെ ഉപവസിക്കും. ഇവിടെ ചില മൂഢാചാരങ്ങളും നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ഉപദേശിവന്നു് എണ്ണ കൊടുക്കുക. അന്തോനീസിന്റെ തോന്നിപ്പാലെ എന്നും പറഞ്ഞു ദീനകാരണങ്ങളും പറയുക, വിശുദ്ധൻ തോന്നിക്കുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞു് ഔഷധങ്ങളും കുറിച്ചുകൊടുക്കുക മുതലായതു നടത്തിയിരുന്നു. ഇതു നന്നല്ലെന്നു് അവനോടും ഇടവകക്കാരോടും വികാരി അച്ചനോടും പറഞ്ഞു. പക്ഷേ ഇവൻ ഇങ്ങനെ വെളിച്ചപ്പാടിന്റെ വേഷം കെട്ടുന്നതുകൊണ്ടു ജനക്കൂട്ടം ഉണ്ടു്; നേച്ചയുണ്ടു്. ഇവന്റെ ജോലി നിറുത്തിയാൽ ആൾക്കൂട്ടം കുറയുകയോ നേർച്ച കുറയുകയോ ചെയ്യുമെന്നാണു് അവർക്കു ഭയം.'

അന്തോനീസിന്റെ നാമത്തിൽത്തന്നെയുള്ള മറ്റൊരു പള്ളിയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്ന അത്ഭുതങ്ങളെ കഥാപുരുഷൻ തികഞ്ഞ അവജ്ഞയോടെയാണു വീക്ഷിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

'ഇവിടെ വിശുദ്ധ അന്തോനീസിന്റെ വലിയ പ്രത്യക്ഷങ്ങളെല്ലാം നടന്ന സ്ഥലമാണു്. വളരെ നേർച്ചയും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു് ഒരു നല്ല പള്ളിയുണ്ടു്. ഇതു് ഈ നേച്ചകൊണ്ടുമാത്രം പണ്ടതതാണു്. വളരെപ്പ

ണം അന്നു താറുമാറാക്കിക്കളഞ്ഞു. അന്നു കിട്ടിയ നേർച്ച യിൽ ഈ പള്ളി മാത്രമേ ഉള്ളു. വളരെ കള്ളപ്രത്യക്ഷ ങ്ങളും പറഞ്ഞു പരത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ഇടവകക്കാരും വ്യാജപ്രത്യക്ഷപ്രസ്താവനകളും നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സാക്ഷാൽ ഒരു പ്രത്യക്ഷവും (Miracle) ഉണ്ടായതായി അ റിവില്ല. അന്നത്തെ വലിയ പ്രത്യക്ഷകാലത്തിൽ ഇവി ടെ വികാരിയായിരുന്ന ബ..... .....അച്ചനോട് ഞാ ൽ ചോദിച്ചതിൽ ഇങ്ങിനെ യാതൊരു അത്ഭുതവും ഉണ്ടാ യിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞു.'

പരിശുദ്ധ കന്യകയെ വച്ചാണു മറെറാരു സ്ഥലത്തു വ്യവസായം നടത്തുക. കഥാനായകൻതന്നെ അതു രസക രമായി വിവരിക്കുന്നു.

'നേരെ താഴെ ഒരു തോട്ടുണ്ട്. തോട്ടിൽ അധികവും പാറയാണു്. ഒരു പാറക്കെട്ടിന്റെ അടിയിൽ വിസ്താര മുള്ള ഒരു കുഴിയുണ്ട്. വേനൽക്കും കുറെയൊക്കെ വെള്ളം കാണും. ഇതിലെ വെള്ളം പൂജ്യമായി തീർത്ഥകർ കരുതി പുണ്യത്തിനും രോഗശാന്തിക്കുമായി അതിലിറങ്ങി കുളി ച്ചിരുന്നു. കടശി ആ കുളി കുറെ അഭംഗിയായിത്തുടങ്ങി. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ഒരുമിച്ചു് ഇറങ്ങി കുളി തുടങ്ങി. എങ്കി ലും പള്ളി അധികാരികളും ഇടവകക്കാരും അതു തടഞ്ഞി ല്ല. നേച്ച് മോഹിച്ചായിരുന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ ഈ കൂ ടിക്കലർന്നുള്ള കുളി ലൂർദ്മാതാവിനു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഒരപ കടം കൊണ്ടു കാണിച്ചു. അതായതു് അവിടെ കുളിച്ചിരു ന്നവരിൽ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ആ കുഴിയിൽ മുങ്ങിമരിച്ചു. മരിച്ച വിവരം ആരും അറിഞ്ഞില്ല. പന്ത്രണ്ടു മണിയോ ടുകൂടി തീർത്ഥകരെല്ലാം കുളിയും ജപവും കഴിഞ്ഞു പോകും. എല്ലാവരും പോയിട്ടും ഒരു മുണ്ടു കരയിൽ ഇരിക്കുന്നു. ആ രുടേതു് എന്നു് എല്ലാവരും തിരക്കി. വെള്ളത്തിലിറങ്ങി മുങ്ങിനോക്കിയപ്പോൾ ഒരു ശവം കിടക്കുന്നു. ഈ സംഭവം കാട്ടുതീപോലെ നാടെങ്ങും പരന്നു. അടുത്ത മാസാദ്യ ശ നിയാഴ്ച വന്ന തീർത്ഥകരാരുംതന്നെ കുളിച്ചില്ല. ഇങ്ങി നെ അഭംഗിയായ ആ കുളി അങ്ങവസാനിച്ചു.'

ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്നവരും അല്ലാത്തവരുമായ സ്ഥലവാസികളുടെ കുടുംബസ്ഥിതിയും പൂർവ്വകാലചരിത്രവുമെല്ലാം കഥാനായകൻ പഠിച്ചിരുന്നല്ലോ. വേദനയിലും കണ്ണീരിലും കഴിയുന്ന പല കുടുംബങ്ങളുടെയും ചരിത്രം റിപ്പോർട്ടുകളിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില കുടുംബങ്ങളെ മാതൃകാ കുടുംബങ്ങളായും ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം.

ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്നവർക്കു വേറെയുമുണ്ട് ചില ആവശ്യങ്ങൾ. ഒരാൾക്കു കൊന്ത വെഞ്ചരിച്ചുകിട്ടണം. മറെറാരാൾക്കു കാഴ്ചരൂപം. വേറൊരാൾക്ക് ഒരു വലിയ കടലാസുരൂപം. കൂടാതെ വ്യാകുലമാതാവിന്റെ സഭയിൽ ചേരേണ്ട വിധവകളും ഉത്തരീയസഭയിൽ ചേരേണ്ട കുടുംബിനികളും കൊന്തസഭയിൽ ചേരേണ്ട ഭക്തരും ഉണ്ടാകും. അവർ തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം ധ്യാനഗുരുവിനെ അറിയിക്കും. അച്ചനതിനും വഴി കണ്ടുവച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന ദിവസം എല്ലാവരും ഒരുങ്ങിവരണമെന്നു പള്ളിയിൽ പറയും. എല്ലാവരും വരും. പള്ളിയുടെ നടുക്കു രണ്ടു നിരയായി മുട്ടുകുത്തിക്കും. വെഞ്ചരിക്കാനുള്ള കുരിശുരൂപം, കൊന്ത, പടങ്ങൾ എല്ലാം കൈയിൽ എടുത്തുപിടിക്കാൻ പറയും. നിശ്ചിത ജപം ചെല്ലി അദ്ദേഹം വെഞ്ചരിക്കും. അതുപോലെ സഭയിൽ ചേക്കുകയും.

ശൗര്യാരച്ചൻ ധ്യാനിപ്പിക്കാത്തതായി കേരളകത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ഒരു വിഭാഗക്കാരും ഇല്ല. വൈദികർക്കും കന്യാസ്ത്രീകൾക്കും നോവസ്യാത്തുകാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും അവശക്രൈസ്തവർക്കും ഹൈന്ദവർക്കും കുട്ടികൾക്കുംവേണ്ടി അദ്ദേഹം ധ്യാനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. മംഗളിലെ ധ്യാനാവസരങ്ങളിൽ തീക്ഷ്ണതയുടെ പേരിൽ ചില മദർ സുപ്പീരിയേഴ്സ് കൈക്കൊള്ളുന്ന അവിവേകപരമായ നടപടികളെ ശൗര്യാരച്ചൻ തിരുത്തിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി ധ്യാനറിപ്പോർട്ടുകളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അധികാരികളും അധീനരുമായ എല്ലാ കന്യാസ്ത്രീകളേയും കണ്ടു സംസാരിച്ച്, ചില മഠങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അസ്വസ്ഥത

കയ്ക്കും അതൃപ്തിക്കും കാരണം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും പരിഹരിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം.

ശൗര്യാരച്ചന്റെ ശ്രദ്ധ പ്രത്യേകം പതിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു വിഭാഗമാണു കന്യാസ്ത്രീമഠങ്ങളിലെ 'വേലക്കാരത്തികൾ'. അവർക്കുവേണ്ടിമാത്രം അദ്ദേഹം ധ്യാനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ഭൗതികാവശ്യങ്ങളെ അച്ചൻ പ്രത്യേകം പരിഗണിച്ചിരുന്നു. അവർക്കുവേണ്ടി ഒരു പ്രോവിഡൻറ് ഫണ്ട് ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഒരു കന്യാസ്ത്രീസമൂഹത്തിന്റെ പ്രൊവിൻഷ്യാളമ്മയോടു ശൗര്യാരച്ചൻ നിർദ്ദേശിച്ചതായിട്ടറിയാം.

നല്ലൊരു സമറിയാക്കാരൻ കൂടിയായിരുന്നു ശൗര്യാരച്ചൻ. ഓരോരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ ധ്യാനം നടത്തുവാൻവേണ്ടി കാൽനടയായി ദീർഘയാത്രകൾ അദ്ദേഹം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. വഴിയിൽ കാണുന്നവരോടെല്ലാം സംസാരിക്കും. അവരുടെ പേരും വീട്ടുപേരും സുഖവിവരങ്ങളുമെല്ലാം ചോദിച്ചറിയും. കുഞ്ഞുങ്ങളെ പ്രത്യേക താല്പര്യത്തോടെ അരുകിൽ വിളിച്ചോമനിക്കും. മലനാട്ടുകളിലെ കുടിയേറക്കാരായ സാധുക്കളുടെയിടയിൽ ജീവിതത്തിന്റെ നല്ലൊരുഭാഗം അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടുള്ള ശൗര്യാരച്ചൻ സാധുക്കളോടായിട്ടാണ് അധികം ഇടപഴകിയിട്ടുള്ളതു്. അവരുടെ കുറ്റുചെളിയിൽ കളിച്ചുനടക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ അടുത്തുവിളിച്ചു ലാളിക്കുന്നതിനും തലയിൽ കൈവച്ചു് അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരിക്കലും വൈമനസ്യം തോന്നിയിട്ടില്ല. വഴിയിൽ കാണുന്ന പാവപ്പെട്ടവരുടെ ചെറുകുടിലുകളിലേക്കു് തന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ ആവടിയുംകുത്തി അദ്ദേഹം കയറിച്ചെല്ലും. നരച്ചുതുടങ്ങിയ ആ ളോവയുടെ നിറം കുട്ടികളെ ഭയപ്പെടുത്തിയേക്കാമെങ്കിലും ആ മുഖത്തെ മായാത്ത പുഞ്ചിരി അവരെ വലിച്ചടുപ്പിക്കും. സ്വന്തം മടിയിൽത്തന്നെയായിരിക്കും ഏറ്റവും ഇളയകുഞ്ഞിന്റെ സ്ഥാനം. അതിൽ മുതിർന്ന രണ്ടു കുട്ടികളെ ഇടത്തും വലത്തുമായി ചേർത്തുനിറുത്തും. മറ്റുള്ളവരെ ചുറ്റിലും. മധുരപലഹാരങ്ങളൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ കപ്പുങ്ങാപ്പഴമോ കപ്പ പുഴുങ്ങിയതോ മറ്റെന്തെങ്കിലുമോ മതി. ചോ

ദിച്ചു വാങ്ങിച്ചു ചുറ്റും ഇരുത്തിയിരിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്കു പങ്കിട്ടും. കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കു് ഒരുമ്മയെപ്പോലെ വായിൽ വച്ചുകൊടുക്കും, ഉടുപ്പിന്റെ കീശയിലെന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതായിരിക്കും മുതിർന്നവർക്കു കിട്ടുക. ഭക്ഷണചിത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹം ധാരാളം വിതരണം ചെയ്തിരുന്നു. കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി, നമ്മുടെ ബാലികാബാലന്മാർ, കുട്ടികളുടെ പ്രഥമദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം എന്നീ കൃതികളും അച്ചൻ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വേറെയും മേച്ചിൽ സ്ഥലങ്ങൾ

പ്രധാനമായും ഒരു ധ്യാനപ്രസംഗികനെന്ന നിലയിലുള്ള ഈ നീണ്ട ജീവിതത്തിൽ മറ്റു ചില മേച്ചിൽ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കും ശൗര്യാരച്ചൻ കടന്നുചെന്നിട്ടുണ്ടു്.

വൈദികനായതിനുശേഷം ആദ്യം തേവരയ്ക്കാണു് അയക്കപ്പെട്ടതെങ്കിലും ഹ്രസ്വമായ കാലംമാത്രമേ അവിടെ താമസിച്ചുള്ളൂ. തേവരനിന്നും മുത്തോലിക്കാണു പോയതു്. മുത്തോലിയിൽ പ്രൊക്കുറേറ്ററർ ജോലി ഏല്പിച്ചിരുന്നു. അതിനിടയ്ക്കാണു ധ്യാനപരിശീലനം നടത്തിയതു്. തുടർന്നു ജീവിച്ച വാഴക്കുളത്തും പ്രൊക്കുറേറ്ററർ ജോലികിട്ടി. കൂട്ടത്തിൽ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളും നടത്തിവന്നു. 1924ൽ പ്രൊക്കുറേറ്ററർ ജോലിയിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടു. പകരം കാളിയാർ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ചുമതല കിട്ടി. ഇക്കാലത്താണു മൂവാറ്റുപുഴ ഒരു സ്റ്റുഡിയോ വാങ്ങുന്നതിനുള്ള പരിശ്രമം നടത്തിയതു്. ഇതേപ്പറ്റി കഥാനായകന്റെ ആത്മകഥയിൽ നിന്നുതന്നെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

'മിസംവകയായി മൂവാറ്റുപുഴെ, ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്റ്റുഡിയോ ഉണ്ടാക്കണം എന്നുകരുതി മൂവാറ്റുപുഴ പെരുങ്ങഴ, ആരക്കുഴ, വാഴക്കുളം, കല്ലൂർക്കാട്ടു്, ആയവന മുതലായ ഇടവകകളിൽനിന്നു് ഒരു പിരിവു നടത്തി ഇന്നു പള്ളിമുറ്റത്തു കാണുന്ന രണ്ടുനിലക്കെട്ടിടം പണിയിച്ചു. മൂവാറ്റുപുഴ വികാരിയുടെ മാനേജ്മെന്റിൽ മിസംവക ഒരു മിഡിൽസ്റ്റുഡിയോ ഉണ്ടാക്കി. എന്നാൽ അതു് ഒരു ഹൈസ്റ്റുഡിയോ ആക്കുന്നതിനു

മിസത്തിൽനിന്നു ശ്രമിച്ചെങ്കിലും നടന്നില്ല. ശ്രീ പിട്ടാപ്പിള്ളിൽ ഉതുപ്പുവൈദ്യൻ പണപ്പിരിവുനടത്തി ആശുപത്രിക്കു പടിഞ്ഞാറുവശത്തുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തസ്ഥലത്തു പള്ളിക്കുടം പണിയിച്ചു. ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നു ഹൈസ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു. സ്ഥലവിലയും പണിച്ചിലവും ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നു വൈദ്യനു കൊടുക്കാമെന്നുള്ള ഒരു ഉടമ്പടിയും ചെയ്തു.

1924 ൽ ഉടമ്പടിപ്രകാരം പണം കിട്ടുമ്പോൾ സ്കൂൾ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിനുള്ള നീക്കങ്ങൾ തുടങ്ങി.

അപ്പോൾ വൈദ്യൻ വാഴക്കുളം കൊവേന്തയിൽവന്നു് 'എനിക്കു് 7000 രൂപാ ചെലവുണ്ടു്. ആ രൂപാ എനിക്കു കൊവേന്തയിൽനിന്നു തന്നാൽ സ്ഥലവും കെട്ടിടവും കൊവേന്തയ്ക്കു് എഴുതിത്തരാം. സ്കൂൾ ഗവണ്മെൻറു വകയാണു്. അതു നിങ്ങൾ അപേക്ഷിച്ചു മേടിക്കണം' എന്നു പറഞ്ഞു.

ദിവാൻ രാഘവയ്യായുടെ അന്നത്തെ നയം സ്കൂളുകൾ സ്വകാര്യ മാനേജ്മെൻറു് നടത്തണം എന്നുള്ളതായിരുന്നു.

ഇതിനാൽ സ്കൂൾ കെട്ടിടം വൈദ്യന്റെ പക്കൽനിന്നും സ്കൂൾ ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും വാങ്ങുന്നതിനെക്കുറിച്ചു കൊവേന്തസംഘത്തിൽ ആലോചിച്ചു. എല്ലാവരുംതന്നെ അനുകൂലമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതിനുള്ള നടപടികൾ നടത്തുന്നതിനു ബ. ശൗര്യാരച്ചനെ (പുൽപറമ്പിൽ) നിശ്ചയിച്ചു. ആദ്യം ടെഫ്നിത്തോരിയുടെ അനുവാദം വാങ്ങി. പെ. ബ. ളവീസച്ചൻ ആയിരുന്നു ജനറാൾ. അദ്ദേഹമാണു മാന്നാനം സ്കൂൾ ഉണ്ടാക്കിയതു്. ഇദ്ദേഹത്തിനു സ്കൂൾ കാര്യങ്ങൾക്കു താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു കഴിഞ്ഞു ഗവണ്മെൻറു് അനുവാദത്തിനു ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ 1924 ജൂൺ മാസത്തിൽ ദിവാനെ കണ്ടു കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അപേക്ഷകൊടുത്തു. ദിവാൻ ശ്രീ രാഘവയ്യ സന്തോഷമായി സ്വീകരിച്ചു. അപേക്ഷ ഡയറക്ടർ, ചീഫ് ഇൻസ്പെക്ടർ മുതലായവരുടെ റിപ്പോർട്ടിനു് അയച്ചു. അവർ അനുകൂലമായിട്ടല്ല റിപ്പോർട്ടു് അയച്ചതു്. ഉടനെ ദിവാൻ സക്കാർ വക്കീലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിനയച്ചു. അയാൾ സ്കൂൾ വിട്ടു

കൊടുക്കുന്നതിനു വിരുദ്ധമല്ലാത്ത മറുപടി കൊടുത്തു. ഇതു കൊണ്ടു സ്ത്രീധനം വാഴക്കുളം കൊവേന്തയ്ക്കു കിട്ടേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ കിട്ടിയില്ല. കാരണങ്ങൾ:

1) മുവാറ്റുപുഴനിന്നു കുറെ നായന്മാർ, യാക്കോബായക്കാർ, മുഹമ്മദീയർ മുതലായവർക്കുടി ഡെപ്യൂട്ടേഷൻ പോയി ദിവാൻജിക്കു് എതിർ ഹർജി കൊടുത്തതും

2) ഇവർ ചെന്നു റീജെൻറു മഹാറാണിയെക്കണ്ടു നിവേദനങ്ങൾ ബോധിപ്പിച്ചതുമായിരുന്നു. റീജെൻറു വാഴ്ച ഏറ്റ ഉടനെ ആണു് ഈ എതിരാളികൾ ചെന്നു മുഖംകാണിച്ചു് എതിർ ഹർജി കൊടുത്തതു്. അവർ നിഷ്പക്ഷത പാലിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഒരുകൂട്ടം ആളുകൾക്കു് എതിരുള്ളതുകൊണ്ടു തല്ക്കാലം കത്തോലിക്കർക്കു തനിച്ചു സ്ത്രീധനം കൊടുക്കണ്ടായെന്നു ദിവാൻ രാഘവയ്യയോടു കല്പിച്ചു.

കൂടാതെ വേറെ ചില കാലുമാറ്റങ്ങളുംകൂടി ഇതിനു കാരണമായി ശൗര്യാരച്ചൻ ഡയറിക്കുറിപ്പിൽ പറയുന്നുണ്ടു്.

1926 ൽ വാഴക്കുളത്തു ചന്തമാറ്റി സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും ശ്രമം നടത്തി, ഫലിച്ചില്ല. 1628 ൽ തൊടുപുഴ ഒരു സ്ത്രീധനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും ശൗര്യാരച്ചൻ കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടുകയുണ്ടായി. അതുംചിലരുടെ അതൃപ്തിയും അനൈക്യവും മൂലം പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്.

1931 ൽ ആണു ചാലിക്കുമുക്കിൽനിന്നു കൊടുവേലി കൊവേന്തയിലേക്കുള്ള റോഡു വെട്ടിയതു്. ഇതിനുള്ള സ്ഥലം വിട്ടുകിട്ടാൻ പ്രയാസമുണ്ടായി. കാളിയാർ സൂപ്രണ്ടിനു (Edward Lord and Heries Hall) കാളിയാർ റബ്ബർ തോട്ടത്തിന്റെ അരുകിൽക്കൂടി റോഡു വെട്ടിക്കിട്ടുന്നതിനു് അപേക്ഷ കൊടുത്തു. ഏതായാലും ശൗര്യാരച്ചന്റെ അശ്രാന്ത പരിശ്രമത്താൽ വഴിക്കു സ്ഥലം കിട്ടി. ദിവസം നൂറുപേർവീതം ജോലിചെയ്തു. അവർക്കു ഭക്ഷണം കൊവേന്തയിൽനിന്നു കൊടുത്തിരുന്നു. ഒമ്പതു വർഷവും ഒമ്പതു മാസവും ശൗര്യാരച്ചൻ വാഴക്കുളത്തു താമസിച്ചു. അവിടെനിന്നും മാറ്റം കിട്ടിയതു് ആലുവായ്ക്കാണു്.

1933 ഫെബ്രുവരി 7 ന് ആലുവായിൽവന്നു. ഇതിനകം ഒരു പ്രമേഹരോഗിയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന ശൗര്യാരച്ചൻ. ഒരു കൊല്ലവും മൂന്നു മാസവും മാത്രമേ ആലുവായിൽ താമസിച്ചുള്ളൂ. അതിനുശേഷം മണപ്പുറം കൊവേന്തയിലേയ്ക്കുമാറി. ഇക്കാലത്താണു തൊടുപുഴയിൽ ഒരു പോസ്റ്റാഫീസ് സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടാനുള്ള ശ്രമം വിടത്തിയതു്. കൂടാതെ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളും കുമ്പസാരം കേൾക്കലും മറ്റും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു വർഷവും ഒരു മാസവും മണപ്പുറത്തു താമസിച്ചശേഷം ചെത്തിപ്പുഴയ്ക്കു മാറി. അവിടെവച്ചു പോളൻ പിടിപെട്ടു രണ്ടാഴ്ച സുഖമില്ലാതെ കിടക്കേണ്ടിവന്നു.

1937 ഡിസംബർ 22 ന് ശൗര്യാരച്ചന്റെ ഭാഗിനേയൻ കാക്കനാട്ടു കൊച്ചുപൗലോസച്ചൻ ഗ്രൂപ്പട്ടമേറ്റു. 1939 ജൂൺ മൂന്നിനു വല്യജ്യേഷ്ഠന്റെ മക്കളും ബ. മക്കോസച്ചനും ബ. മാർസലച്ചനും ഒന്നിച്ചു പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിക്കയും 5 ാം തീയതി കൊവേന്തപ്പള്ളിയിൽ പ്രഥമദിവ്യബലി അർപ്പിക്കയും ചെയ്തു. രണ്ടുപേരും കർമ്മലസഭാംഗങ്ങളാണു്. ശൗര്യാരച്ചൻ ഇവിടെയെല്ലാം പരിപാടികളും നിശ്ചയിക്കുന്നതിനും എല്ലാം വിജയത്തിലെത്തിക്കുന്നതിനും അശ്രാന്തം പരിശ്രമിക്കയുണ്ടായി. ഈ ബുദ്ധിമുട്ടിന്റെ ക്ഷീണം കൊണ്ടുകൂടിയാകാം ഒരാഴ്ചത്തേയ്ക്കു നീണ്ടുനിന്ന ഒരു പനി അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചു.

രണ്ടു കൊല്ലവും പതിനൊന്നു മാസവും ആണു ചെത്തിപ്പുഴയിലെ താമസം ദീർഘിച്ചതു്. അവിടെനിന്നും 1940 ജനുവരി 28 ാം തീയതി എൽത്തുരുത്തിനുപോയി. ഈ സ്ഥലംമാറ്റങ്ങൾക്കിടയിലും അച്ചന്റെ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ഒരു മാന്ദ്യവും സംഭവിച്ചിരുന്നില്ല എൽത്തുരുത്തിൽ താമസിക്കുമ്പോഴും തൃശ്ശൂർ രൂപതയും തെക്കൻ രൂപതകളുമായിരുന്നു അച്ചന്റെ പ്രധാന പ്രവർത്തനരംഗങ്ങൾ.

1943 ഏപ്രിൽ 30 നു കുര്യനാട്ടേക്കു മാറ്റംകിട്ടി. അവിടെ ഒരു കാളച്ചന്തയ്ക്കുവേണ്ടി അച്ചൻ വളരെ പരിശ്രമി

ച്ചിട്ടുണ്ട്. സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന സാധുക്കളെ (ഈഴവരും പുതുക്രിസ്ത്യാനികളും മറ്റും) സന്ദർശിച്ചു സഹായിച്ചിരുന്നു.

1947 ജൂൺ 1 ാം തീയതിയാണു പൂഞ്ഞാറിലേയ്ക്കു മാറിയതു്. അക്കൊല്ലംതന്നെ ജൂലായ് മാസം 22 ാംതീയതി ശൗര്യാരച്ചന്റെ വലിയ ജ്യേഷ്ഠൻ വറുഗീസും 26 ാംതീയതി കൊച്ചുജ്യേഷ്ഠന്റെ മകന്റെ ഭാര്യ മറിയാമ്മയും (സി. ജെമ്മയുടെ അമ്മ) മരണമടഞ്ഞു. അച്ചൻ രണ്ടുപേരുടേയും ശവസംസ്കാരചടങ്ങുകൾക്കു നേതൃത്വംനല്കി. 1948 ജനുവരി 18 ാംതീയതിയാണു് അച്ചന്റെ സഹോദരപുത്രി സിസ്റ്റർ ദൊരത്തിയ കുനമ്മാവിൽവച്ചു മരിച്ചതു്. സിസ്റ്ററിന്റെ ശവസംസ്കാരകർമ്മത്തിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ അച്ചനു സാധിച്ചില്ല. അന്നു നാട്ടിലില്ലായിരുന്നു. സഹോദരങ്ങളുടെ കുടുംബങ്ങളിലുണ്ടായ ഈ മരണത്തിന്റെ പോക്കു് അവസാനിച്ചില്ല. 1948 മെയ് 18 ാംതീയതി അച്ചന്റെ കൊച്ചുജ്യേഷ്ഠൻ ചാക്കോയും മരണമടഞ്ഞു. അച്ചൻ വന്നു ശവസംസ്കാരം നടത്തി. അതോടെ ആ തലമുറയിലെ ഏകവ്യക്തിയായി അവശേഷിച്ചു ശൗര്യാരച്ചൻ.

പൂഞ്ഞാറിൽവച്ചു ജനറാളച്ചന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം കമ്മ്യൂണിസത്തെ നേരിടുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു ചർച്ച നടത്തി കൊവേന്തയിൽ. പ്രസംഗം, പ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിങ്ങനെ പലരും പലതും ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ശൗര്യാരച്ചന്റെ ശ്രദ്ധ ആ വഴിക്കൊന്നുമല്ല തിരിഞ്ഞതു്. അച്ചൻ പറഞ്ഞു: 'ഇതുകൊണ്ടു വിശേഷമൊന്നുമില്ല. ദിവസംതോറും ഒരു പാവപ്പെട്ടവനു ചോറുകൊടുക്കാം.' പക്ഷേ അതു ശ്രവിക്കാനാരുമുണ്ടായില്ല.

ദരിദ്രനെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ ദരിദ്രനായി ജീവിക്കണമല്ലോ. ആ ജീവിതത്തിന്റെ ലാളിത്യം നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞതാണു്. അച്ചന്റെ മുറിയിലെ ഉപകരണങ്ങളെപ്പറ്റിക്കൂടി രണ്ടുവാക്കു്. ഫാദർ നീലൂസ് വിവരിക്കുന്നു. 'ശൗര്യാരച്ചൻ ഇല്ലാതിരുന്നപ്പോൾ മുറി വെള്ളപൂശിക്കുന്നതിനു ഞാൻ പ്രവേശിച്ചു. സന്യാസദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും ത്യാഗത്തിന്റെയും അരൂപി കണ്ടു. ഒരു കയറുകട്ടിൽ, രണ്ടു പഴ

യ നേരപ്പായ, ഒരു പഴഞ്ചൻ പുതപ്പ്, ലോഹത്തുണിക്കവിയൻ ആയ ഒരു തലയണ, മുള്ളരഞ്ഞാണം, ചമ്മട്ടി, വലിയ വെന്തിങ്ങ, മരണനേരത്തു ചൊല്ലാനുള്ള സുകൃതജപങ്ങം എഴുതിയ പാസ്സ (കടലാസ്), മേശപ്പുറത്തു നട്ടക്കുനമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ തിരുഹൃദയപടം (ചെറുതു), അതിന്റെ വലത്തുവശം മാതാവിന്റെയും അമ്മത്രേസ്യയുടെയും കൊച്ചുത്രേസ്യയുടെയും വിശുദ്ധ പത്താം പീയൂസിന്റെയും കുര്യാളശ്ശേരി മെത്രാനച്ചന്റേയും വലിയ ചാണ്ടിയച്ചന്റെയും പടങ്ങം ദീപികയിൽനിന്നു വെട്ടിയെടുത്തതു, ഇടത്തുവശത്തു വി. യൗസേപ്പുപിതാവു, ക്രൂസ് പുണ്യവാൻ, വി. അന്തോനീസ്, XI–ാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ, കാളാശ്ശേരി മെത്രാനച്ചൻ, കൊച്ചുചാണ്ടിയച്ചൻ'. ഇതാണ് ആ മുറിയിലെ സംവിധാനം.

പൂഞ്ഞാറിൽ ഒന്നാം ആലോചനക്കാരൻകൂടിയായിരുന്ന ശൗര്യാരച്ചൻ.

കൂടെക്കൂടെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഈ സ്ഥലംമാറ്റങ്ങംക്കും യാത്രകംക്കും ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങംക്കും ഇടയിലാണു കിട്ടുന്ന അല്പവിശ്രമസമയമുപയോഗിച്ചു ശൗര്യാരച്ചൻ തന്റെ ഗ്രന്ഥരചന നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു.

1952 ജൂൺ ഒന്നാം തീയതിവരെമാത്രമെ പൂഞ്ഞാറിൽ താമസിച്ചുള്ളു. അവിടെനിന്നും കാലെടുത്തുവച്ചതു ഹൈറേഞ്ചിലെ ഐതിഹാസികമായ മിഷൻരംഗത്തേയ്ക്കാണു. അപ്പോഴേക്കും വയസ്സു 63 ആയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പ്രമേഹരോഗിയും കാസരോഗിയുമായിത്തീർന്നിരുന്നു. എങ്കിലും വലിയ ഇടയൻ (ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാപ്പോലീത്താ മാർ മാത്യു കാവുകാട്ട്) വിളിച്ചു. ആ വൃദ്ധൻ വടിയുംകുത്തി നടന്നു.

കുടുംബസ്നേഹി

വൈദികരും സന്യാസിനീസന്യാസികളും കുടുംബം ഉപേക്ഷിച്ചുപോകുന്നവരാണെന്നും അതുകൊണ്ട് അവർ സ്വന്തം കുടുംബത്തെയും ബന്ധുക്കളെയും അധികമായി സ്നേഹിക്കരുതെന്നുമാണല്ലോ വയ്പ്. ദൈവത്തോടു് അടുക്കുവാൻവേണ്ടി സ്വന്തം മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നും കുടുംബത്തിൽനിന്നും, വിവാഹിതരാണെങ്കിൽ ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധത്തിൽനിന്നുപോലും എന്നേയ്ക്കുമായി അകന്നു മാറിയ വിശുദ്ധാത്മാക്കളെ തിരുസഭയിൽ കാണാം. കുടുംബബന്ധം പരിശുദ്ധമായി അംഗീകരിച്ചു് ആ സ്നേഹത്തിലൂടെ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ഉന്നതിയിലെത്തിയ വിശുദ്ധരും തിരുസഭാചരിത്രത്തിലുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളാണു വിശുദ്ധ തെയോഫിൻ വെനാർഡ്. സ്വന്തം മാതാപിതാക്കളും സഹോദരീസഹോദരന്മാരുമായി പ്രത്യേകിച്ചും പ്രേഷ്ഠസോദരി മെലാനിയുമായി അദ്ദേഹം പുലർത്തിയ സ്നേഹബന്ധം എത്രയോ മധുരോദാരമായിരുന്നു. രണ്ടു വിവാഹം ചെയ്തവനും ധീരനുമായിരുന്ന വിശുദ്ധ തോമസ്മൂർ മരണംവരെയും തന്റെ ഭാര്യയേയും മക്കളേയും ഹൃദയത്തിന്റെ സകല മൃദുലവികാരങ്ങളോടുംകൂടി സ്നേഹിച്ചു. മകനും മാർഗരറ്റുമായി ആ പിതാവിനുണ്ടായിരുന്ന ഹൃദയവേഴ്ച എത്ര ഹൃദയസ്പർശകം! നമ്മുടെ കാലത്തെ ഒരു വലിയ പുണ്യവതിയാണല്ലോ വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യാ. ആ ചെറുപുഷ്പം തന്റെ രാജാവെന്നു് അവം വിളിക്കുന്ന പിതാവായ മാർട്ടിനും തന്റെ പ്രേച്ചിമാർക്കും തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നല്കിയിരുന്ന സ്ഥാനം എത്ര അപഞ്ചലമായിരുന്നു. എത്ര ഹൃദ്യമായിരിക്കുന്ന ആ സ്നേഹബന്ധങ്ങം.

മധുരവും മൃദുലവുമായ വികാരങ്ങളോടെ കുടുംബത്തെയും ബന്ധുമിത്രാദികളെയും സ്നേഹിച്ച ഈ വിശുദ്ധാത്മാക്കളെയാണ ശൗര്യാരച്ചൻ പിഞ്ചെന്നതു്. സ്നേഹത്തിന്റെ മാധുര്യം തുളുമ്പുന്ന ചിന്തകളോടെ അദ്ദേഹം വാത്സല്യനിധിയായ തന്റെ അമ്മയേയും സഹോദരിസഹോദരന്മാരെയും പററി ആത്മകഥയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. സ്വന്തം കുടുംബത്തെ സ്നേഹിക്കാത്തവൻ എങ്ങനെ അന്യകുടുംബങ്ങളെ സ്നേഹിക്കും.

കുടുംബത്തിനുവേണ്ടി സ്വത്തു സമ്പാദിക്കുന്നതിനോ കുടുംബക്കാർക്കു ജോലി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനോ ശൗര്യാരച്ചൻ മുതിർന്നിട്ടില്ല. ആഗ്രഹിച്ചാൽത്തന്നെയും ഒരു സന്യാസ സഭാംഗമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു് അതു സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, വേണ്ടിടത്തൊക്കെ തന്റെ പ്രാർത്ഥനയും ഉപദേശവുംകൊണ്ടു് അവരെ പരസ്പരസ്നേഹത്തിലും ഐക്യത്തിലും ഒരുമിച്ചു നിർത്തുന്നതിനു മരണംവരെയും അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടെ വിൽപത്രം തയ്യാറാക്കുന്നതിനും മറ്റു കുടുംബകാര്യങ്ങളും ക്രമീകരിക്കുന്നതിനും അച്ചന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളും സഹായങ്ങളും ലഭിച്ചിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠപുത്രന്മാരായ മക്കോസച്ചനെയും മാർസലച്ചനെയും കമ്മലസഭയിലേയ്ക്കും പൌരോഹിത്യത്തിലേക്കും നയിക്കുന്നതിൽ തീഷ്ണയായും ഒരു വലിയ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സഹോദരീസഹോദരമാരുടെ കുടുംബങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും മരിച്ചാൽ ഉടനെ ഓടി എത്തിയിരുന്നതും ശൗര്യരച്ചനാണു്. മൂന്നു സഹോദരപുത്രന്മാരുടെയും രണ്ടു സഹോദരിപുത്രന്മാരുടെയും പൌരോഹിത്യസ്വീകരണാവസരത്തിൽ സന്നിഹിതനായി ഏററവും അധികം ആനന്ദിച്ചതു, അദ്ദേഹമായിരിക്കണം. നവസന്യാസംകഴിഞ്ഞു പ്രഥമ കുർബ്ബാനം നടത്തിയ അവസരത്തിൽ എഴുതിവച്ചു് പിന്നീടു് ദിവസവും എടുത്തു വായിക്കുമായിരുന്ന പ്രതിജ്ഞകളിൽത്തന്നെ നമുക്കു കാണാം ഈ കുടുംബസ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം. 'കാണപ്പെട്ട സഹോദരനിലൂടെ കാണപ്പെടാത്ത

ദൈവത്തിലേയ്ക്ക്'' എന്നതായിരുന്ന ആരംഭം മുതൽക്കേ ആ ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

കുടുംബക്കാർ തമ്മിൽ പരസ്പരം അറിയുകയും സ്നേഹിക്കയും പൊതുപ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുകയും ആവശ്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കയും ചെയ്ത് ഐക്യത്തിൽ ജീവിക്കണമെന്നത് ശൗര്യാരച്ചന്റെ വലിയ ആഗ്രഹമായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ജീവിതത്തിന്റെ സായാഹ്നവേളയിൽ അദ്ദേഹം നടത്തിയ തീവ്രശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാണ് 'എടമനക്കരിശ്ശും എടമനക്കുടുംബവും' എന്ന പുസ്തകവും, എടമനക്കുടുംബയോഗവും. എടമനകുടുംബത്തിൽ നിന്നും പൊട്ടിവിരിഞ്ഞതാണല്ലോ പുല്ലറമ്പിൽക്കുടുംബം.

'എടമനക്കരിശ്ശും എടമനക്കുടുംബവും' ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥമാണ്. എടമനക്കുടുംബത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ അതിനുണ്ടായിട്ടുള്ള പരിണാമങ്ങളും ഒരു ചരിത്രഗവേഷകന്റെ പ്രഗത്ഭതയോടെ അദ്ദേഹം ആ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. കേരള കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു പഠനവും കൂട്ടത്തിൽ നമുക്കുകിട്ടും.

ശൗര്യാരച്ചന്റെ വാക്കുകളിൽത്തന്നെ പറഞ്ഞാൽ കുടുംബാംഗങ്ങളും കുടുംബക്കാരും തമ്മിൽ സ്നേഹത്തിലും ബന്ധത്തിലും അടുപ്പത്തിലും പുലരുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമസാധ്യമായ ഈ ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിക്കൊരുങ്ങിയത്. അല്ലാതെ കുടുംബത്തിന്റെ പ്രശസ്തിക്കുവേണ്ടിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'Charity begins at Home' എന്നാണല്ലോ പറയുന്നത്.

ഇങ്ങനെയൊരു ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കു പല സുഹൃത്തുക്കളും അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിക്കുകയും വിവരങ്ങൾ നല്കി സഹായിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ വീണ്ടും വീണ്ടും കിട്ടിയ ചരിത്രവസ്തുതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആറുപ്രാവശ്യം ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ തിരുത്തിയെഴുതിയ ഗ്രന്ഥമാണ് ഇ

പ്പോഴും പ്രസിദ്ധീകൃതമായിരിക്കുന്നതു്. പല വർഷങ്ങളിലെ അന്വേഷണത്തിന്റെയും അദ്ധ്വാനത്തിന്റെയും ഫലം അതിനു രൂപം കൊടുത്തു. ഉള്ളടക്കത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ചില കാര്യങ്ങളിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതേസംബന്ധിച്ചു് ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ പറയുന്നു, ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായങ്ങളെ മാനിച്ചും സ്ഥലകാല സാഹചര്യങ്ങളും നോക്കിയുമാണു് ഈ ചരിത്രത്തിനു് അവസാനരൂപം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതെന്നു്.

കുടുംബയോഗം

കുടുംബയോഗത്തെപ്പറ്റി ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വാക്കുകളും തന്നെ പകർത്താം.

'കുടുംബങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഐക്യം പുലർത്തുന്നതിനും സംബന്ധവും കെട്ടുപാടുകളും അറിയുന്നതിനും കുടുംബകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റും പല കാര്യങ്ങളും പറയുന്നതിനും ആലോചിക്കുതിനും അതാതു കാലങ്ങളിലെ സംഭവവികാസങ്ങളും, രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളും, നാട്ടുകാര്യങ്ങളും, സമുദായകാര്യങ്ങളും, കുടുംബങ്ങകാര്യങ്ങളും തുടങ്ങിയവ വിവരിച്ചു ചർച്ചചെയ്യുന്നതിനും കുടുംബയോഗങ്ങളും ഉണ്ടാകണം.

സ്വന്തകുടുംബങ്ങളും തമ്മിലോ അന്യകുടുംബങ്ങളും തമ്മിലോ വഴക്കുകളോ കേസ്സുകളോ ഉണ്ടാകുകയാണെങ്കിൽ അതു പറഞ്ഞുതീർക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു രംഗമായി വർത്തിക്കുക എന്നതു് കുടുംബയോഗത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ലക്ഷ്യമായി ശൗര്യാരച്ചൻ കരുതിയിരുന്നു.

എടമനകുടുംബയോഗം സ്ഥാപിച്ചു് അതിന്റെ ഭാരവാഹികളേയും നിലനില്പിനുവേണ്ട വ്യവസ്ഥകളും ഏർപ്പെടുത്തി മാസങ്ങൾക്കകം അദ്ദേഹം മരണമടഞ്ഞു. എങ്കിലും ഇന്നതു തുടരുന്നുണ്ടു്. ആ സ്നേഹധനനായ പിതാവിനോടുള്ള കടപ്പാടു് പിൻതലമുറ മറന്നിട്ടില്ല.

എട്ട്

ഗ്രന്ഥകാരൻ

ഏതാണ്ട് അരശതാബ്ദക്കാലത്തോളം കേരളകത്തോലിക്കരുടെ മതാന്തരീക്ഷത്തിൽ സുവിശേഷഘോഷണം നിർവ്വഹിച്ച ശൗര്യാരച്ചന്റെ ശബ്ദധാരയുടെ കുറച്ചൊരു ഭാഗമെങ്കിലും ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിലായി രേഖപ്പെട്ട കിടപ്പുണ്ട്. ദരിദ്രരും കുലീനരും ക്രൈസ്തവരും അക്രൈസ്തവരും കുടുംബക്കാരും കുടിയേറ്റക്കാരും നഗരവാസികളും ഗ്രാമവാസികളും കുട്ടികളും യുവാക്കളും വൃദ്ധരും ആയി ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ നാനാതരം ജനങ്ങളോട് ധാരാളം ഇടപഴകി ജീവിച്ച അദ്ദേഹത്തിനു ധന്യമായൊരു ജീവിതാനുഭവം കൈമുതലായുണ്ടായിരുന്നു. ആ ജീവിതാനുഭവവും പരന്ന വായനയും പഠനവും സൂക്ഷ്മമായ ജീവിതനിരീക്ഷണവും കൂടി സമ്മേളിച്ച് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ വിജ്ഞാനമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികാസന്താനങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുക. 1) പൊതുജനധ്യാനങ്ങൾ 2) നമ്മുടെ കുടുംബജീവിതക്കാർ 3) നമ്മുടെ ബാലികാബാലന്മാർ 4) അന്ത്യദിനങ്ങളും അന്ത്യകൂദാശകളും 5) വിവാഹവും വിവാഹിതരും 6) കുട്ടികളുടെ പ്രഥമ ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണം 7) സ്ഥൈര്യലേപനം അഥവാ മുമ്പിലത്തെ ഒപ്രൂശ്മാ 8) കുട്ടികൾക്കു ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു പഠിപ്പിക്കേണ്ട നമസ്കാരങ്ങളും പ്രാർത്ഥനകളും 9) 1 മണി, 13 മണി, 40 മണി ആരാധനയ്ക്കുള്ള ദിവ്യകാരുണ്യജപങ്ങൾ 10) പൈശാചിക ഉപദ്രവങ്ങളും പ്രതിവിധികളും 11) എടമനക്കുരിശും എടമനക്കുടുംബവും തുടങ്ങി പന്ത്രണ്ടു കൃതികളിലായി ആ ആശയധാര പരന്നുകിടക്കുന്നു. പന്ത്രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളുള്ളതായി എടമനക്കുരിശും എടമനക്കുടുംബവും എന്ന കൃതിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ കൃതി ഏതാണെന്നു് കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല.

നാല്പതിൽപരം വർഷങ്ങൾ മിക്കവാറും കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ ഇടവകകളിലുമായി ശൗര്യാരച്ചൻ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആ അനുഭവോജ്ജിതജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഇടവകകളിൽ പൊതുജനങ്ങൾക്കായി നടത്തേണ്ട ധ്യാനരീതിയെ ക്രോഡീകരിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു വിലപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥമാണു പൊതുജനധ്യാനങ്ങൾ. ധ്യാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു പഠനം ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ കാണാം. തുടർന്നു ധ്യാനത്തിന്റെ ആവശ്യകതയും മഹത്വവുമാണു വിവരിക്കുക. അഞ്ചു ദിവസത്തേയ്ക്കുവേണ്ട ധ്യാനങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളുമാണു പിന്നാലെ വരുന്നതു്. ധ്യാനാവസാനദിവസം നടത്തേണ്ട പ്രാർത്ഥനകളും ധ്യാനം നടത്തേണ്ട വിധത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഏതാനും നിർദ്ദേശങ്ങളും അവസാനം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ധ്യാനഗുരുക്കന്മാർക്കൊരു വഴികാട്ടിയാണു ശൗര്യാരച്ചന്റെ പൊതുജനധ്യാനങ്ങൾ.

നമ്മുടെ കുടുംബജീവിതക്കാർ

ദീർഘവീക്ഷണത്തോടെ എഴുതപ്പെട്ട കാലോചിതമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു നമ്മുടെ കുടുംബജീവിതക്കാർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ വിഷയമാഹാത്മ്യംകൊണ്ടു് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതും ഇതാണെന്നു പറയണം. 1940 ൽ ആണു് ആദ്യപതിപ്പു പ്രസിദ്ധീകൃതമായതു്. 1951 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും എട്ടു പതിപ്പു് ആവശ്യമായി വന്നുവെന്നു കേട്ടാൽ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം പൊതുജനം എത്ര താല്പര്യത്തോടെയാണു ഈ പുസ്തകം സ്വാഗതം ചെയ്തതെന്നു്.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനു ശേഷമാണല്ലോ വിവാഹജീവിതം സന്യാസപൗരോഹിത്യജീവിതങ്ങളെക്കാൾ ഒട്ടും താഴ്ന്നതല്ല എന്ന കുടുംബജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആ ഉൽകൃഷ്ടമായ ചിന്താഗതി സാമാന്യജനങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകാനാരംഭിച്ചതു്. അതിനുമുണ്ടു വൈവാഹികജീവിതത്തെപ്പറ്റി ഇത്ര മഹത്വത്തോടെ സംസാരിക്കാൻ സാധാരണ വൈദികർ അത്രും സന്യാസവൈദികർ ധൈര്യ

പ്പെട്ടമായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങളെയും അതിന്റെ തികഞ്ഞ മഹത്വത്തിൽ ദർശിച്ചുകൊണ്ടു കുടുംബജീവിതക്കാർക്കു് അഭിമാനം കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം ഇങ്ങനെയൊരു കൃതി രചിക്കുവാൻ മുപ്പതുകൊല്ലം മുമ്പു 1940—ൽ ശൗര്യാരച്ചൻ ധൈര്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധൈര്യത്തേയും ക്രാന്തദർശിത്വത്തേയും നമുക്കു് അഭിനന്ദിക്കാം. അച്ചന്റെ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളിലും കൂടുതൽ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്ന വിഷയം കുടുംബജീവിതമാണു്.

ഒരു ക്രൈസ്തവകുടുംബം എങ്ങനെയായിരിക്കണം എന്നറിയാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഈ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ മതി. നസ്രത്തിലെ തിരുക്കുടുംബമാണല്ലോ എല്ലാ കുടുംബങ്ങളുടേയും മാതൃകയായി എടുത്തുപറയപ്പെടുന്നതു്. അതുപോലുള്ള പല നല്ല കുടുംബങ്ങളുടേയും വിവരണം ഈ കൃതിയിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. മാതൃകാസ്ത്രീപുരുഷന്മാരെക്കുറിച്ചും മാതാപിതാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചും ഈ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു പഠിക്കാം. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കടമകളും, മക്കളെ വളർത്തേണ്ടവിധം, വിവാഹത്തിന്റെ കടമകളും എന്നിവയെല്ലാം ഇതിൽ വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭർത്താവു്, ഭാര്യ, അമ്മായിഅമ്മ, മരുമകൾ, വിധവകൾ, കുടുംബത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന അവിവാഹിതർ, വൃദ്ധന്മാർ, വൃദ്ധകൾ മുതലായവർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതുമായ കാര്യങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥം പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.

മനുഷ്യൻ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന കാലത്തോളം അവന്റെ ശാരീരികാവശ്യങ്ങളും അവഗണിക്കുകവയ്യ. അതുപോലെതന്നെ കുടുംബത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവർക്കു പൗരോഹിത്യ—സന്യാസാന്തസ്സുകാരെക്കാളും സാമുദായികവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവും മറ്റുമായ കെട്ടുപാടുകളും ചുറ്റുപാടുകളും കൂടുതലായുണ്ടു്. അനുഭവസമ്പന്നനും പ്രായോഗിക മനുഷ്യനുമായ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഈ വശങ്ങളിലേയ്ക്കെല്ലാം വേണ്ടത്ര പരിഗണനയോടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുവാൻ ഈ കൃതിയിൽ മറന്നിട്ടില്ല. ഓരോ കുടുംബത്തിലും ഉണ്ടാ

യിരിക്കേണ്ട പ്രഥമശുശ്രൂഷയ്ക്കാവശ്യമായ ഔഷധങ്ങളെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ദേവാലയത്തിലും കുടുംബത്തിലും ചൊല്ലാനുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും കുടുംബജീവിതക്കാർക്കു പ്രത്യേകം ഉപകാരപ്പെടുന്ന പ്രാർത്ഥനകളും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രാർത്ഥനപ്പുസ്തകം കൂടിയാണു 'നമ്മുടെ കുടുംബജീവിതക്കാർ'.

നമ്മുടെ ബാലികാബാലന്മാർ

വളർന്നുവരുന്ന ഇളംതലമുറയെ മുന്നിൽക്കണ്ടുകൊണ്ടു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിശിഷ്ട കൃതിയാണു 'നമ്മുടെ ബാലികാബാലന്മാർ'. നമ്മുടെ കുട്ടികൾ ദൈവവിശ്വാസത്തിലും മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും വളർന്നുവരേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഇതിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഭവനത്തിലും വിദ്യാലയത്തിലും ദേവാലയത്തിലും കുട്ടികൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട വിവിധ കർത്തവ്യങ്ങളുണ്ട്. അതേപ്പറ്റി കുട്ടികളെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുവാനും ഗ്രന്ഥകാരൻ നന്നായി ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. കുട്ടികൾക്കുവേണ്ട പ്രായാനുസൃതമായ പ്രാർത്ഥനകളും ഈ കൃതിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു.

പൈശാചിക ഉപദ്രവങ്ങളും പ്രതിവിധികളും

1944 ൽ എഴുതിയ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു 1957 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും എട്ടു പതിപ്പുകളുണ്ടായി. മാലാഖമാരെയും പിശാചുക്കളെയും സംബന്ധിച്ചു ദൈവശാസ്ത്രപരമായി ഈ കൃതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. പിശാചുക്കളുടെ അസ്തിത്വം, പൈശാചികോപദ്രവങ്ങൾക്കുള്ള കാരണങ്ങൾ, തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ, പ്രതിവിധികൾ എന്നിവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം പ്രസ്താവിക്കുന്നതോടൊപ്പം പിശാചുബാധയുടെ പേരിൽ മനുഷ്യൻ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ലജ്ജാവഹങ്ങളായ അനാശാസ്യനടപടികളെയും പുലർത്തുന്ന അജ്ഞതയേയും തുറന്നു് അപലപിക്കാനും ഗ്രന്ഥകാരൻ മറന്നിട്ടില്ല. കൂട്ടത്തിൽ വിശ്വാസവും ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനവും പകർന്നുകൊടുക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നു.

ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രമെടുക്കാം. കെട്ടിടത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചും താമസിക്കാനുള്ള കെട്ടിടത്തിനു സ്ഥാനം കാണുക ആശാരിമാരുടെ മാത്രം കുത്തകയായിരുന്നല്ലോ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ. ഇന്നും ഈ സമ്പ്രദായം അത്ര അപ്രത്യക്ഷമായിട്ടില്ല പക്ഷേ, ശൗര്യാരച്ചനു് ഈ പാരമ്പര്യത്തെ കണ്ണുമടച്ചു് ആദരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം കാൽ ശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പു് എഴുതുകയാണു്:

'പുരയ്ക്കും കെട്ടിടത്തിനും സ്ഥാനം കാണേണ്ടതു സ്ഥലത്തിന്റെ കിടപ്പു്, കാറ്റു്, നീരോട്ടം, ആറു്, തോടു്, റോഡു് തുടങ്ങി പലതും നോക്കിയായിരിക്കണം. തെക്കു വടക്കു കണിശമായി അറിയുന്നതിനു വടക്കുനോക്കിയന്ത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നതും നല്ലതാണു്. കെട്ടിടങ്ങൾ നേരെ തെക്കുവടക്കു വച്ചാൽ കാലത്തു കിഴക്കുനിന്നും ഉച്ചകഴിഞ്ഞു പടിഞ്ഞാറുനിന്നും വെയിൽവരും. പക്ഷേ, രാത്രി കിഴക്കൻകാറ്റും പടിഞ്ഞാറൻകാറ്റും കിട്ടും. ഭവനം കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറു വടക്കോട്ടു ദൃശനമായി വച്ചാൽ ഉച്ചയ്ക്കു കുറെ തെക്കൻ ദണ്ഡി അടിച്ചാലും വടക്കുവശത്തെ ഇരിപ്പു വളരെ സുഖമായിരിക്കും. എങ്കിലും ഭൂമിയുടെ കിടപ്പു്, ആറു്, തോടു്, റോഡു് മുതലായി പലതും നോക്കിയായിരിക്കണം വീടിനു സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കേണ്ടതു്. ആശാരിമാരുടെ അരുളപ്പാടു മാത്രം നോക്കി പുരവയ്ക്കരുതു്.

കുടുംബങ്ങളിൽ രോഗം, സാമ്പത്തികക്ലേശം, അകാലമരണം മുതലായവ ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഭവനത്തിന്റെ സ്ഥാനക്കുഴപ്പം കാരണമാകുന്നുണ്ടു് എന്നൊരു വിശ്വാസവും നമ്മുടെയിടയിലുണ്ടു്. ഈ വിശ്വാസത്തേയും ഗ്രന്ഥകാരൻ അപഗ്രഥിക്കുകയും സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദികളുടെ നിലമാറ്റം, ഗ്രഹങ്ങളുടെ നില, വാവു്, കാലാവസ്ഥയുടെ മാറ്റം മുതലായ പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഭാസങ്ങൾക്കു മനുഷ്യന്റെ ശരീരമനസ്സുകളിലുള്ള ബന്ധത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ.

എല്ലാം അന്ധമായ ഭക്തിക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു വെറുതെ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കയല്ല ശൗര്യാരച്ചൻ ചെയ്യുക.

മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ സമാധാനപരവും സംതൃപ്തവുമായ ജീവിതത്തിനു നേരിടുന്ന എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും അവയുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങിച്ചെന്നു പഠിച്ചു പ്രതിവിധി കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പ്രസംഗങ്ങളിലും കാണുക.

ദീർഘമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും മറ്റു കൃതികളും ഓരോ തരത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവ തന്നെയാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും വിവാഹവും വിവാഹിതരും എന്ന പുസ്തകം.

താരതമ്യേന ലളിതമാണു ശൗര്യാരച്ചന്റെ ശൈലി. വാക്യങ്ങൾ ചെറുതു്. സുദീർഘമായ അനുഭവജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നു പെറുക്കിനിറുത്തിയിരിക്കുന്ന ജീവിതസത്യങ്ങളാണെല്ലാം. തന്നിമിത്തം ആത്മാർത്ഥതയുടെ ചൂടു് എല്ലാ കൃതികളിലും നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. കവിത രചിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും സുന്ദരമായ കാവ്യശൈലിയും നർമ്മഭാവനയും പലയിടങ്ങളിലും കാന്തിചിന്തുന്നതു കാണാം. സമർത്ഥനായ ഒരു കഥാകൃത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനപാടവം അറുനൂറോളം എഴുപതിൽപരം പേജുകളിലായി നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ധ്യാനവിഷയങ്ങളെ ഏറ്റവും ആസ്വാദനക്ഷമമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു, 1920 മുതൽ 1964 അവസാനംവരെ ഇടതടവില്ലാതെ നടത്തിയിട്ടുള്ള ആ 650 ധ്യാനങ്ങളുടെ റിപ്പോർട്ടുകൾ എന്നെങ്കിലും പ്രസിദ്ധീകൃതമാകുമെങ്കിൽ അതു കേരളകത്തോലിക്കാസഭയുടെ മാത്രമല്ല കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രശാഖയുടെ ഒരു വിലപ്പെട്ട മുതൽക്കൂട്ടായിരിക്കും. കാരണം അതു സൂക്ഷ്മമായിട്ടാണു താൻ ചെന്നു കണ്ടുപിടിച്ച സ്ഥലങ്ങളുടെയും ജനങ്ങളുടെയും ചരിത്രഭൂമിശാസ്ത്രവിവരങ്ങളും പാരമ്പര്യങ്ങളും സാംസ്കാരിക വളർച്ചയും അദ്ദേഹം എഴുതിവച്ചിട്ടുള്ളതു്.

പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടാത്ത ആത്മകഥയും കൂടെ ചരിത്രവശങ്ങൾകൂടെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നല്ലൊരു കൃതിയാണു്.

ഒമ്പതു്

പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യൻ

തായ്ത്തടിയുമായി ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മുന്തിരിക്കേ ഫലം പുറപ്പെടുത്താൻ കഴിയൂ. 'എന്നെക്കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കൊന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയില്ല' എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ദൈവപുത്രനോടു സഹകരിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണു മനുഷ്യന്റെ ഏതു പ്രവൃത്തിയും വിജയമണിയുക.

ഈ സത്യം ജീവിതത്തിൽ അക്ഷരശ്ശ അനുവർത്തിച്ചു കാണിച്ച ഒരു മഹാത്മാവാണു ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ. പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യനെന്നു് ന്യായമായും അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കാം. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാർത്ഥന ജീവിതത്തിൽ നിന്നകന്നു നില്ക്കുന്ന ഒരു അഭ്യാസനമായിരുന്നില്ല. ഭക്ഷണം സിരകളിൽക്കൂടി സദാപി പ്രവഹിക്കുന്നതുപോലെ പ്രാർത്ഥനാചൈതന്യം അനുസ്യൂതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നു് ഒരു ദിവ്യചൈതന്യം ആ ജീവിതത്തെ സദാ പരിവേഷമണിയിച്ചിരുന്നു. പുസ്തകങ്ങൾ തപ്പിത്തെരഞ്ഞു് മനഃപാഠമാക്കിയ പ്രാർത്ഥനകൾ ഉരുവിടുക അദ്ദേഹത്തിനു ഹൃദ്യമായിരുന്നെന്നു കാണുന്നില്ല. സ്നേഹംകൊണ്ടു നിറയുന്ന ഹൃദയം സ്വാഭാവികമായും സംവേദനക്ഷമമാകുന്നു. അങ്ങനെ ദൈവത്തോടും സഹോദരങ്ങളോടും ഉള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടു നിരന്തരം ജ്വലിച്ചിരുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിൽനിന്നു് ഏറ്റവും സ്വാഭാവികമായി പുറപ്പെട്ട ഹൃദയസ്പർശകങ്ങളായ മനോഹര ജപങ്ങളാണു് ശൗര്യാരച്ചന്റെ പ്രാർത്ഥനപുസ്തകത്തിൽ എഴുതിവച്ചിരിക്കുന്നതു മുഴുവൻ. ആ പ്രാർത്ഥനകളിൽക്കൂടി ഒന്നു കടന്നുപോകുമ്പോൾ അവിടെ ദൈവത്തെ മാത്രമല്ല ദൈ

വത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന ലോകത്തെ മുഴുവനുംകൂടി നാം കണ്ടെത്തുന്നു. ലോകത്തിൽ ഒരുത്തരുമില്ല ശൗര്യാരച്ചന്റെ പ്രാർത്ഥനാപരിധിയിൽനിന്നു് അകന്നു നില്ക്കുന്നവരായി. ദൈവത്തോടു സംഭാഷണവിഷയമാക്കാത്തതായി ലോകത്തിൽ ഒരു കാര്യവുമില്ല. സ്വന്തം ജീവിതത്തിലെ ഏതു കൊച്ചുകാര്യത്തിലും അദ്ദേഹം ദൈവത്തോടു ആലോചിക്കുന്നതായി ആ പ്രാർത്ഥനകളിൽ കാണാം. ആഴമുള്ള വിശ്വാസവും അഗാധമായ എളിമയും ദൃഢമായ പ്രത്യാശയും ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന സ്നേഹവും ശിശുസഹജമായ ആത്മാർത്ഥതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനകളെ എപ്പോഴും ഹൃദയസ്പർശിയും സജീവവുമാക്കിയിരുന്നു.

നിരന്തരമായ പ്രസംഗജീവിതം മനുഷ്യജീവിതത്തെ അതിന്റെ എല്ലാ സങ്കീർണ്ണതകളോടുംകൂടി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഥാനായകനെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കൂടുതൽ ധ്യാനനിമഗ്നനും പ്രാർത്ഥനാനിരതനുമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടു്. ശിശുക്കളും, ബാലികാബാലന്മാർ, യുവതീയുവാക്കന്മാർ, ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ, മാതാപിതാക്കന്മാർ, അവിവാഹിതരായി കുടുംബത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവർ, അല്മായർ, വൈദികർ, സന്യാസിനീസന്യാസികളും, അധികാരികളും, ഓരോതരത്തിൽ ക്ലേശങ്ങളനുഭവിക്കുന്നവർ, യുദ്ധന്മാർ, മുഹമ്മദീയർ, പാപികളും, ശത്രുക്കളും ഇങ്ങനെ ലോകജനതയിൽ ഓരോ വിഭാഗക്കാർക്കുംവേണ്ടി സ്വയം രചിച്ചു ചൊല്ലിയിരുന്ന പ്രാർത്ഥനകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനപ്പുസ്തകത്തിലുണ്ടു്. താൻ ധ്യാനിപ്പിക്കുകയോ കുമ്പസാരിപ്പിക്കുകയോ, ഉപദേശവും ആലോചനകളും നല്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളവർക്കും ഭാവിയിൽ തന്റെ സേവനം സ്വീകരിക്കാനിരിക്കുന്നവർക്കും തന്റെ ബന്ധത്തിലും കുടുംബത്തിലും പരിചയത്തിലും പെട്ടവർക്കും മറ്റുംവേണ്ടി അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്ന പ്രാർത്ഥനകളും ആരുടെയും കടംവാങ്ങിയവയല്ല. സ്വന്തം ഹൃദയത്തിലൂടെ അഗാധത്തിൽനിന്നുതന്നെ പുറപ്പെടുന്നവയാണു്. ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രകരണങ്ങളും നിറ

ഞാനുളമ്പിനില്ക്കുന്ന ആ പ്രാർത്ഥനകളിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

ദൈവതിരുമനസ്സിനു കീഴ്വഴങ്ങുന്നതിനെപ്പറ്റി.

'അവിടന്നു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിവന്നതു സ്വന്തം ഇഷ്ടംപോലെ നടക്കുന്നതിനും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും അല്ല. ഇതുപോലെ ഞാൻ ജീവിക്കുന്നതും സന്യാസസഭയിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നതും എന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ നടക്കുന്നതിനും നടത്തിക്കുന്നതിനും സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങൾ, ചാച്ചിലുകൾ, സുഖസന്തോഷങ്ങൾ, സൗകര്യങ്ങൾപോലെ ചെയ്യുന്നതിനും ചെയ്യിക്കുന്നതിനും അല്ല. ദൈവചിത്തം തലവന്മാർ വഴിയായും അനുകൂലപ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങൾ വഴിയായും അറിഞ്ഞു നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനാണ്. എന്റെ ദൈവമേ, എന്റെ സ്വന്ത മനസ്സും നിന്റെ തിരുമനസ്സും തമ്മിൽ യോജിക്കാതെ വരുമ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിനെ ത്യജിച്ച് നിന്റെ മനസ്സു നിറവേറ്റുവാൻ എന്നെ സഹായിക്കണമെ..... .....ദൈവമേ, അങ്ങേ തിരുമനസ്സുകൂടാതെ മഹത്കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനെയും, ആത്മരക്ഷയും സഭയുടെയും സമുദായത്തിന്റെയും വല്ല വ്യക്തികളുടെയും ഗുണവും അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനെയുംകാൾ അങ്ങേ തിരുമനസ്സോടുകൂടെ സന്യാസഭവനത്തിന്റെ നാലുഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഏറ്റവും നല്ലതാകുന്നു.....അവിടുന്നുപോലും ഗദ്സേമൻ തോട്ടത്തിൽവച്ച് 'പിതാവേ, പാടുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കാസാ എന്നിൽനിന്നകന്നുപോകട്ടെ' എന്നു നിത്യപിതാവിനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചുവല്ലോ. ഇതുപോലെ എന്റെ പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളിൽ 'ദൈവമേ, അങ്ങേ ചിത്തമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കാസാ എന്നിൽനിന്നു മാറിപ്പോകട്ടെ' എന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കയും ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ അങ്ങേക്കു ചിത്തമുണ്ടെങ്കിൽ അതു് എന്നിൽനിന്നു മാറിത്തരേണമേ. അങ്ങേയ്ക്കു് ഇഷ്ടമില്ലെങ്കിൽ എന്റെ മനസ്സിനും ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും വിരോധമായി നേരിടുന്ന സകല കാര്യങ്ങളും അവിടുന്നു പൂങ്കാവനത്തിൽവച്ചു മാലാഖായുടെ കൈയിൽനിന്നു പാടുപീഡ

കളുടെ കാസാ കൈക്കൊണ്ടതുപോലെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനു് എനിക്കു ധൈര്യവും ശക്തിയും അനുഗ്രഹവും നല്ലണമെ. ദൈവമേ ബലക്ഷയപ്പെട്ട എന്നെ ആ വിഷമഘട്ടത്തിൽ കൂടുതൽ അനുഗ്രഹം നല്കി സഹായിക്കണമേ....'

മരണംവരെ ജനങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികനന്മയ്ക്കുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതിനു് കഥാനായകനുണ്ടായിരുന്ന തീക്ഷ്ണമായ ആഗ്രഹം വെളിവാക്കുന്ന ഒന്നാണു താഴെ വരുന്ന പ്രാർത്ഥനാഭാഗം.

'എന്റെ അന്ത്യസമയംവരെ കുമ്പസാരം, ധ്യാനപ്രസംഗം, ഉപദേശം മുതലായ രക്ഷണീയവേലകൾ നടത്തുന്നതിനു് എനിക്കുവേണ്ടിയ ശരീരസൗഖ്യവും, നല്ലമനസ്സും, ഒരുക്കവും നല്ലണമെ. പള്ളിയും കുമ്പസാരക്കൂട്ടും പ്രസംഗപീഠവും എന്റെ വേലസ്ഥലമായിരിക്കട്ടെ. ആ സ്ഥലത്തുവച്ചും അവിടെ ജോലിചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയത്തും എനിക്കു മരിക്കുന്നതിനു് ആശയുണ്ടു്. എന്റെ അന്ത്യദിവസംവരെ കുർബ്ബാന ചൊല്ലുന്നതിനും എനിക്കു് ഇടവരുത്തണമെ. എന്റെ ജോലി, കുമ്പസാരം കുർബ്ബാന, ധ്യാനം, പ്രസംഗം തുടങ്ങിയവ ലോകത്തിനും തിരുസഭയ്ക്കും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനും, പാപികൾ, അകത്തോലിക്കർ, അക്രൈസ്തവർ, എന്റെ വീട്ടുകാർ, നാട്ടുകാർ മുതലായവർക്കും വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയുമായിരിക്കട്ടെ.

'ആത്മരക്ഷയ്ക്കുതകുന്ന കുമ്പസാരം, ധ്യാനം, പ്രസംഗം എനിക്കു ധാരാളംതരണമെ....'

അവസാനംവരെയുള്ള നിലനില്പിനുവേണ്ടി ശൗര്യാരച്ചൻ രചിച്ചു ചൊല്ലിയിരുന്ന ഒരു ചെറിയ ജപം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്യാസചൈതന്യത്തിന്റെ നിദർശനം കൂടിയാണു്.

'എന്റെ നല്ല ഈശോയേ, ഞാനിതാ സകലതും ഉപേക്ഷിച്ചു് സന്യാസത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ജീവിതത്തിന്മേൽ എനിക്കു് അധികമധികം മതിപ്പും

സ്നേഹവും ബഹുമാനവും നല്ലണമെ. സഭാനിയമങ്ങളെ അനുസരിച്ചും അനുഷ്ഠിച്ചും ശ്രേഷ്ഠന്മാരെ ബഹുമാനിച്ചു കീഴ്വഴങ്ങിയും കൂടപ്പിറപ്പുകളെ സ്നേഹിച്ചു് അവരോട് ക്ഷമിച്ചു സഹിച്ചു് അവരെ ശുശ്രൂഷിച്ചും സഹായിച്ചും പുണ്യത്തോടുകൂടെ അവസാനംവരെ നിലനില്പാൻ എനിക്കു് അനുഗ്രഹം തരണമെ. ഞാൻ സഭയിൽ പ്രവേശിച്ച ആദ്യദിവസം സഭാവസ്ത്രം ധരിക്കയും പറഞ്ഞൊപ്പു ചെയ്കയും ചെയ്ത ആ ദിവസങ്ങളിലെ ഭക്തിയും വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും പുണ്യശ്രേഷ്ഠാന്തിയും ഇന്നും എന്നും എനിക്കു നല്ലണമെ. ഞാൻ സഭയ്ക്കു് ഒരു ഭാരവും ഉതപ്പും ആകാതെ തക്കവനും ഉപകാരമുള്ളവനും ആകുവാൻ അനുഗ്രഹിക്കണമെ.

'ഞാൻ ഒരിക്കൽ ദൈവത്തിനു നേർന്ന സന്യാസവ്രതങ്ങളെ ഇന്നും എന്നും അന്നത്തേ ആ അരൂപിയോടും ഭക്തിവിചാരത്തോടും ധാരാളമനസ്സോടുംകൂടെ പൂതുക്കുന്നു. അന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിച്ച ആ അപേക്ഷകളും എല്ലാം ഇന്നും എന്നും ഞാൻ അപേക്ഷിക്കും. അതായതു്—എന്റെ സകല പാപങ്ങൾക്കും പൂർണ്ണപൊറുതിയും ഇനിമേലാൽ പാപദോഷത്തിനടുത്ത വിധത്തിൽപ്പോലും ദൈവത്തെ ഉപദ്രവിക്കാതെ പുണ്യത്തിൽ വർദ്ധിച്ചു് അവസാനംവരെ നിലനില്ക്കുന്നതിനും' തിരുസഭയ്ക്കും (മാർപ്പാപ്പാ—മെത്രാന്മാർ— വൈദികർ) സന്യാസസഭകൾക്കു് പ്രത്യേകം സ്വന്തം സഭയ്ക്കും സഭാംഗങ്ങൾക്കും ലോകത്തിനും പാപികൾക്കും മറ്റും സംബന്ധക്കാർ വീട്ടുകാർക്കും....

'ദൈവമേ, ഞാൻ എനിക്കും എന്റെ ആശയാഗ്രഹങ്ങൾക്കും ലോകത്തിനും മരിച്ചവനാകട്ടെ. മിശിഹായും തന്റെ അരൂപിയായ എളിമ, ക്ഷമ, ത്യാഗം, ദാരിദ്ര്യം, കന്യാവ്രതം, കീഴ്വഴക്കം, ആത്മരക്ഷയിൽ ഉള്ള ശ്രേഷ്ഠാന്തി മുതലായ സന്യാസപുണ്യങ്ങളും എന്നിൽ വസിക്കട്ടെ. എന്നെ ഭരിക്കട്ടെ. ഒരു പുണ്യഭൂമി ഞാനാകട്ടെ. ദുർഗ്രണ ആശാപാശങ്ങൾ നശിക്കട്ടെ. എന്റെ ജീവിതം നസ്രത്തു ജീവിതം. എന്റെ ജോലിയും പ്രാർത്ഥനയും ആത്മരക്ഷയും സഭ

യുടെ ഗുണത്തിനും പൊതുഗുണത്തിനുമുള്ളവയും ആയിരിക്കട്ടെ.

'എന്റെ ഏക ആശ ഈശോയാകുന്നു. എന്റെ ഏക ആശ്രയം ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയമാകുന്നു. എന്റെ ഏക സന്തോഷം ഈശോയെ അനുഭവിക്കുന്നതും തന്നോടു പ്രാർത്ഥനവഴിയായി സംഭാഷിക്കുന്നതും തന്നെപ്രതി പാടുപെടുന്നതും തനിക്കുവേണ്ടി വേലചെയ്യുന്നതുമാകുന്നു. എന്റെ ഏകനേട്ടം പുണ്യങ്ങളും ആത്മാവുകളുമത്രേ. എന്റെ ഏകനഷ്ടം പുണ്യകാര്യങ്ങളിലും ആത്മരക്ഷയ്ക്കുള്ള കാര്യങ്ങളിലും നേരിടാറുള്ള മന്ദതയും മടിയും ഉപേക്ഷയുമത്രേ, എന്നു വി. ശൗര്യാരിനോടുകൂടെ ഞാനും ചൊല്ലുന്നു. ദൈവമേ, എന്റെ നല്ല ആശയാഗ്രഹങ്ങളെ എല്ലാം സാധിച്ചുതരണമേ. പോരായ്മകളെ പരിഹരിച്ചുതരണമേ. ഈശോയുടെ പരിശുദ്ധ ഹൃദയമേ, എനിക്കു വേണ്ടിക്കൂടിയും എന്റെ പാപങ്ങളും നിമിത്തമായും തുറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന തിരുഹൃദയമേ, സകല അനുഗ്രഹങ്ങളും പുറപ്പെടുന്ന വറ്റാത്ത ഉറവയെ, എന്നെയും എന്റെ ആശകളെയും ശ്രമങ്ങളെയും വേലകളെയും മനഃക്ലേശങ്ങളും ഇച്ഛാഭംഗങ്ങളെയും അങ്ങേ വിശാലമായ ഹൃദയത്തിൽ ഞാൻ നിക്ഷേപിക്കുന്നു. എന്നെയും എനിക്കുള്ളവരെയും ആക്കെല്ലാംവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയും വേലചെയ്കയും ചെയ്യുന്നവോ അവരെ എല്ലാവരെയും അനുഗ്രഹിച്ച് ആശീർവ്വദിക്കണമേ.'

അധികാരസ്ഥാനത്തോടുള്ള അനാസക്തിയും ശൗര്യാരച്ചനു് അധികാരികളെപ്പറ്റിയുണ്ടായിരുന്ന ഉല്ലുണ്ണയും വ്യക്തമാക്കുന്നതാണു് അധികാരികൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചുചൊല്ലിയിരിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥന.

'ദൈവമേ അവിടുത്തെ നവപുദീസയായ സന്യാസഭവനങ്ങൾക്കും സഭയ്ക്കും സാക്ഷാല്ക്കള്ള എളിമയും ഉപവിയും ത്യാഗവും കൃത്യനിഷ്ഠയും ക്രമാനുഷ്ഠാനവും അറിവും വിവേകവും ക്ഷമയും അനുഗ്രഹവും അനുകമ്പയും സ്നേഹവും നിഷ്പക്ഷതയും മറ്റു സകല ക്രിസ്തീയ സന്യാസപു

ണ്യങ്ങളും നിറഞ്ഞവരും സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കു് അശേഷം ആഗ്രഹമില്ലാത്തവരും എന്നല്ല അതിനു് അശേഷം മനസ്സില്ലാത്തവരും നിബ്ബന്ധിതരായി സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുന്നവരുമായ പുണ്യപൂർണ്ണരായ ഭരണാധികാരികളെ പ്രദാനം ചെയ്യണമെ. സഭയുടെ നിലനിൽപും സഭാംഗങ്ങളുടെ പുണ്യജീവിതവും സുഖവും സന്തോഷവും രക്ഷയും ഇവരിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

'സകലരോടും പ്രത്യേകിച്ചു കുറക്കാരോടും പാപികളോടും കൂടുതൽ അനുകമ്പയും സ്നേഹവും കാണിച്ചിരുന്ന ആ കർത്താവിന്റെ അരൂപി ഭരണാധികാരികൾക്കു നല്ലണമെ. മൂശയും പത്രോസും ദൈവജനത്തെ നയിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഇവരും ദൈവത്തിന്റെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമായ സന്യാസികളെ ഭരിക്കട്ടെ. അതിനുള്ള അനുഗ്രഹം അവർക്കു നല്ലണമെ. ഭയംകൊണ്ടു എന്നതിനെക്കാൾ സ്നേഹംകൊണ്ടു ഭരിക്കുന്നതിനു് അവർക്കു് അനുഗ്രഹം നല്ലണമെ. അവരെ പഠിപ്പിക്കണമെ. അവർ നിന്റെ പ്രതിപുരുഷന്മാരെന്നു കരുതി അവരെ കാത്തുപരിപാലിക്കണമെ. അവർക്കു നല്ല ഭരണനയവും പുണ്യാരൂപിയും കൂടപ്പിറപ്പുകളോടു സ്നേഹവും അനുകമ്പാരൂപിയും നൽകുമാറാകണമെ. നല്ല ഭരണാധികാരികളെ ലഭിക്കുന്നതു സഭയ്ക്കും സന്യാസികൾക്കും സൗഭാഗ്യത്തിന്റെയും ഐശ്വര്യത്തിന്റെയും അടയാളമായിരിക്കുന്നതുപോലെ മോശമായ അധികാരികളെ ലഭിക്കുന്നതു നിർഭാഗ്യത്തിന്റെയും അധഃപതനത്തിന്റെയും മുൻഅടയാളമാണെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ആകയാൽ നല്ല ദൈവമെ നല്ല തലവന്മാരെ വഴിയായി ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതല്ലാതെ തിന്മ അധികാരികൾ വഴിയായി ഞങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കരുതേ.'

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ അല്മായരുടെ സ്ഥാനമാഹാത്മ്യങ്ങൾ എടുത്തുപറയുന്നതിനുമുമ്പും സഭയുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ അവർക്കുള്ള സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി ശൗര്യാരച്ചനു ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു:

'തങ്ങളുടെ ശരീരംകൊണ്ടും ധനംകൊണ്ടും വചനങ്ങൾ കൊണ്ടും എന്നാൽ പ്രധാനമായി പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടും സൽമാതൃകകൊണ്ടും പാപികൾ, അകത്തോലിക്കർ, അക്രൈസ്തവർ എന്നിവരുടെ മാനസാന്തരത്തിനായി ശ്രമിക്കുന്ന അല്ഫായരുടെമേൽ അനുഗ്രഹിക്കയും അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഫലപ്രദമാക്കുകയും ചെയ്യുമാറാകണമെ.'

സഭയിൽ സ്ത്രീകൾക്കു സ്ഥാനമില്ലെന്നും ശൗര്യാരച്ചൻ കരുതിയിരുന്നില്ല. എത്ര ആദരവോടെയാണു് അദ്ദേഹം അവരെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കയും അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്യുന്നതെന്നു നോക്കുക.

'കർമ്മയോഗത്തിലും പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിലും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അല്ഫായസ്ത്രീകളുടെയും പ്രത്യേകം കന്യകകളുടെയും ആത്മരക്ഷയ്ക്കായുള്ള സകല പരിശ്രമങ്ങളേയും അദ്ധ്വാനങ്ങളേയും പ്രാർത്ഥനകളെയും ഫലപ്രദമാക്കിത്തീർക്കണമെ. തിരുസഭയിൽ അനവധി പുണ്യസ്ത്രീകളുടെയും കന്യകകളുടെയും പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടുമാത്രം അനേകം പുരുഷന്മാരുടെയും വൈദികരുടെയും വേലയേക്കാൾ കൂടുതൽ തിരുസഭയ്ക്കും ആത്മാവുകൾക്കും ഉപകാരങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു് ഓർത്തു് ഇന്നു ഞാൻ അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകളെ എനിക്കുവേണ്ടിയും തിരുസഭയ്ക്കും ഞങ്ങളുടെ സഭയ്ക്കും സന്യാസിനീസന്യാസികൾക്കും എനിക്കുള്ളവർക്കും ഞാൻ ധ്യാനിപ്പിക്കയും കുമ്പസാരിപ്പിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർക്കും വേണ്ടിയും ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും കാഴ്ചവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.'

സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ദൈനംദിനാവശ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും കഥാനായകൻ തന്റെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ ബോധവാനായിരുന്നു. അപ്പംകൊണ്ടുകൂടി ജീവിക്കേണ്ടവനായ മനുഷ്യന്റെ ശാരീരികാവശ്യങ്ങളുടെ നേരെ കണ്ണടയ്ക്കുവാൻ ആ മനുഷ്യസ്നേഹിക്കു് ഒരിക്കലും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ സ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കുന്നതാണു താഴെ കാണുന്ന പ്രാർത്ഥന.

'ദൈവമേ, ലോകത്തിന്റെ പാപങ്ങൾ പൊറുക്കണമെ. ലോകത്തിൽ കൃഷികളെയും തൊഴിലുകളെയും ധന

ധാന്യങ്ങളെയും വർദ്ധിപ്പിക്കണമെ. ആകാശത്തിലെ പക്ഷികളെപ്പോലും സംരക്ഷിച്ചു തീറ്റിപ്പോറ്റുന്ന ദൈവമേ, മനുഷ്യർക്കു് അന്നവസ്ത്രാധികളും പാർപ്പിടവും നല്കണമെ. ആർക്കും അന്നന്നെയപ്പം മുട്ടിക്കരുതേ. മനുഷ്യർ ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ജീവിച്ചു വിശപ്പുകൊണ്ടും ദാഹംകൊണ്ടും വലഞ്ഞു വസ്ത്രവും കിടപ്പാടവും ഇല്ലാതെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടന്ന കളവിലും അസാന്മാർഗ്ഗത്തിലും വീഴാതെ അവരെ കാത്തുകൊള്ളണമെ. അവരുടെ ശാരീരികാവശ്യങ്ങൾ സാധിച്ചുകൊടുക്കണമെ. മനുഷ്യരുടെ ജോലിവേലകളെ അനുഗ്രഹിച്ചു ഭൂമിയിൽനിന്നു ധനധാന്യങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കണമെ. വെയിലും മഴയും തക്കകാലങ്ങളിലും നേരങ്ങളിലും നല്കണമെ. കെടുമഴയും അതിവർഷവും അതിവേനലും നീക്കിത്തരണമെ. കൃഷികളെ നശിപ്പിക്കുന്ന എലി, ചാഴി, പുഴു മുതലായ നശീകരജന്തുക്കളെ നശിപ്പിച്ചു നീക്കിത്തരണമെ. ഇടിയും പെരുംകാറ്റും ഭൂകമ്പവും നീക്കണമെ. വസന്ത, ദീനം മുതലായവകളിൽനിന്നു മൃഗങ്ങളെ രക്ഷിക്കണമെ. യുദ്ധം, വിപ്ലവം, മത്സരം, വസന്ത, ക്ഷാമം മുതലായവകളിൽനിന്നും ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കണമെ.

'ഞങ്ങളുടെ നാടിനും മറെറല്ലാ നാടുകൾക്കും അന്തരീക്ഷപരിപാകത്തിനായും ധനധാന്യസമൃദ്ധിക്കായും സർവ്വലോകസൗഭാഗ്യത്തിനായും ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

'കരയിലും കടലിലും ആകാശത്തിലും യാത്രകഴിക്കുന്നവരെ അപകടങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കണമെ. പരലോകയാത്രയിൽ ആരും വഴിതെറ്റിപ്പോകാതെ അവരെ നേർവഴി കാണിക്കണമെ.....'

മനുഷ്യർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഐക്യപ്പെടുന്നതിനും ഹൃദയങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നതിനും ശൗര്യാരച്ചൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു.

'... ....സകലജാതി ജനങ്ങളെയും മതക്കാരെയും തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കണമെ. ഒരു തൊഴുത്തും ഒരു ഇടയനും ഒരു വിശ്വാസവും ഒരു മാമ്മോദീസയും ആയിത്തീരണമെ. മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കണമെ.'

അപകടസാഹചര്യങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്നവരും സാധുക്കളും ക്ലേശിതരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനയുടെ വിഷയമായിരുന്നു.

'കർത്താവേ, പാവങ്ങളുടെയും നിരാശ്രയരുടെയും അഗതികളുടെയും രോഗികളുടെയും ബലഹീനരുടെയും വിധവകളുടെയും അനാഥരുടെയും അവിവാഹിതരായി കൂടും ബത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെയും ദുഃഖിതരുടെയും പീഡിതരുടെയുംമേൽ കൂടുതൽ കരുണയും അനുകമ്പയും രക്ഷയും സൂക്ഷവും പരിപാലനയും ഉണ്ടാകണമെ.'

ധനികരോടു് അസഹിഷ്ണത വിചാരിക്കയല്ല അവർ സത്യവും നീതിയും പാലിച്ചു ജീവിക്കാൻ ഇടയാക്കണമെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കയാണു കഥാനായകൻ.

'സമ്പന്നന്മാരെ തണ്യജീവിതത്തിനും കടന്ന സുഖപ്രിയത്തിനും അനീതിക്കും അക്രമത്തിനും ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കരുതെ. ലോകമായങ്ങളെ അവരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു പരലോകഭാഗ്യത്തിന്മേൽ അവർക്കു് ആശനല്ലണമെ. അവർ സത്യവും നീതിയും സന്മാർഗ്ഗവും പാലിച്ചു വേലചെയ്യും ചെയ്യിച്ചും മുതൽ സൂക്ഷിച്ചും അതിൽ ഹൃദയം വെയ്ക്കാതെ ജീവിപ്പാൻ സംഗതിയാക്കണമെ.....'

ജീവിതകടമകളം നിർവ്വഹിക്കാതെ ജീവിക്കുന്നവൻ ആരുതന്നെയായാലും അതു ശൗര്യാരച്ചന്റെ ഹൃദയത്തെ എത്രമാത്രം വേദനിപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്നു താഴെ കൊടുക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

'ദൈവമെ, അവരെ പല്ലുകടിയും പ്രലാപവുമുള്ള നിത്യതീയിലേയ്ക്കു തള്ളിക്കളയരുതേ. അവർ അറിവില്ലാത്തവരും ബലക്ഷയപ്പെട്ടവരും പാപസാഹചര്യങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്നവരുമാണു്. കർത്താവേ അവരുടെമേൽ കരുണയുണ്ടാകണമെ. അവരെ നരകതീയിലിട്ടു ചുടല്ലേ. അവർ നിന്റെ തിരുരക്തത്തിന്റെ വിലയാണു്. അനേകം പാപികളെ അവിടുന്നു മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുപോലെ ഇന്നു ലോകത്തിലും ഈ നാട്ടിലും എന്റെ വീട്ടിലും

(വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ) അയൽവാസികളിലും സംബന്ധക്കാർ ബന്ധുമിത്രാദികളിലും എന്റെ ഉപകാരികളും, സ്നേഹിതർ, ശത്രുക്കളിലും എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരിലും എന്നെ കാണുന്നതിനും കുമ്പസാരിക്കുന്നതിനും ഉപദേശം കേൾക്കുന്നതിനും ആഗ്രഹിക്കുന്നവരിലും എന്റെ പ്രാർത്ഥനയും സഹായവും ആഗ്രഹിക്കുന്നവരിലും ഞാൻ കുമ്പസാരിപ്പിക്കയോ, ധ്യാനിപ്പിക്കയോ ഉപദേശിക്കയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളവരിലും ഇനി ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ എനിക്കു പരിചയപ്പെടുകയോ ബന്ധപ്പെടുകയോ ഞാൻ കടപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളവരിലും വല്ല പാപികളും വ്യഭിചാരികളും തഴക്കദോഷക്കാരും വിവാഹക്രമവും കടമയും കുടുംബക്രമവും കടമയും അനുസരിക്കാതെയും ജീവിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവരെയും അവിടുന്നു മാനസാന്തരപ്പെടുത്തണമെ. അവക്കു കൂടുതൽ വരപ്രസാദങ്ങളും നല്ലി മനസ്സാപത്തിനും പാപസങ്കീർത്തനത്തിനും തയ്യാറാക്കുകയും അടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണമെ.....'

കുടുംബമാണല്ലോ വിശുദ്ധിയുടെയും വിശുദ്ധരുടെയും ഉറവിടം. മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിൽത്തന്നെ ദൈവം ഒരു കുടുംബമായി അവരെ സ്ഥാപിച്ചു. ജഡം ധരിച്ച ദൈവപുത്രൻ ഒരു കുടുംബത്തിൽ വന്നുപിറന്നു കുടുംബജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കി. കുടുംബജീവിതത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനമായ വിവാഹത്തെ അവിടുന്നു ആശീർവ്വദിച്ചനുഗ്രഹിച്ച് ഒരു കൂദാശയാക്കി ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു. തന്മൂലം ദൈവത്തെയും മനുഷ്യരെയും സ്നേഹിക്കുന്ന ആർക്കും കുടുംബത്തെയും അവഗണിക്കുകവയ്യ. അതീവശ്രദ്ധയോടെയാണു തിരുസഭ എല്ലാക്കാലത്തും കുടുംബജീവിതത്തെ വീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതും. ഈ ആദരവും പ്രാധാന്യവും നിറഞ്ഞ വീക്ഷണം കുടുംബജീവിതക്കാരുടെമേൽ നമ്മുടെ കഥാപുരുഷൻ പുലർത്തിയിരുന്നു. അരശതാബ്ദക്കാലത്തെ തന്റെ പ്രസംഗജീവിതം മുഴുവൻതന്നെ അവക്കു ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളും നടത്തുന്നതിനും അവരുടെ കുമ്പസാരം ശ്രവിക്കുന്നതിനും അവരുടെയിടയിലെ കുടുംബവഴക്കുകളും തീർത്തു സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനുമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം

ചെലവഴിച്ചതു്. അങ്ങനെ വൈദികനും സന്യാസിയുമായിരുന്നുവെങ്കിലും എല്ലാ കുടുംബങ്ങളുടെയും, സ്വന്തമായിത്തീരുന്നതിനും അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ അടുത്തറിഞ്ഞു് അവയെ പങ്കിടുന്നുഭവിക്കുന്നതിനും ശൗര്യാരച്ചന സാധിച്ചു. നമ്മുടെ കുടുംബജീവിതക്കാർ എന്ന പുസ്തകം നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും ലഭിച്ച വിലപ്പെട്ട ഒരു സംഭാവനയാണു്. ഈ പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. കുടുംബജീവിതക്കാർക്കുവേണ്ടി പല പ്രാർത്ഥനകളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നു താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

'ദൈവമേ ലോകത്തിൽ കുടുംബത്തെയും കുടുംബജീവിതത്തെയും അവിടുന്നു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു് ഓർക്കണമെ. സകല കുടുംബങ്ങളെയും എന്നെയും എന്റെ ഇടവകയിലെയും അയൽവാസികളും, സംബന്ധക്കാർ, ബന്ധുമിത്രാദികളും, സ്നേഹിതർ, ഉപകാരികളും, ശത്രുക്കളും മുതലായവരുടെ കുടുംബങ്ങളെയും ആ കുടുംബങ്ങളിലെ സകല അംഗങ്ങളെയും അവിടുന്നു് ആശീർവ്വദിച്ചു് അനുഗ്രഹിപ്പാറാകണമെ. അവക്കെല്ലാംവക്കും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹവും യോജിപ്പും ക്ഷമയും സഹനവും സമാധാനവും സന്തോഷവും നല്കണമെ.'

ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ, ബാലികാബാലന്മാർ, യുവതീയുവാക്കന്മാർ എന്നിങ്ങനെ കുടുംബത്തിലെ വിവിധ പ്രായക്കാർക്കും സ്ഥിതിക്കാർക്കും വേണ്ടിയുള്ള സ്വയംനിർമ്മിതപ്രാർത്ഥനകളും ശൗര്യാരച്ചന്റെ പ്രാർത്ഥനപ്പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. എല്ലാംതന്നെ പ്രധാനങ്ങളും ഹൃദയസ്പർശകങ്ങളുമാണെങ്കിലും വിസ്താരഭയംകൊണ്ടു ചില പ്രാർത്ഥനകളും ചില പ്രാർത്ഥനകളുടെ ഭാഗങ്ങളും മാത്രമേ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എടുത്തുചേർത്തിട്ടുള്ളു.

കുടുംബങ്ങളെ ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഷ്ഠാജപം.

'അബ്രാഹത്തിന്റെ ഭവനത്തിൽ മാലാഖമാർ ചെന്നു് അതിനെയും അവരെയും ആശീർവ്വദിച്ചു് അനുഗ്രഹിച്ചു

തുപോലെ, ദൈവമേ, അങ്ങേ മാലാഖയെ സകല കുടുംബങ്ങളിലും, പ്രത്യേകിച്ച് എന്റെ കുടുംബങ്ങളിലും ഞാൻ പ്രതിഷ്ഠകഴിക്കയും കമ്പസാരിപ്പിക്കയും ഗ്രഹണദോഷിക്കയും ധ്യാനിപ്പിക്കയും പ്രവേശിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരുടെ സകല കുടുംബങ്ങളിലും മാലാഖമാരെ വിട്ട് അനുഗ്രഹിക്കയും ആശീർവ്വദിക്കയും മാലാഖയെ അവിടെ താമസിപ്പിക്കയും ചെയ്യണമെ.

'മിശിഹാ രാജാവു' അവരുടെ ഹൃയങ്ങളിലും കുടുംബങ്ങളിലുംവാഴട്ടെ. അവരെ ഭരിക്കട്ടെ. കാത്തുപരിപാലിക്കട്ടെ. ആശ്വസിപ്പിക്കട്ടെ. പാപങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കട്ടെ. സമാധാനത്തിന്റെ രാജാവായ ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയമേ, ലോകത്തിനും രാജ്യങ്ങൾക്കും പട്ടണങ്ങൾക്കും ഗ്രാമങ്ങൾക്കും ഇടവകകൾക്കും കുടുംബങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകിച്ച് എന്റെ കുടുംബത്തിനും അയൽവാസികൾ, നാട്ടുകാർ, വീട്ടുകാർ, സംബന്ധക്കാർ, ബന്ധുമിത്രാദികൾ, ഞാൻ കമ്പസാരിപ്പിക്കയും ഉപദേശിക്കയും ധ്യാനിപ്പിക്കയും മറ്റും ചെയ്തിട്ടുള്ള സകല കുടുംബങ്ങൾക്കും കുടുംബവാസികൾക്കും സമാധാനവും യോജിപ്പും സ്നേഹവും സന്തോഷവും നല്കണമെ.

'ഹൃദയചേർച്ചയും സമാധാനവും സന്തോഷവും ഐക്യവും സ്നേഹവും ഇല്ലാതെ ജീവിക്കുന്ന ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർക്കു' അവയെ കൊടുത്തരുളണമെ. സ്നേഹവും സമാധാനവും സന്തോഷവും യോജിപ്പും ഇല്ലാത്ത കുടുംബങ്ങളിൽ അവയെ കൊടുത്തരുളണമെ.

'കുടുംബജീവിതത്തിലെ സുഖദുഃഖങ്ങൾ അനുഭവിച്ചും തമ്മിൽ സ്നേഹിച്ചും ക്ഷമിച്ചും സഹിച്ചും സഹായിച്ചും മക്കളെ ദൈവത്തിനും തങ്ങൾക്കും നാടിനും വീടിനും സഭയ്ക്കും സമുദായത്തിനും തക്കവരും നല്ലവരുമായി വളർത്തി അന്തസ്സിനടുത്ത കടമകൾ നിർവ്വഹിച്ച ജീവിച്ച പുണ്യവാന്മാരായ വി. യൗസേപ്പേ, ഇസിദോരെ, എഡ്വേർഡ്, ഹെൻറി, നീലൂസ്, പുണ്യവതികളായ വി. അന്നായെ, ഹെലേനാ, മോനിക്കാ, ബ്രിജിത്താ, എലിസ

ബത്തു്, കത്രീനാ, എഡ്വിൻഗ് മുതലായവരേ, നിങ്ങളെപ്പോലെ കുടുംബജീവിതക്കാർ ജീവിക്കുന്നതിനു് ഇടയാക്കുകയും ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യണമെ. കടശി ദൈവമേ, അങ്ങേ ചിത്തംപോലെ കുടുംബജീവിതക്കാർക്കു സൗഖ്യവും സമ്പത്തും നല്കണമെ.'

മറ്റുള്ളവരുടെ നിത്യസൗഭാഗ്യത്തിനുവേണ്ടി നിരന്തരം ദാഹിച്ചിരുന്ന ഒരു ഹൃദയമായിരുന്നു ശൗര്യാരച്ചന്റേതു്. താഴെ വരുന്ന പ്രാർത്ഥനയിൽ ഈ ദാഹമാണു നാം കാണുക.

'എന്റെ പ്രാർത്ഥനകളും വേല, ബുദ്ധിമുട്ടു്, ക്ഷീണം, വിശപ്പു്, ദാഹം, ഉഷ്ണം, കുളിരു്, തണുപ്പു്, നോവുപീഡകം, നിന്ദാപമാനം, മനഃക്ലേശം മുതലായതു് ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി ഞാൻ കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു.

'കർത്താവേ എനിക്കു് ആത്മരക്ഷമേൽ ദാഹം തരണമെ. കർത്താവെ എനിക്കു് ആത്മാവുകളെ തരിക—ആത്മാവുകളെ തരിക. എന്റെ ഏക ആശയും ഏക ജോലിയും ഏക സന്തോഷവും ഏക ആശ്വാസവും അജ്ഞാനികളുടെയും പാപികളുടെയും ആത്മാവുകളായിരിക്കുന്നു എന്നു വി. ശൗര്യാരിനോടുകൂടെ ഞാനും പൊല്ലുന്നു.....'

സ്വന്തം കുടുംബത്തിലും അനന്തരഗാമികളിലുംനിന്നു വളരെപ്പേർ പ്രേഷിതവേലയ്ക്കായി ഇറങ്ങിപുറപ്പെടുന്നതു കാണുവാൻ ശൗര്യാരച്ചൻ വളരെ ആഗ്രഹിക്കയും പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കും സന്യാസത്തിലേക്കും വളരെപ്പേരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു് ദൈവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനയെ സമൃദ്ധമായി അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കയാണു്. ശൗര്യാരച്ചനെ അനുകരിച്ചു് കർമ്മലസഭയിൽ ചേർന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ അനുഗാമികളാണു് ഫാദർ മാർക്കു് സി. എം. ഐയും ഫാദർ മാർസൽ സി. എം. ഐ. (തേവര കോളേജു് പ്രിൻസിപ്പൽ) യും. ബ്രു. വറുഗിസു് ഓസ്റ്റിൻ സി. എം. ഐ. സഹോദരപുത്രനും പരേതയായ സി. ദൊരോത്തിയ സ

ഹോദരപുത്രിയുമാണു്. സഹോദര പൗത്രരായ സി. ആൽബർട്ടു്, സി. പെരഗ്രീൻ, സി. ഫൊസ്റ്റീന, സി. അഡലെയ്ഡു് എന്നിവരും കർമ്മല സഭാംഗങ്ങളാണു്. ഫാദർ ജോർജു് പുല്ലറമ്പിൽ എസു്. ജെ. ഫാ. ജോർജു് C. S S. R. ഏനാനിക്കൽ, ഫാ. ലൂക്കു്, ഫാ. തോമ്മസു് നമ്പ്യാപറമ്പിൽ, ഫാ. ജോൺ പുല്ലറമ്പിൽ എസു്. ജെ, ബ്ര. ജോജ്ജു് കാരക്കുന്നേൽ എന്നിവർ സഹോദരപൗത്രരാണു്. ഭാഗിനേയനാണു് കാക്കനാട്ട പൗലോസച്ചൻ. ബ. മദർ മേഴ്സി ഭാഗിനേയി. സഹോദര പൗത്രരാണ സി. ബ്രിജിറ്റാ, സി. പയസു്, സി. ജെയിംസു്, സി. മർസലീന, സി. റെമ്മി, സി. ജെമ്മ C.S N, മദർ ലീസിയാ C. S. N, സി. ബെന്നോ, സി. മാവുരുസു്, സി. സിമൊനീത്ത, സി. തെയോഫിൻ, സി. നാൻസി എന്നിവർ. ഇനിയുമുണ്ടു പലരും. കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന നോക്കുക.

'ദൈവമേ, വിവാഹിതരായ എന്റെ കുടുപ്പിറപ്പുകളെ നല്ല വൃക്ഷങ്ങൾ ആക്കിത്തീർക്കണമെ. നല്ല ഫലങ്ങളായ നല്ല മക്കളെ അവർക്കും കുടുംബത്തിനും സഭയ്ക്കും സമുദായത്തിനും നല്കണമെ.

'എന്റെ കുടപ്പിറപ്പുകളുടെ മക്കളാരും ദൈവദ്രോഹികളും അവർക്കും കുടുംബത്തിനും നാട്ടിനും വീട്ടിനും സഭയ്ക്കും സമുദായത്തിനും ദ്രോഹികളും കൊള്ളരുതാത്തവരും ആയിത്തീരരുതേ. അവർക്കു പ്രായമായശേഷം ഒരന്തസ്സിലും പ്രവേശിക്കാതെയും പ്രവേശിച്ചവർ അന്തസ്സിനടുത്ത കടമകളും ചുമതലകളും നിർവ്വഹിക്കാതെയും അലഞ്ഞുതിരഞ്ഞു നടക്കുന്നതും കാണുവാൻ എന്റെ കുടപ്പിറപ്പുകൾക്കു് ഇടയാക്കരുതേ.

'ദൈവമേ, അങ്ങേയ്ക്കു് ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ അനന്തിരവന്മാർ വൈദിക സന്യാസാന്തസ്സുകളിൽ പ്രവേശിച്ചുകണ്ടു മരിക്കുവാൻ എനിക്കും എന്റെ കുടപ്പിറപ്പുകളായ അവരുടെ കാരണവന്മാർക്കും ഇടയാക്കണമെ....

ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തോടു് കഥാനായകനിൽ ജ്വലിച്ചിരുന്ന ഉജ്ജ്വലസ്നേഹത്തിന്റെ തെളിവാണു താഴെ വരുന്ന പ്രാർത്ഥന.

Triumph Oh! Heart of Jesus. In mine and in the hearts of all the elected Children of God, consecrated to Thy divine saviour by religious vows. Enthrone Thyself in mine and in their hearts. Possess mine and their hearts. Take Thy delight to dwell there.

Give me and them the precious treasure of spotless virginity, charity, humility, ardent desire for thy glory and peace of heart, mind and family (the religious Community)

Triumph Oh! Heart of Jesus in the heart of thy priests. Give them the treasure of virginity, humility charity of God and souls.

Triumph Oh Heart of Jesus in the Christian family, in parents and children.

Erect thy throne in the family, in the hearts of parents and children

Pour upon all the members, faith, hope, charity of God and peace of heart and mind and family, the spirit of humility, charity respect, love, suffering, prayer, work, devotion, sincerity, purity of soul and body. Give us all peaceful life and a good death.

Give them their daily bread, clothing, dwelling, health of body and mind, good and God- fearing children, money and prosperity."

ദൈവജനതയുടെ ഇടയന്മാരായ വൈദികർക്കു് എപ്രകാരം ജനങ്ങളെ നന്മയിലേയ്ക്കും തിന്മയിലേയ്ക്കും നയിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു തന്റെ സുദീർഘമായ ധ്യാനപ്രസംഗപര്യടനങ്ങളിൽ ശൗര്യാരച്ചൻ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ആ അനുഭവം വച്ചുകൊണ്ടാകണം അദ്ദേഹം വൈദികർക്കുവേണ്ടി ഇപ്രകാരം പ്രാത്ഥിക്കുന്നത്.

'....വൈദികക്കു് ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളെ സന്മാതൃകകൊണ്ടും പ്രാത്ഥനകൊണ്ടും കുമ്പസാരംകൊണ്ടും പ്രസംഗംകൊണ്ടും രക്ഷയുടെ വഴിയിൽ നടത്തുവാൻ ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയമേ, അവരെ സഹായിക്കണമെ. വൈദികർ നിമിത്തം ജനങ്ങൾ നശിക്കാൻ ഇടയാക്കരുതേ.

'ഇടവകകളിൽ നീതിയും മര്യാദയും സത്യവും സന്മാഗ്ഗവും സമാധാനവും ഉണ്ടാക്കുവാൻ വൈദികരെ സഹായിക്കണമെ.'

'കർത്താവേ നിന്റെ തിരുസഭയ്ക്കു പരിശുദ്ധന്മാരായ പട്ടക്കാരെയും ശ്രേഷ്ഠാന്തിയുള്ള സന്യാസികളെയും ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രാത്ഥിക്കുന്ന കന്യകകളെയും നല്കണമെ. വൈദികരുടെ രാജ്ഞിയേ, ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാത്ഥിക്കണമെ.....'

മതാപിതാക്കന്മാർക്കും കുട്ടികൾക്കുംവേണ്ടി ശൗര്യാരച്ചൻ രചിച്ചിരിക്കുന്ന മനോഹരമായ രണ്ടു ജപങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു്

1) 'പരിശുദ്ധ മറിയത്തെയും വിശുദ്ധ യൗസേപ്പിനെയുംപോലെ സകല മാതാപിതാക്കന്മാരും തമ്മിൽ സ്നേഹിച്ചും ബഹുമാനിച്ചും ശുശ്രൂഷിച്ചും സഹായിച്ചും ക്ഷമിച്ചും സഹിച്ചും, നീതിയും സത്യവും ഉപവിയും സന്മാഗ്ഗവും പാലിച്ചും, പുണ്യജീവിതം, നയിച്ചും കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ സുഖക്ലേശങ്ങൾ ഒരുപോലെ തമ്മിൽ അനുഭവിച്ചും ജീവിപ്പാൻ ഇടയാക്കണമെ.

2) സഭയ്ക്കും സമുദായത്തിനും യോഗ്യന്മാരായ പൗരന്മാരെയും വൈദികരെയും സന്യാസിനീസന്യാസികളെയും നല്കുവാൻ തക്ക നല്ല വൃക്ഷങ്ങളായ നല്ല മാതാപി

താക്കന്മാരെ പ്രത്യേകിച്ചു നല്ല മാതാക്കളെ കുടുംബങ്ങളിൽ നട്ടുവളർത്തണമെ.'

കുട്ടികൾക്കു്

'കൊച്ചു കുട്ടികളെ ഒരിക്കൽ അനുഗ്രഹിച്ച കർത്താവേ, ഇപ്പോഴും അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു് ആശീർവ്വദിക്കണമെ. അവരെ നിനക്കും ഞങ്ങൾക്കും സ്വർഗ്ഗത്തിനും സഭയ്ക്കും സമുദായത്തിനും വീടിനും നാടിനും പ്രത്യേകിച്ചു മാതാപിതാക്കന്മാർക്കും നല്ലവരും തക്കവരും ആക്കിത്തീർക്കണമെ. അവരെ നല്ലവരായി വളർത്തുന്നതിനുള്ള വരം മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു നല്കണമെ. അവർ ദൈവത്തിനും മാതാപിതാക്കന്മാർക്കും കുടുംബത്തിനും മനുഷ്യർക്കും ദ്രോഹികളായിത്തീരരുതേ.'

ബാലികാബാലന്മാർക്കായി മറൊരു പ്രാർത്ഥന

'ബാലികാബാലന്മാരെ ആത്മശരീരശുദ്ധിയിൽ കാത്തുകൊള്ളണമെ. അവർക്കു ദൈവവിചാരവും പുണ്യസ്നേഹവും പാപങ്ങളിന്മേൽ വെറുപ്പും ഭയവും നല്ല ശരീരസൗഖ്യവും ബുദ്ധിയും പഠനവും സാമർത്ഥ്യവും നല്കണമെ. തക്ക കാലത്തിൽ തക്ക അന്തസ്സിലും നിലയിലും അവരെ എത്തിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു് ഇടവരുത്തണമെ. അതിനു തക്കപോംവഴികളും ഞങ്ങൾക്കു നല്കണമെ.....'

ക്ലേശിതരെയും ദു:ഖിതരെയുമെല്ലാം ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തിനു സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആ ജപംകൂടി ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ അദ്ധ്യായം അവസാനിപ്പിക്കാം.

'ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയമേ, വൃദ്ധന്മാരെയും വൃദ്ധകളെയും രോഗികളെയും ദു:ഖിതരെയും പീഡിതരെയും വിധവകളെയും അനാഥരെയും അവിവാഹിതകളായി കുടുംബങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്ന കന്യകകളെയും അവിടുന്നു കാത്തുപാലിക്കണമെ, സംരക്ഷിക്കണമെ. ദരിദ്രർക്കു് അ

ന്നതെന്നെയപ്പം മുട്ടിക്കരുതേ. അവർ വിശപ്പുകൊണ്ടു നിരാശതയിലും കളഭത്തിലും അസന്മാർഗ്ഗത്തിലും വീഴാതെ നിത്യഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരവും വിശ്വാസവും അവർക്കു നല്കണമെ.....'

ചിന്താശീലമുള്ള മനുഷ്യർ പ്രത്യേകിച്ചും ഭാരതീയർ ചരിത്രാരംഭംമുതൽക്കുതന്നെ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭാവസാനങ്ങളെപ്പറ്റി അതിഗാഢമായി ചിന്തിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെയാണല്ലോ ഭാരതത്തിൽ ദർശനങ്ങളും വേദങ്ങളുമെല്ലാം ഉടലെടുത്തതു്. മനുഷ്യനു തന്നിൽത്തന്നെ ജീവിതക്ലേശമുക്തി, അല്ലെങ്കിൽ നിത്യസൗഭാഗ്യം കണ്ടെത്തുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും ഈശ്വരസായൂജ്യത്തിലേ അതു ലഭ്യമാകയുള്ളുവെന്നുമുള്ളതു ഭാരതീയ പാരമ്പര്യത്തിൽ ആലിഞ്ഞുചേർന്നിട്ടുള്ള വീക്ഷണമാണു്. ഈ ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തിനുവേണ്ടിയാണു നമ്മുടെ പൂർവ്വതപോധനന്മാർ വനാന്തരങ്ങളിൽ അഭയംതേടി ധ്യാനനിർലീനരായി അവരുടെ പുരുഷായുസ്സു മുഴുവൻ ചെലവഴിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ശരീരബദ്ധമായ മനുഷ്യാത്മാവിനു് എത്തിപ്പിടിക്കാവുന്ന ശാന്തിയും സമാധാനവും അതിന്റെ തികവിൽ അവർ ആസ്വദിക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അലൗകികമായ ആ ആനന്ദാനുഭൂതിയും വിജ്ഞാനസരിത്തും അവരുടെ അന്തരംഗത്തിൽമാത്രം കെട്ടിനിന്നു് അവരുടെ കാലത്തോടെ അവസാനിച്ചില്ല. അങ്ങനെ കെട്ടിനിന്നു് ഇല്ലാതാകുന്ന ഒന്നല്ലല്ലോ സനാതനസത്യത്തിന്റെ ആവിഷ്കരണമായ ദർശനങ്ങളും തജ്ജന്യമായ ആനന്ദാനുഭൂതിയും. ആ നിത്യസൗന്ദര്യത്തിലേയ്ക്കു് ഒരെത്തിനോട്ടമെങ്കിലും ലഭിക്കുന്ന മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ അന്തരംഗാനുഭൂതികളെ ഭാഷയ്ക്കതീതമായിരിക്കാം. എങ്കിലും മുറിയിൽ തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന പ്രകാശം ജനാലകളിലൂടെ പുറത്തേയ്ക്കു പ്രവഹിക്കുന്നതുപോലെ, നിറഞ്ഞുവിതുമ്പിനില്ക്കുന്ന വെള്ളം അണക്കെട്ടിന്റെ വിള്ളലുകളിലൂടെ തള്ളിയൊഴുകുന്നതുപോലെ ആത്മാവിന്റെ അനുഭൂതികളെ തികച്ചും അപര്യാപ്തമായ ഭാഷയിലൂടെ കൊഞ്ചിക്കൊഞ്ചി അവർ പറയും. അങ്ങനെയെങ്കിലും ഒരു ബഹിർഗമനം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ

ആ ആത്മാവു തകർന്നു പോയേക്കും. ഇങ്ങനെയാണ് ഉത്തുംഗമായ ദൈവസായൂജ്യത്തിലെത്തിയിട്ടുള്ള ചില സിദ്ധാത്മാക്കളുടെ അഗ്രാഹ്യമായ അനുഭവവിശേഷങ്ങളിലേക്ക് അവരെഴുതിയിട്ടുള്ള കൃതികളിലൂടെ വിദൂരമായ ഒരെത്തിനോട്ടമെങ്കിലും ലഭിക്കുവാൻ നമുക്കിടയായിട്ടുള്ളതു്. എന്നിട്ടും നമ്മുടെ ഭാവനയ്ക്ക് വളരെവളരെ അപ്പുറത്താണ് അവരുടെ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിലെ ആ പ്രകാശമണ്ഡലം എന്ന സത്യം അവശേഷിക്കുന്നു.

ഏതാദൃശമായ മിസ്റ്റിക്കു് അനുഭവങ്ങളൊന്നും ശൗര്യാരച്ചൻ തന്റെ കൃതികളിൽ വിവരിക്കുന്നില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും ഒരു സാധാരണ ആത്മാവിന്റെ ദൈവൈക്യത്തിലെത്തിച്ചേരാനുള്ള അതിതീക്ഷ്ണമായ അഭിനിവേശവും വെമ്പലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റുകൃതികളിലേക്കാളും ഈ പ്രാർത്ഥനാകൃതിയിൽ ഉടനീളം നമുക്കു കാണാം. മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വയം നിർമ്മിതമായ ഏതാനും പ്രാർത്ഥനകളിലൂടെയും പ്രാർത്ഥനാഭാഗങ്ങളിലൂടെയും ദൈവവുമായി സദാ ഐക്യത്തിൽക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന സുന്ദരമായ ആത്മാവിലേക്കു് ഒന്നെത്തിനോക്കുവാൻ ഏതാനും കിളിവാതിലുകൾ തുറന്നു വയ്ക്കുകയായിരുന്നു അനുവാചകരുടെ മുമ്പിൽ. തീർച്ചയായും ആ മനോഹരദർശനം നമുക്കും ഒരു പ്രചോദനമേകും. ദിവ്യമായ ഒരാനന്ദാനുഭൂതിയും. വിശ്വാസത്തിന്റെയും മൃദുലവികാരങ്ങളുടെയും ശാദ്വലഭൂമികയും യുക്തിയുടെയും ബുദ്ധിയുടെയും രാക്ഷസീയ വളർച്ച ഊഷരഭൂമികളാക്കി മാറിയിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ഈദൃശാനന്ദാനുഭൂതികയും എത്രയോ ഹൃദ്യം!

പത്തു്

സാഹസികനായ മിഷനറി

1967 ഏപ്രിൽ ലക്കം കർമ്മലകുസുമത്തിൽ ശൗര്യാരച്ചനെ നല്ലിയിരുന്ന ഒരു വിശേഷണമാണു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ തലവാചകം. പ്രസ്തുത മാസികയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ലഘുജീവചരിത്രത്തിൽനിന്നു് ഏതാനും വാചകങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാകട്ടെ ഈ അദ്ധ്യായം നീങ്ങുക.

'കത്താവിന്റെ മുന്തിരിത്തോപ്പിൽ നാല്പത്തെട്ടു വർഷത്തെ ദീഘ്ലസേവനത്തിനിടയിൽ ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം വിശ്രമം ആസ്വദിച്ചിട്ടില്ല. ദീഘ്ലമായ വൈദികജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഭാഗവും പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾക്കുമായാണു് അദ്ദേഹം ചെലവഴിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കേരളത്തിന്റെ വടക്കേ അറ്റം മുതൽ തെക്കേ അറ്റംവരെയുള്ള മിക്കവാറും എല്ലാ ദേവാലയങ്ങളിലും പുണ്യചരിതനായ ശൗര്യാരച്ചന്റെ ശാന്തവും ശാലീനവും ഹൃദയസ്പർശിയുമായ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾ മുഴങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്.

'സാഹസികനായ ഒരു മിഷനറിയായിരുന്നു ശൗര്യാരച്ചൻ. ചങ്ങനാശ്ശേരി കോതമംഗലം രൂപതകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന മലയോരപ്രദേശങ്ങളിൽ കുടിയേറിപ്പാർക്കുന്ന കത്തോലിക്കരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികോന്നമനത്തിനായി ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള റിസ്തുലവും ധീരോദാത്തവുമായ സേവനങ്ങൾ ഒരുനാളും വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. കാടുംപടലും നിറഞ്ഞു കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ സങ്കേതസ്ഥാനമായിരുന്ന മലമ്പ്രദേശത്തുകൂടി നടന്നു് അദ്ദേഹം തന്റെ അജഗണങ്ങൾക്കു് ആശ്വാസവും ധൈര്യവും പകർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്നു് ആ മലമടക്കുകളിൽ കാണുന്ന മിക്ക ദേവാലയങ്ങൾക്കും ആരംഭമിട്ടതു മിഷനറിയായിരുന്ന ബ. ശൗ

ര്യാരച്ചനാണ്. അദ്ധ്വാനപൂർണ്ണമായ ആ ജീവിതം അദ്ദേഹത്തെ ഒരു രോഗിയാക്കിത്തീർത്തു.....'

പീരുമേട്ട്, വണ്ടൻമേട്ട തുടങ്ങിയ ഹൈറേഞ്ചിലെ മലംപ്രദേശങ്ങളിൽ ആണ ശൗര്യാരച്ചന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും അദ്ധ്വാനപൂർണ്ണമായ വർഷങ്ങം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്. വാഹനസൗകര്യങ്ങളോ, ജീവിതസൗകര്യങ്ങളോ ഒന്നുമില്ലാതെ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ വിഹാരരംഗമായിരുന്ന ആ മലനാടുകളിൽ സാധുക്കളായ കുടിയേറ്റക്കാക്കായി അദ്ദേഹം പന്ത്രണ്ടു പള്ളികളും മൂന്നു സ്കൂളുകളും രണ്ടു മഠങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അക്കാലത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു ചിത്രം കുരുപ്പള്ളിൽ മഠത്തിന്റെ മദർ സുപ്പീരിയർ ആയിരുന്ന സിസ്റ്റർ പെറ്റി മരിയ S.A.B.S. വരച്ചുകാണിക്കുന്നു. സിസ്റ്റർ അതിനുമുമ്പു വണ്ടൻമേട്ടിലും മദർസുപ്പീരിയർ ആയി ജോലിനോക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

'ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ ഞങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമഠമായിരുന്ന വാഴപ്പള്ളിയിൽ വന്നു. ജനറാളമ്മയുമായാലോചിച്ചു വണ്ടന്മേട്ടിൽ ഒരു മഠം സ്ഥാപിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. 1957 ജൂൺ ഒന്നാംതീയതി സിസ്റ്റർ പ്രൊത്താസിയാ, സിസ്റ്റർ പെറ്റി മരിയ, കുശിനിക്കാരി ത്രേസ്യാമ്മ മുതുമരത്തിൽ എന്നിവർ വണ്ടന്മേട്ട പള്ളിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഞങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചതു ശൗര്യാരച്ചനു പകരം ജോലിനോക്കിയിരുന്ന റവ. ഫാ. കൊളംബസ് സി. എം. ഐ. (ഇപ്പോം ദേവഗിരി സെൻറ് ജോസഫ്സ് കോളേജിലെ ഇക്കണോമിക്സ് പ്രൊഫസർ) ആയിരുന്നു. ശൗര്യാരച്ചൻ പൊതുജനങ്ങളുടെ സഹകരണത്തോടെ പണിയിച്ചിരുന്ന എൽ. പി. സ്കൂളിന്റെ ഓഫീസ്മുറി ഞങ്ങൾക്കു താമസത്തിനു തല്ക്കാലം സൗകര്യപ്പെടുത്തിത്തന്നു. അഞ്ചാംതീയതി ഞങ്ങളുടെ മദർ സി. മർഗരീത്തയും സി. ബനീഞ്ഞായും വന്നുചേർന്നു. അങ്ങനെ ഞങ്ങം അഞ്ചുപേർ അവിടെ താമസമാക്കി. രണ്ടുപേക്കു സ്കൂളിൽ ജോലിയും തന്നു.

'ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ സ്ഥലംമാറാൻ ഒരുങ്ങുന്ന അവസരമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് എപ്പോഴും വലിയ ജോലിത്തിര

ക്കില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും ഞങ്ങളെ വേണ്ടവിധം അന്വേഷിച്ചിരുന്നു. അവിടെ അക്കാലത്തു് ഇറച്ചിയും മീനും കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം കുമളിയിൽനിന്നു് ഒരു കിലോ ആട്ടിറച്ചി വാങ്ങിച്ചു സ്വന്തം ബാഗിനകത്താക്കി പിതാവു മക്കൾക്കു കൊടുക്കുന്നതുപോലെ ഞങ്ങൾക്കു കൊണ്ടുവന്നതന്നു.

'അച്ചനെ ജനങ്ങളെല്ലാം വളരെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാണു് അദ്ദേഹം അവിടെ കഴിഞ്ഞിരുന്നതു്. പുതയ്ക്കുന്നതിനു് ഒരു കരിമ്പടം പോലുമില്ലായിരുന്നു. രണ്ടു ചാക്കു് ഉപയോഗിച്ചാണു് ഉറങ്ങിയിരുന്നതു്. ഒരു ചാക്കു തലയിൽക്കൂടി താഴേയ്ക്കും മറെറാന്നു കലിൽക്കൂടി മേലോട്ടും ഇട്ടു കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്നു. ഭക്ഷണം മിക്കവാറും ഇല്ലായിരിക്കും. കല്യാറിൽനിന്നു രാത്രികാലങ്ങളിലായിരിക്കും, മിക്കവാറും, വണ്ടന്മേട്ടിൽ പിറേറദിവസം കുബ്ബാന ചൊല്ലാനായി വരുന്നതു്. കൊന്തയും ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു് ഒന്നോരണ്ടോ കൂട്ടുകാരുമൊത്തു കാട്ടാനകളുടെ ഇടയിൽക്കൂടി നടന്നു വെളുപ്പാൻകാലത്തു് അല്ലെങ്കിൽ പാതിരാത്രി ആകുമ്പോഴേയ്ക്കും, വിറച്ചുകൊണ്ടും വലിച്ചുകൊണ്ടും (ശൗര്യാരച്ചൻ ആസ്തമാ രോഗിയായിരുന്നു) പള്ളിയിൽ എത്തിച്ചേരും. അപ്പോഴും അവിടെ ഭക്ഷണമൊന്നും കാണുകയില്ല. വിശന്നു കിടന്നുറങ്ങും. പട്ടിണി ധാരാളം കിടന്നിട്ടുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ കുമളിയിൽനിന്നു വണ്ടന്മേട്ടിനു നടക്കുകയാണു്. വണ്ടി കിട്ടാനില്ല. നടന്നു നടന്നു വിഷമിച്ചു. കടകളൊന്നുമില്ല. വിശപ്പും തളർച്ചയും. പരിചയമുള്ള വീടും ഇല്ല. എങ്കിലും വല്ല വീടും കണ്ടേക്കുമോ എന്നു കരുതി നോക്കിനോക്കിയാണു പോകുന്നതു്. അപ്പോഴും ഒരു കുടിലിന്റെ മുറത്തു ചട്ടയും മുണ്ടും ധരിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഒരു ചേടത്തിയെ കണ്ടു. ആശ്വാസമായി അവിടെ കയറി. മൂന്നുമണിസമയം.

'കഞ്ഞി ഇരിപ്പുണ്ടോ?' അച്ചൻ ചോദിച്ചു.

ഇല്ലെന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു.

'നീ ആ കലത്തിൽ ഒന്നു നോക്കിക്കേ, കലത്തിൽ സ്വല്പം കഞ്ഞികാണും.'

ചേടത്തി നോക്കി. കാര്യമായിട്ട് ഒന്നുമില്ല. അപ്പോഴം അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

'ഉള്ളതു് അല്പം വെള്ളമൊഴിച്ചു് ഇളക്കിക്കോരി ഇങ്ങുകൊണ്ടുവാ.'

കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. ഇനിയും കറിയില്ല. ചേടത്തിയോടു ചേരിൽ നോക്കാൻ പറഞ്ഞു. 'ഉണക്കമീനിന്റെ വല്ല അംശവും കാണും.'

ചേടത്തി നോക്കി. അയലയുടെ ഒരു വാലുണ്ടായിരുന്നു. അതു ചുട്ടുകൊടുത്തു. കഞ്ഞി സന്തോഷമായി മീനും കൂട്ടി കഴിച്ചു. ക്ഷീണം തീർത്തു.

'ഉടുപ്പും ഷർട്ടും മറ്റും എണ്ണത്തിൽ കുറവായിരുന്നു. യാത്രയിൽ മുഷിയും. മാറാൻ ഇല്ല. അപ്പോഴം ഏതെങ്കിലും വീട്ടിൽ കയറി ഒരു മുണ്ടുടുത്തു മുറിയിലിരുന്നിട്ടു് അലക്കാൻ കൊടുക്കും. വീട്ടുകാർ അതുവേഗം അലക്കി ഉണക്കിക്കൊടുക്കും. അതും ധരിച്ചുകൊണ്ടു യാത്രതുടരും.

'നിറം പോയതും കീറിയതുമായ ഉടുപ്പാണു മിക്കവാറും ധരിക്കുക. കണ്ണാടി ഉറ ഇട്ടുന്നതിനു വെന്തീങ്ങപോലെ പീത്ത പിടിപ്പിച്ച ഒരു സഞ്ചി കഴുത്തിൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കയാണു്. ഒരു വടിയും കുടയും ഉണ്ടു്. വലിവു മിക്കവാറും കാണും. സംസാരിക്കുമ്പോഴം ശ്വാസം മുട്ടും. ഒരിക്കൽ സ്കൂഠം പരിശോധനയ്ക്കായി ഡയറക്ടർ വന്നു. അന്നത്തെ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ഒരു വി. വി. ജോൺ ആയിരുന്നു. സ്കൂഠം കാര്യങ്ങഠം ആകെ കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞു കിടക്കുകയായിരുന്നു. സ്കൂളിന്റെ അംഗീകാരം പിൻവലിക്കുമെന്നുകൂടി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അച്ചനെ സാറു വേഗം വിവരം അറിയിച്ചു. അച്ചൻ ഓടിവണ്ണച്ചു സ്ഥലത്തെത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലിവും അണപ്പും പ്രായാധിക്യവും സന്മനസ്സും എല്ലാംകൂടി കണ്ടപ്പോഴം കലികയറി നിന്നിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പെട്ടെന്നു ശാന്തനായി. എല്ലാം നന്നായി എഴുതിയിട്ടു പിരിഞ്ഞു. ആ സ്കൂളാണു് ഇപ്പോഴത്തെ സെൻറ് ആൻറണീസ് യു. പി. സ്കൂഠം, വണ്ടന്മേടു്. അച്ചൻ തുടങ്ങി

യ ഒരു സ്ഥാപനവും നിന്നുപോയിട്ടില്ല. എല്ലാം പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

'ഇങ്ങനെയെല്ലാം അച്ചൻ അവിടെ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ബുദ്ധിമുട്ടിയെങ്കിലും ഹൃദ്യമായൊരു യാത്രയയപ്പിനെങ്കിലും ഇടയാക്കാതെയാണു പിരിഞ്ഞതു്. സ്കൂൾ കുട്ടികളും ഞങ്ങളും എതാനും രക്ഷാകർത്താക്കളും ചേർന്നു് ഒരു മീറ്റിംഗ് നടത്തി. ഒരു ഗ്രൂപ്പുഫോട്ടോയും എടുത്തു.

'ആദ്യത്തെ സ്കൂളും മഠവും ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം ശ്രീ വി. ഡി. ജോസഫ് ദാനം ചെയ്തതാണു്. ബാക്കി സ്ഥലം ഞങ്ങൾ വിലയ്ക്കുവാങ്ങി.

'അച്ചൻ തമാശ പറയുമായിരുന്നു. ആദ്യമായി അവിടെ മഠം തുടങ്ങുന്നതിനു വേറൊരു സഭക്കാരെയാണു് അച്ചൻ ക്ഷണിച്ചതു്. അവരെ ക്ഷണിക്കാൻ ചെന്ന രംഗം അച്ചൻ ഞങ്ങളെ അഭിനയിച്ചുകാണിച്ചു. അവരുടെ ജനറാളമ്മ കുടവയറുമായി നടന്നുവന്നതു് അച്ചൻ നടന്നുകാണിച്ചു. മഠം തുടങ്ങുന്ന കാര്യം അച്ചൻ അവരുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ ജനറാളമ്മ പറഞ്ഞതു നാലു പേക്കെങ്കിലും സ്കൂളിൽ ജോലിയും ആറുപേക്കു താമസിക്കുവാൻ കെട്ടിടവും തന്നാൽ വരാമെന്നാണു്. അപ്പോൾ അച്ചൻ അവരോടു്, 'നിങ്ങൾ വരണ്ടാ; തിരിഞ്ഞങ്ങു നടന്നേരെ' എന്നു പറഞ്ഞു് അവിടെനിന്നു പോന്നു. ആ മദറിനെപ്പോലെ അഭിനയിച്ചതു കണ്ടു ഞങ്ങൾ വളരെ ചിരിച്ചു.

'അവിടെനിന്നും സ്ഥലംമാറി കോതമംഗലം രൂപതയിൽ കടവൂർ പള്ളിയിൽ വികാരിയായി ജോലിനോക്കി. സ്കൂൾ കാര്യത്തിനായി ഞങ്ങൾ അവിടെ പോയി അച്ചനെ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അവിടെച്ചെന്നു് അവിടത്തെയും ചില വഴക്കുകളെല്ലാം തീർത്തു. വണ്ടന്മേട്ടിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യംകൂടി വന്നിട്ടുണ്ടു്.

'എല്ലാവരോടും സംസാരിക്കും. വലിയ പരിചയവുമാണു്. കൊച്ചുകുട്ടികളെ വലിയ കാര്യമായിരുന്നു. പെ

ൺകുട്ടിയെ 'എടാ' എന്നും ആൺകുട്ടിയെ 'എടീ' എന്നും മറും വിളിച്ചു സംസാരിച്ചു പോകാറുണ്ട്. ഞങ്ങൾ കേട്ടു ചിരിക്കും. കുട്ടികൾക്ക് അച്ചനെയും വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. എല്ലാവരുടെയും വീട്ടിൽ പോകും. വഴിയുടെ മോശംകൊണ്ടു പലപ്പോഴും വീഴും. അച്ചൻ വീഴാത്ത കുഴിയില്ല എന്നാണു പറയുന്നതു്. വണ്ടൻമേട് പള്ളിയിലേയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിക്കുള്ള പാലം പണിയുന്നതിനുമുമ്പു ആ തോട്ടിൽ വീണിട്ടുണ്ട്. മുഴുവൻ നനഞ്ഞുകയറിവരും.'

പോത്തുംകണ്ടംകാരനായ പതിക്കൽ മാത്യു ശൗര്യാരച്ചനുമായി വളരെ അടുത്തു പരിചയിച്ച ആളാണു്. അവിടെ ഒരു പള്ളി ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും ശൗര്യാരച്ചനെ അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു കുമ്പാനം ചൊല്ലിക്കുന്നതിനും ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ ഒരാളാണു് അദ്ദേഹം. അവിടെ കൈക്കാരനായും ജോലിനോക്കിയിട്ടുണ്ട്. കുറെക്കാലം അണക്കര എന്ന സ്ഥലത്തും ശ്രീ മാത്യു താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാത്യു ശൗര്യാരച്ചനെപ്പറ്റി എഴുതുന്നു:

'1953–1957 വരെയുള്ള കാലഘട്ടങ്ങളിൽ ബ. ശൗര്യാരച്ചനെ എനിക്കു നേരിൽക്കണ്ടു പരിചയമുണ്ട്. പല അവസരങ്ങളിലും ഒരുമിച്ചു യാത്രചെയ്യുവാനും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിശുദ്ധ തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ നാമത്തിൽ 'അണക്കര' ഒരു പള്ളി സ്ഥാപിച്ച കാലമായിരുന്നു അതു്. ഈ പള്ളി പണിയുടെ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കു നെല്ലു പിരിവു നടത്താൻ ഇടവകയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു സഞ്ചരിച്ചു. അന്നു കാട്ടാനയുടെ ശല്യമുണ്ട്. ഓരോ വീട്ടിലും കയറിച്ചെല്ലും. ചോദിക്കുമ്പോൾ 'അച്ചാ, നെല്ലു മുഴുവൻ ആന പറിച്ചുപോയി' എന്ന മറുപടിയായിരിക്കും ലഭിക്കുക. ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ അച്ചൻ പറയും 'അങ്ങനെയെങ്കിൽ നെല്ലു വേണ്ട. ഇനി ആന വരികയുമില്ല.' ഇതു പറഞ്ഞിട്ടു യാത്രതിരിക്കും.

'അച്ചാ ഞങ്ങൾക്കു കഞ്ഞിവെക്കാൻ പോലും അരി ഇല്ല.' മറെറാരു വീട്ടിൽ നിന്നു കിട്ടിയ മറുപടിയാണു്. ഉടനെ അച്ചൻ ളോഹയുടെ പോക്കറ്റിൽ തപ്പി. ഒരു രൂപ

കിട്ടി. അതു കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു. 'ഇതു കൊടുത്തു് അരി വാങ്ങി കഞ്ഞികുടിക്കണം കേട്ടോ.'

'ഇറങ്ങി നടന്നു. പോരുന്ന വഴിക്കു് എന്നോടു പറയുകയാണു്. 'നമ്മടെ ഇപ്പോഴത്തെ ആ വീടുണ്ടല്ലോ, പാവങ്ങളാണു്. പട്ടിണിയാണു്. അവരെ ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കും.' അടുത്ത വീട്ടിൽ എത്തുന്നതുവരെ അവരെപ്പറ്റി സഹതാപസ്വരത്തിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അന്നു് ഒരു വീട്ടിൽനിന്നുപോലും നെല്ലു കിട്ടിയില്ല. വെറുതെ തിരിച്ചുപോന്നു.

'ഒരിക്കൽ ശൗര്യാരച്ചൻ എന്റെ വീട്ടിൽവന്നു. എന്റെ ഒരു പട്ടി മുറ്റത്തു കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ആരു വന്നാലും എന്തു കേട്ടാലും കുരയ്ക്കുകയില്ല. അച്ചൻ വന്നപ്പോഴും അവൻ കുരച്ചില്ല.

'ഈ പട്ടി കുരയ്ക്കുകയില്ലേ?' അച്ചൻ ചോദിച്ചു.

'ഈ പട്ടി ഒരിക്കലും കുരയ്ക്കുകയില്ലച്ചാ' ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ ഇവനെ കുരപ്പിക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞു് അച്ചൻ പട്ടിയെ ചാടിപ്പിടിച്ചു. ഒരു കല്ലു് ഉപ്പു കൊണ്ടുവരാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ ഉപ്പു കൊണ്ടുപോയിക്കൊടുത്തു. അച്ചൻ ഉപ്പുവാങ്ങിച്ചു പട്ടിയുടെ വായു് തുറന്നു് അതിന്റെ നാവിൽ ഉപ്പുകൊണ്ടു കുരിശടയാളം വരച്ചു. അന്നുമുതൽ പട്ടി കുരയ്ക്കാനാരംഭിച്ചു.

നല്ലപോലെ വിശന്നാണു മറ്റൊരിക്കൽ അച്ചൻ എന്റെ വീട്ടിൽ വന്നതു്. 'വിശക്കുന്നല്ലോ, വല്ലതും ഉണ്ടോ?' അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. 'കാച്ചിലു് പുഴുങ്ങിയതുണ്ടു്' ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'അതുമതി കൊണ്ടുവരിക' അച്ചൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ പ്ലേറ്റിൽ കാച്ചിലു് എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നപ്പോഴാണു അച്ചൻ ഏതാനും കാന്താരിമുളകു പറിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നതാണു കണ്ടതു്. ഒരു പാത്രത്തിൽ കുറെ ഉപ്പുനീരും ഒരു ചുള ഉള്ളിയും കൊണ്ടുവരുവാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ

കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തു. അച്ചൻ മുളകിന്റെ ഞെട്ടടത്തി ഉപ്പുനീരിലിട്ട് ഉള്ളിയുംകൂട്ടി കൈകൊണ്ടു ഞെരടി സ്വല്പം വെളിച്ചെണ്ണയും ഒഴിച്ചു. അതിൽ കുറെ വേറൊരു പാത്രത്തിൽ പകർന്നു ഞങ്ങൾക്കും തന്നു. വളരെ രുചിയുണ്ടായിരുന്ന ഈ മുളകുംകൂട്ടി കാച്ചിലു തിന്നിട്ട് അവിടെനിന്നും പോയി.

'മറെറാരവസരം. ശൗര്യാരച്ചനും ഞാനുംകൂടി ഒരു സ്ഥലംവരെ പോയിട്ടു വരികയാണു്. നടന്നു ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. ഒരു ഊടുവഴിയിൽക്കൂടി നടന്നു റോഡിൽക്കയറി. നേരം വളരെ ഇരുട്ടിയിരുന്നു. വെളിച്ചമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറേശ്ശെ മഴയും നല്ല കാറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏതാണ്ടു് എട്ടു വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു കുടയുണ്ടു് അച്ചന്റെ കൈയിൽ. ഈ കുട ചൂടിയെങ്കിലും ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും വല്ലാതെ നനഞ്ഞു. കുറച്ചുകൂടി നടന്നിട്ടു് അച്ചൻ തിരിഞ്ഞുനിന്നു പറയുകയാണു്. 'ഞാൻ മടുത്തു. എന്റെ ദൈവമേ ഒരു വണ്ടി വരണേ. എന്നെ ഒന്നു കയറ്റിക്കൊണ്ടു പോകണേ.' നാലു മിനിട്ടു കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നിൽ നിന്നും ഒരു വണ്ടിയുടെ സ്വരം. ലോറി ആയിരുന്നു. 'പാണ്ടിക്കാരുടെ വണ്ടിയാണു്. കയറുമോ മാതാവേ' അച്ചൻ സ്വയം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കൈകാണിച്ചു. വണ്ടി നിറുത്തി. അച്ചനെ കയറ്റി വണ്ടൻമേട്ടിലിറക്കിയിട്ടുപോയി.

'ഒരു ഞായറാഴ്ച അണക്കരപ്പള്ളിയിൽ കുമ്പാനചൊല്ലിയിട്ടു് അടുത്തൊരു വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. അവിടെയായിരുന്നു ഊണു്. ആഹാരാമസമില്ലാത്ത വീടായിരുന്നതു്. ആ വീട്ടുടമസ്ഥൻ എവിടെനിന്നോ അച്ചനു ചോറും കറിയും കൊണ്ടുവന്നു.

'എന്താണപ്പൂപ്പാ കറി?' അച്ചൻ ചോദിച്ചു.
'പോത്തിറച്ചിയാണു്' അപ്പൂപ്പൻ പറഞ്ഞു.
'കൊള്ളാം.'

'ഒരു നേത്രരോഗി കൂടിയായിരുന്നു. അച്ചൻ. ഇരട്ട കണ്ണടധരിച്ചു് അദ്ദേഹം എന്തോ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലിനും നല്ല വേദനയു

ണ്ടായിരുന്നു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു. 'ഇന്നു് എന്റെ കാലിനകത്തു വേദന കൂടുതലാണു്. ഈ പാത്രം തുറന്നുനോക്കൂ, അതിൽ ചാറുണ്ടോ എന്നു്.' ഞാൻ തുറന്നുനോക്കി. ചാറുണ്ടായിരുന്നു.

'ചാറുണ്ടു്' ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'അതിൽ കുറച്ചെടുത്തു് എന്റെ കാലിലെ വിള്ളലുകളിൽ കുറേശ്ശെ തേയ്ക്കൂ.' അച്ചൻ തുടർന്നു പറഞ്ഞു.

'ഞാനൊരു ചെറിയ കമ്പെടുത്തു് അതിന്റെ ഒരറ്റം ചതച്ചു മയംവരുത്തി. എന്നിട്ടു കുറെ ചാറെടുത്തു് അതിൽ മുക്കി കാലിനകം മൃദുവൻ തേച്ചു. നല്ല നീറ്റലുണ്ടായിരുന്നു. കുറച്ചുനേരം കണ്ണടച്ചിരുന്നിട്ടു് അച്ചൻ പറയുകയാണു്. 'നല്ല എരിവും ഉപ്പും ചേർന്ന കറിയുടെ ചാറു പുരട്ടിയാലേ വേദനയ്ക്കു കുറച്ചു കുറവു കിട്ടുകയുള്ളു.' ഇതു പറഞ്ഞിട്ടു് അച്ചൻ ഊണു കഴിച്ചു.

'ഇങ്ങനെ നേരംപോക്കിലും കാര്യത്തിലും ഭക്തിയിലും പ്രാർത്ഥനയിലും അഞ്ചുകൊല്ലം അവിടെ ചെലവഴിച്ചിട്ടു് അച്ചൻ സ്വന്തം നാട്ടിലേയ്ക്കു പോയി.'

നെച്ചിത്തൊഴുവിലെ സെൻറ് ഇസിദോർ പള്ളി ശൗര്യാരച്ചൻ സ്ഥാപിച്ചതാണു്. അതേപ്പറ്റി മിസ്റ്റർ വി. കെ. ജോസഫ് എഴുതുന്നു. ഹൈറേഞ്ചിലെ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അച്ചന്റെ ഒരു ആത്മാർത്ഥസുഹൃത്തായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള ആളാണു് അദ്ദേഹം.

ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ വണ്ടൻമേട്ടിൽ വന്നു് പള്ളിയും സ്കൂളും പണിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്. 'നെച്ചിത്തൊഴു' എന്ന ഭാഗത്തു കുറെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ താമസിക്കുന്ന വിവരം എങ്ങനെയോ അച്ചനു് അറിവുകിട്ടി. അച്ചനെ ആരും ക്ഷണിച്ചില്ല നെച്ചിത്തൊഴുവിലേക്കു്. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന ചൊല്ലാൻ അത്യാവശ്യം വേണ്ട സാധനങ്ങൾ ബാഗിലാക്കി സ്വയം തോളിലേറ്റി സന്തതസഹചാരിയായ വടിയുംകുത്തി അച്ചനിറങ്ങി. ഇടയ്ക്കു പല വീടുക

ളം കയറിയിറങ്ങി. നെച്ചിത്തൊഴ എന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ ഏതാണ്ടുമദ്ധ്യഭാഗത്തുള്ള ഒരു കടയിൽവന്നുകയറി. സ്ഥലത്തേ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ വക ഒരു പുതിയ കെട്ടിടമായിരുന്നു അതു്. 1951 ഒക്ടോബർ 20—ാം തീയതി അച്ചൻ അവിടെ ആദ്യമായി കുർബ്ബാന ചൊല്ലി. അച്ചന്റെ ഭക്ഷണച്ചെലവു് പ്രസ്തുത കെട്ടിടത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ നിർവ്വഹിച്ചു. ആ ആദ്യകുബ്ബാനയിൽ അമ്പതിൽപ്പരം ആളുകൾ സംബന്ധിച്ചു. പലരും കുമ്പസാരിച്ചു് ദിവ്യകാരുണ്യവും സ്വീകരിച്ചു. വണ്ടൻമേട്ടിൽനിന്നു വന്നാലും അണക്കരനിന്നുവന്നാലും അഞ്ചുമൈലുണ്ടു് ഈ സ്ഥലത്തേക്കു്. ആനക്കാട്ടിൽക്കൂടി നടന്നുവേണം വരാൻ. അങ്ങനെ നടന്നു വന്നിട്ടാണു ഇടയ്ക്കിടെ ആ കടയുടെ വരാന്തയിൽ അദ്ദേഹം കുബ്ബാന ചൊല്ലിയിരുന്നതു്. പ്രസംഗമോ ഉപദേശമോ ഉണ്ടാകും തുടന്നു്. അറിഞ്ഞുംകേട്ടും ആളുകൾ കൂടിക്കൂടി വന്നിരുന്നു. അച്ചന്റെ വരവും പ്രസംഗങ്ങളുമൊക്കെ ആയപ്പോഴും ആ കടയുടെ ഉടമസ്ഥനു് കുബ്ബാനചൊല്ലൽ അവിടെനിന്നും മാറിയാൽ കൊള്ളാമെന്നായി. അച്ചനോടു് നേരിട്ടുപറയാൻ മടി. വിവരം ഒരു സുഹൃത്തിനോടു പറഞ്ഞു. ആ സുഹൃത്തുവഴിക്കാണു് ശൗര്യാരച്ചൻ വിവരമറിഞ്ഞതു്. അച്ചനു വലിയ ഖേദംതോന്നി. ഇനി അച്ചൻ കുർബ്ബാന ചൊല്ലാൻ വരുമ്പോഴേക്കും നാട്ടുകാർ ചേന്നു് ഒരു ഷെഡുകെട്ടി കൊടുക്കാമെന്നു് ആ സുഹൃത്തു് അച്ചനോടു വാഗ്ദാനംചെയ്തു. അച്ചനാണു സ്ഥലം അന്വേഷിച്ചതു്. അദ്ദേഹം പൊട്ടംകുളം ശ്രീ. കെ. മാത്യുവിനെച്ചെന്നുകണ്ടു. കൂട്ടിക്കൽ സ്വദേശിയും ഒരു ധനാഢ്യനുമാണു ശ്രീ. മാത്യു. മൂന്നേക്കർ പട്ടയഭൂമികൊടുക്കാമെന്നു് അദ്ദേഹം അച്ചനോടു സമ്മതിച്ചു. നാട്ടുകാർ ആ സ്ഥലത്തു ഒരു ഷെഡുകെട്ടി. നന്തിക്കാട്ടു് തൊമ്മൻ ചാക്കോ, വയലിൽ കരോട്ടു് വി. ജെ. കുര്യൻ എന്നിവരുടെ വീടുകളിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഷെഡുകെട്ടും പള്ളിപണിയും നടത്തിവന്നതു്. പിന്നീടു് മാസത്തിൽ രണ്ടു കുർബ്ബാനവീതം അച്ചൻ അവിടെവന്നുചൊല്ലിയിരുന്നു. മാമ്മോദീസാ, വിവാഹം, തുടങ്ങിയ ആത്മീയാവശ്യങ്ങളും നടത്തിക്കൊ

ടുത്തിരുന്നു. കല്യാണം ചിലപ്പോൾ ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും വിളിച്ചുചൊല്ലിയതാകാം ചൊല്ലാത്തതാകാം. ഷെഡിന്റെ ഒരു തൂണിൽ എഴുതിപതിപ്പിച്ചിട്ടുപോകും. അടുത്ത പ്രാവശ്യം വരുമ്പോൾ ആ വിവാഹം നടത്തിക്കൊടുക്കും.

1953–ലെ ദു:ഖവെള്ളിയാഴ്ച. പെസഹാവ്യാഴാഴ്ചയിലെ കുബ്ബാന ഒരു കൊച്ചുവീട്ടിലാണു ചൊല്ലിയതു്. അവിടെ ദു:ഖവെള്ളിയാഴ്ചത്തെ തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ നടത്തുവാനുള്ള സൗകര്യമില്ല. അതിനാൽ രാവിലെ പ്രസംഗംകഴിഞ്ഞു് മൈലാട്ടംപാറ എന്ന മലമുകളിലേക്കു വിയാസാക്രു നടത്തി. ധാരാളം ജനങ്ങൾ പങ്കെടുത്തു. ഒരു വലിയ കുരിശുംവഹിച്ചു് അച്ചൻ അവരെ നയിച്ചു. മലമുകളിൽ ഒരു പരന്ന പാറ ഉണ്ടു്. അവിടെ പന്ത്രണ്ടാം സ്ഥലം വായിച്ചു. അച്ചൻ അവിടെ മുട്ടുകുത്തി ഭക്തിപരവശനായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. മലമുകളിലെത്തി ഒരു പ്രസംഗംകൂടി നടത്തി. ജനങ്ങളെ വളരെയേറെ ചിന്തിപ്പിച്ച ഒരു പ്രസംഗമായിരുന്നു അതു്. തുടർന്നു് എല്ലാവർഷവും ഈ വിയാസാക്രു നടത്തിവരുന്നു.

ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണു് ദുഷ്പ്രക്കുട്ടുകെട്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ അച്ചൻ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയതു്. അവരെ മാമ്മോദീസ സ്വീകരിക്കുകയും പാപജീവിതത്തിനു കൂട്ടുനിന്ന ആളെത്തന്നെ ന്യായമായ വിവാഹം വഴി ഭർത്താവായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

വണ്ടൻമേട്ടിൽനിന്നു നെച്ചിത്തൊഴുവിലേക്കു് ശൗര്യാരച്ചൻ നടന്നുവരികയാണു്. നടന്നു ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. യാക്കോബായ സമുദായാംഗമായ ഒരു സഹോദരൻ പുതുക്കാളകെട്ടിയ ഒരു വണ്ടിയുമായി വരുന്നതു് അച്ചൻ കണ്ടു. എന്നെക്കൂടി വണ്ടിയിൽ കയറ്റാമോ എന്നു് അച്ചൻ ചോദിച്ചു.

'അച്ചോ പുതുക്കാള പിണങ്ങും. നിവൃത്തിയില്ല്ലോ' എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി.

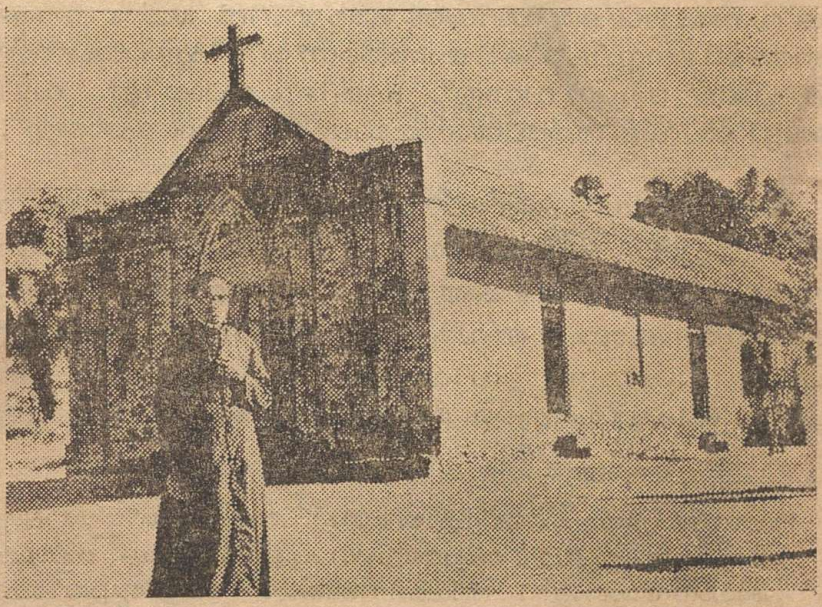
'നീ വണ്ടിയിൽ കയറുമെങ്കിൽ മതി. കാള പിണങ്ങുകയില്ല'. അച്ചൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. അയാൾ പറഞ്ഞു കേറിക്കൊള്ളാൻ. അച്ചൻ വണ്ടിയിൽ കയറി. കാളയുടെ കയറ് അച്ചൻ പിടിച്ചു. കാള സാവധാനം വണ്ടി വലിച്ചു. അച്ചൻ സുഖമായി നെച്ചിത്തൊഴുവിൽ വന്നിറങ്ങുകയും ചെയ്തു. അച്ചനിറങ്ങിയ ഉടനെ കാള പിണങ്ങാനാരംഭിച്ചു. വണ്ടി ഒരു കണ്ടത്തിൽചെന്നു മറിയുകയും ചെയ്തു.

വേറൊരവസരം അച്ചനും നെച്ചിത്തൊഴുക്കാരൻ പുത്തൂർകൊച്ചുംകൂടി നെടുംകണ്ടംപള്ളിയിലേക്കു നടക്കുകയാണു്. പത്തുമൈൽ നടന്നു. അവിടെ കടമപ്പുഴ പാപ്പച്ചിയെന്ന ആളുടെ സ്ഥലമുണ്ടു്. നന്നേ ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നു. പത്തുമൈൽ നടന്നതല്ലേ അച്ചൻ കുറച്ചുനേരം അവിടെ ഇരുന്നു ഉറങ്ങിപ്പോയി. പോകാൻ തിടുക്കമുണ്ടുതാനും. കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നവർ അച്ചനെ ഉണത്തി വിവരം അറിയിച്ചു. നിങ്ങളും പതുക്കെ നടന്നുകൊള്ളൂ ഞാൻ പിന്നാലെ വന്നുകൊള്ളാം എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് അച്ചൻ വീണ്ടും ഉറക്കമായി. മറ്റുള്ളവർ നടന്നു. പള്ളിയോടു് അടുക്കാറായപ്പോൾ അതാ അച്ചൻ ഒരു ജീപ്പിൽ അവരെ കടന്നുപോകുന്നു. ഏതോ ഏലത്തോട്ടം ഉടമസ്ഥൻ അച്ചനെ കണ്ടു വണ്ടിയിൽ കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോകയാണുണ്ടായതു്. തോട്ടം ഉടമകളായ പാണ്ടിക്കാരും സായ്പ്പന്മാരും അച്ചനെ വഴിയിൽ കണ്ടാൽ വണ്ടി നിറുത്തി കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോകുക പതിവായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം നെച്ചിത്തൊഴുപ്പള്ളി ഷെഡ്ഡിൽ അച്ചൻ വരുമ്പോൾ സമയം വളരെ വൈകിയിരുന്നു. അച്ചൻ അന്നു വരുമെന്നു നേരത്തെ അറിയിച്ചിരുന്നതാണു്. എങ്കിലും സന്ധ്യയാകുന്നതുവരെ അച്ചൻ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറെ രാത്രിയായപ്പോൾ പുത്തൂർ ഷെഡ്ഡിൽവന്നു നോക്കി. അച്ചൻ തനിച്ചു് ആനക്കാട്ടിലെ ആ ഷെഡ്ഡിൽ ഒരു

കട്ടിലിൽ ഇരിക്കുന്നു, ഒരു വിളക്കോ തിരിയോ ഒന്നുമില്ല. കൊച്ചു് ഉടനെ അടുത്തുള്ള ഒരു വീട്ടിൽചെന്നു് ഒരു വിളക്കുകൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തു. അതിനുശേഷം സ്വന്തം വീട്ടിൽചെന്നു് അച്ചനു ഭക്ഷണംകൊണ്ടുവന്നു. എന്തു ഭക്ഷണംകൊടുത്താലും അച്ചനു തൃപ്തിയാണു്. നന്നായിരിക്കുന്നെന്നു പറയും.

നെച്ചിത്തൊഴു പൊതുവേ നല്ല ഭ്രമിയാണു്. ഉള്ള ജനങ്ങളും സാമാന്യം കഴിവുള്ളവരുമാണു്. എങ്കിലും അച്ചൻ പലപ്പോഴും സാമ്പത്തികസഹായവും നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കുവേണ്ട വസ്ത്രങ്ങളും മണിക്കുപകരം വണ്ടിയുടെ ഒരു റിമ്മും അച്ചൻ കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തു. ആ

സെൻറു് ഇസിദോർ പള്ളി, നെച്ചിത്തൊഴു–
ഫാ. ജോർജ്ജു് മണലേൽ ആണു് ഇപ്പോഴത്തെ വികാരി

പള്ളിക്കാർ ഇപ്പോഴും അതു സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ട്.* ഈ ഇടവകയിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്നവർ അച്ചനോടുവളരെ നന്ദിയും സ്നേഹവും ഉള്ളവരാണു്. അച്ചൻ പള്ളി സ്ഥാപിക്കുന്ന കാലത്തു് 69 വീട്ടുകാരേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ള. അവരുടെ പേരു വിവരങ്ങളും അച്ചൻതന്നെ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ നൂറിലധികം വീട്ടുകാരുണ്ടു്. ഇടവകക്കാരായി. ഒരു ലോവർ പ്രൈമറിസ്കൂളും അപ്പർ പ്രൈമറിസ്കൂളും പള്ളിയുടേയും മഠത്തിന്റെയും മാനേജുമെൻറിൽ ഇപ്പോഴും ഉണ്ടു്. ഒരു മാക്രറും ബസ്സുസർവീസും മറ്റു ഗവണ്മെൻറുസ്ഥാപനങ്ങളുംകൊണ്ടു് ഇന്നു നെച്ചിത്തൊഴ പുരോഗതിയുടെ നാടായി മാറിയിരിക്കുന്നു. അന്നു് ശൗര്യാരച്ചൻ ആനക്കാട്ടിൽ ഷെഡ്ഡുകെട്ടി ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ചപ്പോഴും തീർച്ചയായും ഈ നാടിനും നാട്ടുകാക്കുംവേണ്ടി മനംനൊന്തു പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടാകണം. ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ അവസാനം ഇവിടെ വന്നപ്പോഴും ഒരു വഴിയുടെ കാര്യത്തിൽ തർക്കം നടക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കി. അന്നുതന്നെ തിരിച്ചുപോകാനുദ്ദേശിച്ചാണു് അച്ചൻ വന്നതു്. എങ്കിലും പോയില്ല. വഴിവെട്ടി റോഡുതീർത്തതിനുശേഷമാണു് അച്ചൻ പോയതു്.

ഒരു ദിവസം ഒരു പാവപ്പെട്ട വീട്ടിൽകയറിച്ചെന്നു ശൗര്യാരച്ചൻ. പുല്ലുമേഞ്ഞ ഒരു ചെറുകുടിലായിരുന്നു അതു്. അമ്മയും രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളും മാത്രമേ ഉള്ള. വളരെ ദാരിദ്ര്യത്തിലാണു് അവർ കഴിഞ്ഞിരുന്നതു്. അച്ചനു് ഏറെ ദു:ഖംതോന്നി. വിവരങ്ങളും ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. അച്ചന്റെ കൈവശം ആകെ മുപ്പതുപൈസയേ ഉണ്ടായിരുന്നു

---

* ശൗര്യാരച്ചന്റെ ചരമദിനമായ മാർച്ചു് അഞ്ചാം തീയതി പാട്ടുകുബ്ബാനയും ഒപ്പീസും അച്ചനുവേണ്ടി എല്ലാക്കൊല്ലവും ചൊല്ലിക്കുവാൻ യോഗംകൂടി തീരുമാനിക്കുകയും മെത്രാപ്പോലീത്താച്ചൻ അതു അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ വാഴക്കുളം കൊവേന്തയിൽ അച്ചനുവേണ്ടി ഗ്രിഗോറിയൻ കുബ്ബാനചൊല്ലിക്കുവാനും ഈ നാട്ടുകാർ കുറെ പണം പിരിച്ചിട്ടുള്ളതായും അറിയുന്നു.

ള്ള. അതു കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാം. ഈ വിഷമമൊക്കെ മാറും'. അതിൽപ്പിന്നെ അതുപോലുള്ള ദാരിദ്ര്യദുഃഖമൊന്നും അവർക്കനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലെന്നു പറയുന്നു. ഏതു പാവപ്പെട്ടവനോടും അടുക്കുന്നതിനും അവരുടെ പ്രയാസങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്നതിനും ശൗര്യാരച്ചൻ ഒരിക്കലും വിമുഖനായിരുന്നില്ല. പാവപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി പള്ളിയും സ്കൂളും പണിയിക്കുവാൻ ആലപ്പുഴമുതൽ പീരുമേട്ടുവരെയുള്ള പണക്കാരുടെ വീടുകളിൽ ഒരു ഭിക്ഷാടകനെപ്പോലെ അദ്ദേഹം കയറിയിറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി, കൂട്ടിക്കൽ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലും ഇക്കാര്യത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം അലഞ്ഞുനടന്നിട്ടുണ്ട്. ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു. ആ സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കുകയും സേവിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന ക്രിസ്തുനാഥന്റെ ദിവ്യസന്ദേശം ഹൈറേഞ്ചിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് വല്ല്യച്ചൻ നീണ്ട അഞ്ചുവർഷം അവിടെ താമസിച്ചതു്.

നെച്ചിത്തൊഴു പള്ളി പണിയാൻ അനുവാദത്തിനായി ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു് അയച്ച അപേക്ഷ ശൗര്യാരച്ചന്റെ നിർവാര്യമായ അപ്പസ്തോലികതീഷ്ണതയെ വിളംബരം ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണ്. അതു താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ഏ. പെ. പെ. ബ. പിതാവേ,

ഈ നാട്ടുകാർ സാമാന്യം ധനശേഷിയുള്ളവരാണ്. പള്ളിപണിയുവാൻ അനുവദിച്ചാൽ എല്ലാവരും യോജിച്ചു പണതുകൊള്ളും. വണ്ടൻമേട്ടു പള്ളി ഇവർക്കു വളരെ ദൂരമാണ്. ഇവരുടെ വിഷമസ്ഥിതിയിൽ എനിക്കു സഹതാപമുണ്ട്. യാതൊരു പ്രതിഫലവും കൂടാതെ ഇവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികാവശ്യങ്ങൾ ഞാൻ നടത്തിക്കൊടുത്തുകൊള്ളാം.

എളിയ മകൻ ശൗര്യാരച്ചൻ

(1953 സെപ്റ്റം. 6–ാം തീയതി)

നെച്ചിത്തൊഴവിലെ ഷെഡ്ഡിൽ തനിച്ചു കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്ന ഒരു രാത്രിയിൽ ഒരു മോഷണമുണ്ടായി. കള്ളൻ അച്ചൻ കിടന്നിരുന്ന മേശയിൽ ചവുട്ടി മുകളിൽ തൂക്കിയിരുന്ന ബാഗിൽ കൈയിട്ടു. എന്താണു മേഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെന്നു് അച്ചൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. ഏതായാലും വിലപ്പിടിപ്പുള്ള യാതൊന്നും അയാൾക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല; പൂജാപാത്രങ്ങൾ വല്ലതുമാണെങ്കിലല്ലാതെ. അക്കാലത്തു അവിടങ്ങളിൽ പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന 'കള്ളക്കാസിം' ആയിരിക്കണം അയാളെന്നു് ഊഹിക്കപ്പെടുന്നു.

ഒരു രാത്രി വണ്ടൻമേട്ടിൽവച്ചു് അച്ചനു വഴിതെറ്റിപ്പോയി. മുമ്പു് കാളവണ്ടിയിൽ കയറിയ ആ യാക്കോബായ സഹോദരനാണു് അച്ചനെ വഴികാണിച്ചു് സ്ഥലത്തെത്തിച്ചതു്. ഈ ഉപകാരം അച്ചൻ ഒരിക്കലും മറന്നില്ലെന്നും പിന്നീടുണ്ടായ ഒരു വസ്തുതക്കത്തിന്റെ അവസരത്തിലും മറും അച്ചൻ വലിയതോതിൽ പ്രത്യുപകാരം ചെയ്തെന്നും ആ സഹോദരൻ പറയുന്നു.

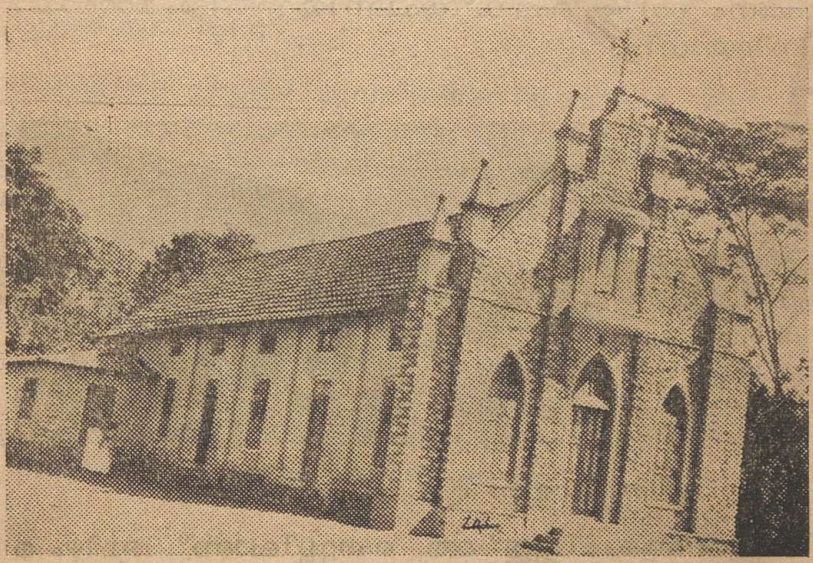
നെച്ചിത്തൊഴവിൽവന്നു് ഇടവക ജോലികളും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് ശൗര്യാരച്ചൻ യാതൊരു പ്രതിഫലവും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. കൈയിൽ കാശൊട്ടും ഇല്ലെങ്കിൽ യാത്രച്ചെലവിനു് രണ്ടുരൂപാമാത്രം എടുത്തിരുന്നു.

സൗന്ദര്യവും ഭീകരതയും കൈകോർത്തു നില്ക്കുന്ന പീരുമേട്ടിലെ കുന്നിൻതടങ്ങളിൽ ശൗര്യാരച്ചനർപ്പിച്ച ദിവ്യബലിയിൽ മിക്കപ്പോഴും ക്രിസ്തുവിന്റെ എഴുന്നെള്ളത്തിനു് കാട്ടാനകളുടെ അലർച്ചകളാണു് അകമ്പടി നിന്നതു്. കുഴലൂതിയും പാട്ടുകൊട്ടിയും ആനയെ ഓടിക്കുന്ന കർഷകരുടെ അട്ടഹാസങ്ങളും പിന്നിൽ മുഴങ്ങിയിരുന്നു. കുടിയേറ്റക്കാരെ ഇറക്കിവിട്ടു് ഫോറസ്റ്റുകാർ തീ കൊളുത്തിയ ചെറുകുടിലുകളിലെ കെട്ടടങ്ങിയ–അവശമായ തീജ്വാലകളും ശൗര്യാരച്ചന്റെ കൈകളിലുയരുന്ന പതിത പ്രേമിയായ ക്രിസ്തുവിനോടു് നീതിക്കുവേണ്ടി കേണിട്ടുണ്ടാകും.

ഹൈറേഞ്ചിലെ മിഷനറിപ്രവർത്തനം അവസാനിപ്പിച്ച് 1957–ൽ ആണ വാഴക്കുളത്തേക്കു തിരിച്ചു പോയതു്. അപ്പോഴേ 70 വയസ്സുപ്രായവും എൺപതിന്റെ ക്ഷീണവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു് അയച്ച കത്തിൽ കാണുന്നു. 'പീരുമേടു് മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം അവസാനിപ്പിച്ചു് സ്വദേശമായ വാഴക്കുളത്തേക്കു് പോകയാണു്. വാർദ്ധക്യം; വയസ്സു് 70 ആയി.'

തേങ്ങാക്കൽ
(മ്ളാമല സെൻറ് മേരീസ് ചർച്ച്)

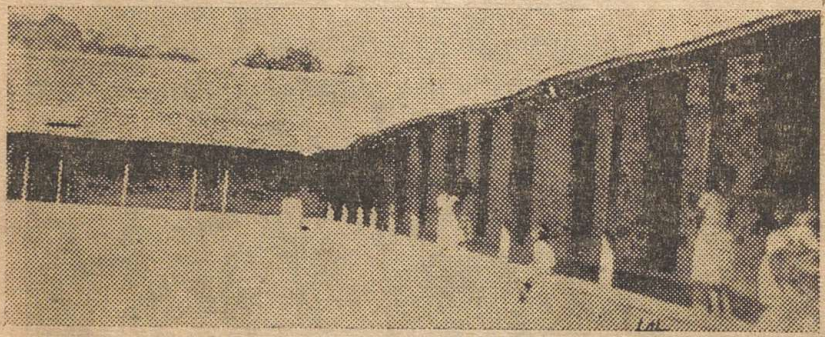
പൂഞ്ഞാർ പാതാമ്പുഴ പൂണ്ടിക്കുളത്തു ശ്രീ ലൂക്കാ ദേവസ്യാ എന്ന ആളുടെ ക്ഷണപ്രകാരമാണു ശൗര്യാരച്ചൻ തേങ്ങാക്കൽ വന്നതെന്നു പറയുന്നു. പൂണ്ടിക്കുളംകാരുടെ വക തേങ്ങാക്കൽ പുതുവലിൽ ഒരു പന്തൽ ഇട്ടു് അവി

സെൻറ് മേരീസ് ചർച്ച്, മ്ലാമല. ഫാ. തോമസ് പള്ളിപ്പുറത്തു ശ്ശേരിയാണു് ഇപ്പോഴത്തെ വികാരി

ടെയാണു് ആദ്യം വി. കുബ്ബാന ചൊല്ലിയതു്. ഒരു പ
ള്ളിക്കുവേണ്ട സ്ഥലം പൂണ്ടിക്കുളംകാർ ദാനമായി ശൗര്യാ
രച്ചനെ ഏല്പിച്ചു. എങ്കിലും കുറെക്കൂടി യാത്രാസൗകര്യമു
ള്ള ഒരു സ്ഥലത്തിനുവേണ്ടി അച്ചൻ അന്വേഷിച്ചുകൊ
ണ്ടിരുന്നു.

തേങ്ങാക്കൽ മ്ലാമല എന്ന സ്ഥലത്തു് സൗകര്യപ്രദ
മായ ഒരു സ്ഥലം കണ്ടെത്തി. കോട്ടയം പാലാമ്പടത്തു
ശ്രീ പി.റ്റി. തോമസിന്റെ വകയായിരുന്ന ആ സ്ഥലം.
അച്ചനും പൂണ്ടിക്കുളത്തു ലൂക്കാദേവസ്യായുംകൂടി ശ്രീ പി.
റ്റി. തോമസിനെ കണ്ടു സംസാരിച്ചു. ആദ്യം ഒരേക്കർ
സ്ഥലം അദ്ദേഹം സംഭാവന നല്കി. പള്ളിയോടു ചേർന്നു
സിമത്തേരിയും സ്കൂളും പണിയേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാ
യിരുന്നു. അതിനു സ്ഥലം തികയാതെ വന്നപ്പോൾ ശൗ
ര്യാരച്ചൻ പി. റ്റി. തോമസിനെത്തന്നെ വീണ്ടും അഭ
യംതേടി. അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഒന്നേകാൽ ഏക്കർകൂടി നല്ല
കയും ചെയ്തു. പൂണ്ടിക്കുളംകാർ നല്കിയ വസ്തുവിറ്റുകിട്ടി
യ പണം ഇവിടെ ഷെഡ്ഡുപണിയുന്നതിനും മറ്റുമായി
വിനിയോഗിച്ചു.

ഫാത്തിമാ മാതാ എൽ. പി. എസ് മ്ലാമല

സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചതു് ഒരു ഷെഡ്ഡിലാണു്. തമിഴും മ
ലയാളവും പഠിപ്പിക്കുവാൻ നാട്ടുമ്പുറങ്ങളിൽനിന്നു് അ
ദ്ധ്യാപകരെ വരുത്തി. സാധുക്കളായ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ

യും തോട്ടം തൊഴിലാളികളുടെയും കുട്ടികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യം നല്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

സ്കൂളിന്റെ ഒരു മൂലയിലാണു വി. കുബ്ബാന ചൊല്ലിയിരുന്നതു്. മാസത്തിൽ നാലു കുബ്ബാനവീതം ഉണ്ടായിരുന്നു. കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി കൊല്ലംകുളത്തു ശ്രീ ചാക്കോച്ചന്റെ കെട്ടിടത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടെനിന്നു ബസ്സിനുവന്ന വണ്ടിപ്പെരിയാറിൽ ഇറങ്ങി ആറര മൈൽ എസ്റ്റേയ്റ്റ് റോഡിലൂടെ നടന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹം മ്ലാമലയിൽ എത്തിയിരുന്നതു്. മാസത്തിലെ നാലു കുബ്ബാനകൾക്കു പുറമെ മാമ്മോദീസാ, വിവാഹം, രോഗിലേപനം മുതലായ കൂദാശകൾ നടത്തിക്കിട്ടുവാനുണ്ടെങ്കിൽ അറിയിച്ചാൽ അതിനും അദ്ദേഹം വരുമായിരുന്നു. വരുമ്പോൾ സ്ഥലത്തുള്ള സാധുക്കളുടെ ഭവനങ്ങൾ സന്ദർശിക്കും. പലപ്പോഴും സാമ്പത്തികസഹായവും അവർക്കാവശ്യമായിരുന്നു. അതും ശൗര്യാരച്ചൻ കഴിവനുസരിച്ചു നിവൃത്തിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

പള്ളിയും സ്കൂളും സെമിത്തേരിയുമൊക്കെ തുടങ്ങിയെങ്കിലും ജനങ്ങൾക്ക് അവിടെ എത്തിച്ചേരാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ട വലുതായിരുന്നു. ഗവൺമെന്റു സഹായംതന്നെ വേണ്ടിയിരുന്നു ഇതു പരിഹരിക്കുവാൻ. ശൗര്യാരച്ചൻ ഗവൺമെന്റിനു നിവേദനം സമർപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ വണ്ടിപ്പേരിയാറിൽനിന്നു തേങ്ങാക്കൽവരെ ഒരു ബസ്സുസർവീസ് അനുവദിച്ചുകിട്ടി. K. R. ശങ്കറിന്റെ K. R, S. മോട്ടോർസർവ്വീസ് ശൗര്യാരച്ചന്റെ ശ്രമഫലമായി ഉണ്ടായതാണു്. ഇന്നും തുടരുന്നുണ്ടതു്. എസ്റ്റേയിറ്റ് റോഡിൽക്കൂടി ബസ്സ് സർവ്വീസ് ആരംഭിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ തോട്ടം മാനേജർക്കു് എതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അതു ഫലപ്പെട്ടില്ല.

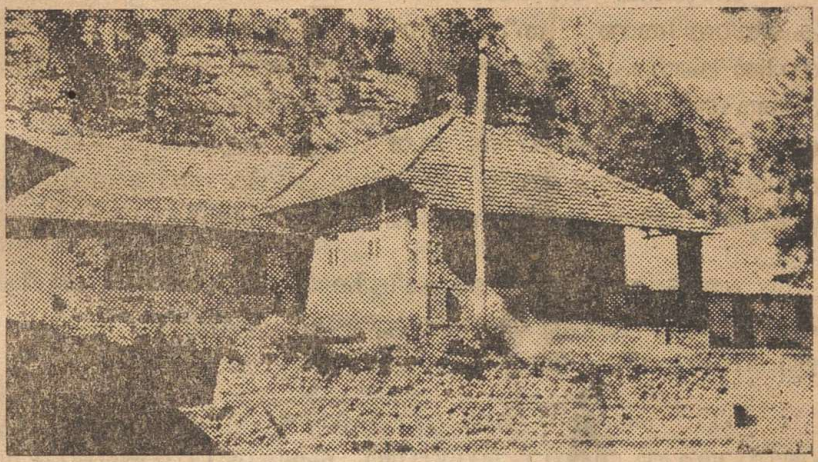
മ്ലാമലയിൽ കിട്ടിയിരിക്കുന്ന പോസ്റ്റാഫീസും ശൗര്യാരച്ചന്റെ അദ്ധ്വാനഫലമാണു്. ഇനിയുമുണ്ടായിരുന്നു നടന്നുകിട്ടേണ്ട അത്യാവശ്യങ്ങൾ പലതും. വെള്ളം കൂടാ

തെ ജീവിക്കുക വയ്യല്ലോ. മ്ലാമലയിൽ ശുദ്ധജലത്തിനു ക്ഷാമമായിരുന്നു. പള്ളിവക കുറച്ചു സ്ഥലം പഞ്ചായത്തിനു വിട്ടുകൊടുത്തു് അവിടെ നാട്ടുകാർക്കായി ഒരു കിണർ കുഴിപ്പിച്ചു.

അങ്ങനെ മ്ലാമലയിലെ കാടുകളിൽ കുടിയേറിയ മനുഷ്യർക്കു് മനുഷ്യരെപ്പോലെ ജീവിക്കുവാൻ ശൗര്യാരച്ചൻ വഴി ഒരുക്കി. അവരുടെ മാനസികവും ശാരീരികവുമായ ഏതാവശ്യങ്ങളിലും അച്ചനായിരുന്നു അവരുടെ പ്രതീക്ഷ. പള്ളിയിൽ വരാൻ ആരോഗ്യമില്ലാതിരുന്നവരെ അദ്ദേഹം വീടുകളിൽ ചെന്നു സന്ദർശിച്ചു; ദിവ്യകാരുണ്യസ്ഥിതനായ ക്രിസ്തുവിനെ അവരുടെ കുടിലുകളിലേയ്ക്കും സംവഹിച്ചു.

മ്ലാമലയിൽ ഷെഡ്ഡു് കെട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ മേട്ടിൻ പുറത്തു പുല്ലുചെത്തിക്കൂട്ടിയിട്ടിരുന്നതിന്റെ പുറത്തു ഒരു കൊളുന്തുചാക്കും പുതച്ചാണു് അദ്ദേഹം കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്നതു്. സമീപസ്ഥരായ സാധുക്കൾ അവരുടെ കഴിവിൽപ്പെട്ട ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തിരുന്നു. എല്ലാ ജീവിതസൗകര്യങ്ങളുമുള്ള വാഴക്കുളം ആശ്രമത്തിലെ ജീവിതം ഉപേക്ഷിച്ചാണു് ആ പാവപ്പെട്ട കുടിയേറ്റക്കാർക്കായി അദ്ദേഹം ഈ ത്യാഗം അനുഷ്ഠിച്ചതു്.

സ്കൂളിൽ വന്നിരുന്ന കുട്ടികൾ വേണ്ടത്ര ശുചിത്വം പാലിച്ചിരുന്നില്ല. അവരെ വൃത്തിയും വിദ്യാഭ്യാസവും സംസ്കാരവും ഉള്ളവരാക്കുവാൻ കന്യാസ്ത്രീകളുടെ സേവനമായിരിക്കും കൂടുതൽ ഉപകരിക്കുക എന്നു് ശൗര്യാരച്ചൻ മനസ്സിലാക്കി. ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാപ്പോലീത്തായെ ചെന്നുകണ്ടു് ഒരു മഠം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള അനുവാദം സമ്പാദിച്ചു. കൂട്ടിക്കൽ മഠത്തിൽനിന്നു കന്യാസ്ത്രീകളെയും വരുത്തി. മഠം സ്ഥാപിച്ചു. സ്കൂളിലെ ജോലി അവരെ ഏല്പിക്കയും ചെയ്തു. സാധുക്കളായ കുട്ടികൾക്കു പാലും ഗോതമ്പും ഭക്ഷണവും കൊടുക്കുവാനാരംഭിച്ചു. ഇന്നും ഈ പതിവു തുടരുന്നുണ്ടു്.

ക്രാരിസ്റ്റ് കോൺവെൻറ്, മ്ലാമല

കുടിപ്പള്ളിക്കൂടമായി ആരംഭിച്ച സ്കൂൾ ഇന്ന് അപ്പർ പ്രൈമറിയായി വളർന്നിരിക്കുന്നു. താമസംവിനാ ഹൈസ്കൂളായി ഉയരാനും സാദ്ധ്യതയുണ്ട്.

ശൗര്യാരച്ചൻ ആരംഭിച്ച വേദപാഠക്ലാസ്സും ഇന്നു തുടർന്നു നടക്കുന്നു.

ഈ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ രോഖാമൂലമായ റിക്കാർഡുകളും ഒന്നും ശേഷിക്കാത്തവിധം എങ്ങനെയോ നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയി.

അണക്കര സെൻറ് തോമസ് പള്ളി

കുടിയേറ്റ സ്ഥലങ്ങളിൽ ശൗര്യാരച്ചൻ പള്ളിയും പള്ളിക്കൂടവും സ്ഥാപിക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടെ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ എണ്ണവും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. നാട്ടിൽ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളും ചെയ്തുനടന്ന കാലത്തു കണ്ടിട്ടുള്ള പലരെയും ഈ കുടിയേറ്റസ്ഥലങ്ങളിൽ വച്ചു കണ്ടു വീണ്ടും പരിചയപ്പെട്ടു. അവരുടെ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും തിരക്കി അറിഞ്ഞു അങ്ങോട്ട് പുറപ്പെടുകയാണു് അടുത്തപടി.

ഒരിക്കൽ തേങ്ങാക്കൽനിന്നും വണ്ടൻമേട്ടിനു പോകുകയായിരുന്നു. തീക്കോയി സ്വദേശിയായ എട്ടൊന്നിൽ കുഞ്ഞപ്പൻ എന്ന ആളെ വഴിക്കുവച്ചു കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃഷിസ്ഥലവും ചുറ്റുപാടുകളും ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. അവിടെ ഒരു പള്ളി ആവശ്യമാണെന്നു തീരുമാനിക്കയും ചെയ്തു. ശൗര്യാരച്ചന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ പ്രവൃത്തിയിലെത്തുവാൻ താമസമുണ്ടാകാറില്ല.

എട്ടൊന്നിൽകാരുടെ പീടികത്തിണ്ണയിൽ ഒരു വീപ്പക്കുറ്റിയുടെ പുറത്തു ശൗര്യാരച്ചൻ വി. കുബ്ബാന ചെല്ലാനുള്ള ബലിപീഠം ഒരുക്കി.

വി. കുബ്ബാന ചൊല്ലാൻവേണ്ട സാമാനങ്ങളെല്ലാം ശൗര്യാരച്ചൻ തന്റെ ബാഗിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വി. കുബ്ബാന സ്വീകരിക്കാനുള്ളവരെല്ലാം മുറ്റത്തിറങ്ങി ഓരോ ചെറിയ കല്ലെടുത്തു കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ അവരുടെ എണ്ണമെടുത്തു അത്രയും ഓസ്തി കുദാശ ചെയ്യാനെടുത്തുവച്ചു. മുട്ടുകുത്തി കുറെനേരം മൗനമായി പ്രാർത്ഥിച്ചശേഷമാണു ദിവ്യബലി ആരംഭിച്ചതു. തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കുശേഷം സമീപസ്ഥർ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്ത ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. ഇനിയും വരാമെന്നും അപ്പോൾ എല്ലാവരെയും കാണാമെന്നും വി. കുബ്ബാന ചൊല്ലാമെന്നും എല്ലാവരും പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞശേഷം ബാഗുമെടുത്തു അടുത്ത സ്ഥലത്തേക്കു യാത്രയായി.

അണക്കരപ്പള്ളിയുടെ ബീജാവാപമായിരുന്നു അതു. പിന്നീടു ഒന്നും രണ്ടും ആഴ്ചകൾ ഇടവിട്ടു ഇവിടെവന്നു ശൗര്യാരച്ചൻ വി. കുബ്ബാന ചൊല്ലുകയും കുമ്പസാരം കേൾക്കുകയും ദിവ്യകാരുണ്യം നല്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു. അതിനുശേഷം ആറുമാസത്തോളം തുടർച്ചയായി 8—ാം മൈലിൽ, കൊല്ലംകുളത്തു ശ്രീ ചാക്കോച്ചന്റെ വക ഒരു കെട്ടിടത്തിലാണു കുബ്ബാന ചൊല്ലിവന്നതു. ഏറുമേലിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ തോമസിന്റെ ദാനമായി അവിടെ ഇരുപത്തഞ്ചു സെന്റു സ്ഥലം ലഭിച്ചു. പള്ളിപണിയുവാൻ. അച്ചനും സമീപസ്ഥരാ

യ ക്രിസ്ത്യാനികളും സഹകരിച്ച് അവിടെ ഒരു ഷെഡ്ഡ് കെട്ടി. ആഴ്ചയിൽ ഒരു കുബ്ബാനവീതം ഈ ഷെഡ്ഡിൽ ചൊല്ലിവന്നു. കുബ്ബാന ചൊല്ലുന്നതിനു തലേദിവസം വരണം. അച്ചൻ നാട്ടിൽനിന്നോ തേങ്ങാക്കൽനിന്നോ തലേദിവസം വന്നു ഇലഞ്ഞിമറ്റത്തിൽ ശ്രീ ഉലഹന്നൻ എന്ന ആളുടെ ഒരു വെടിക്കെട്ടുകടയുടെ ചാർത്തിലാണു താമസിച്ചിരുന്നതു്. കൊടിയ തണുപ്പും കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ വിഹാരവും കൊള്ളക്കാരുടെ ഉപദ്രവങ്ങളും ഫോറസ്റ്റു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പുരപൊളിക്കലും കത്തിക്കലും കൈക്കൂലി വാങ്ങലുമെല്ലാമായിരുന്ന ആ സ്ഥലത്തിന്റെയും കാലത്തിന്റെയും പ്രത്യേകതകൊ്. കൈക്കൂലികൊടുക്കാത്തവരെ മർദ്ദിക്കയും കോടതികയറ്റുകയും ചെയ്യുന്നതും അപൂവ്വമായിരുന്നില്ല. പറയത്തക്ക സാമ്പത്തികശേഷിയുള്ളവരായിരുന്നില്ല കൃഷിക്കാർ.

കുബ്ബാന ചൊല്ലാൻ വരുമ്പോൊ സ്ഥലത്തെ സാധുക്കൊ കൊടുക്കുന്ന ഭക്ഷണമാണു് അദ്ദേഹം കഴിച്ചിരുന്നതു്. ചിലപ്പോൊ എട്ടൊന്നിൽനിന്നും ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ദിവസം അച്ചൻ ആ വീട്ടിൽ വരുമ്പോൊ കപ്പ പുഴുങ്ങിയതു മാത്രമേയുള്ള, കറി ഒന്നുമില്ലല്ലോ എന്നു കുഞ്ഞാപ്പൻ ചേട്ടന്റെ മകൊ മറിയക്കുട്ടി ഖേദപൂവ്വം അറിയിച്ചു. അപ്പോൊ അച്ചൻ പറയുകയാണു്:

'എന്റെ കുഞ്ഞേ, നീയാ പഴയ കുട്ടപ്പാള ഒന്നു നോക്കിക്കേ. വല്ല അയലത്തലയും കാണും. നമുക്കു് അതു കൊണ്ടു ചമ്മന്തി അരച്ചാൽ കപ്പയ്ക്കു നല്ലതാണു്.

മറിയക്കുട്ടി അങ്ങനെ ചെയ്തു. അച്ചൻ അതുംകൂട്ടി ഭക്ഷണം കഴിക്കയും ചെയ്തു.

ചില ദിവസങ്ങളിൽ നേരം ഇരുട്ടിയായിരിക്കും അച്ചൻ വരുക. ഇലഞ്ഞിമറ്റം കുഞ്ഞുചേട്ടൻ അപ്പോൊ കടയടച്ചു പോയിക്കാണും. അപ്പോൊ അവിടെ താമസിക്കുന്ന തമ്പിച്ചെട്ടിയാർ എന്ന ആളായിരിക്കും അച്ചന്റെ സഹായത്തിനെത്തുക. അയാൊ അച്ചനെ കൈക്കു പിടിച്ചു് എട്ടൊന്നിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കും.

എട്ടോ പത്തോ കത്തോലിക്കാ കുടുംബങ്ങളുണ്ടായാലുംമതി അച്ചൻ അവക്കുവേണ്ടി അവരുടെ സ്ഥലത്തു ചെന്നു കുർബ്ബാന ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുമായിരുന്നു. അണക്കരയും വളരെക്കുറച്ചു കുടുംബങ്ങളേ അന്നുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ഒരു പ്രദേശത്തു പുതിയതായി മിഷൻ ആരംഭിക്കുമ്പോഴും ആ സ്ഥലത്തേയും അവിടെ കുടിയേറിപ്പാർക്കുന്ന മനുഷ്യരെയുംപറ്റി ശൗര്യാരച്ചൻ സൂക്ഷ്മമായി പഠിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഇതു വ്യക്തമാണു്. അവരിലൊരാളെപ്പോലെയാണു് അവരുടെ അനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുക. വാസ്തവത്തിൽ മുഴുവനായും അച്ചൻ അവരുടെതായിത്തീർന്നിരുന്നു.

അണക്കര ഷെഡ്ഡിൽ ആദ്യം നടത്തിയ പ്രസംഗം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

'മിശിഹായിൽ പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരങ്ങളേ;

ദൈവം ഈ ഭൂമി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടു് അനേകായിരം വർഷങ്ങളായി. എങ്കിലും ഈ കാലയളവിലാണു നാം കുടിയേറി താമസിക്കുന്നതിനും കൃഷിയിറക്കുന്നതിനും ഇടയായതു്. മനുഷ്യൻ വദ്ധിച്ചുപെരുകുമെന്നും അവർ അദ്ധ്വാനിച്ചു നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പുകൊണ്ടു് ഉപജീവനം നടത്തേണ്ടവരാണെന്നും ദൈവം മുൻകൂട്ടി കണ്ടുകൊണ്ടു വിസ്തൃതമായ ഈ ഭൂവിഭാഗങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചു. നാം നമ്മുടെ നാടും വീടും വിട്ടുകൊടിയ തണുപ്പും മറ്റും സഹിച്ചു കാട്ടാന മുതലായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ നടുവിൽ ഈ ചെറുകുടിലുകളിൽ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നു. കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്യുന്നു. ഇതു നമ്മുടെ ഉപജീവനത്തിനു വേണ്ടിയാണു്. ഈ ക്ലേശമെല്ലാം സഹിച്ചാലും എത്ര സമ്പാദിച്ചാലും നമ്മുടെ താല്ക്കാലികകാര്യം മാത്രമേ ഇതുകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇതിനെക്കാളും അഭികാമ്യമായതും നിലനില്ക്കുന്നതുമായ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തു നാമെല്ലാം ചെന്നുചേരണം. നമ്മുടെ വയറുനിറയ്ക്കുവാൻവേണ്ടി ഇത്രമാത്രം കഷ്ടപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ നിത്യമായ നിലനില്പിനുവേണ്ടി ഇതിനെക്കാളും കഷ്ടപ്പെടുകയും ശ്രദ്ധിച്ചു ജീവിക്കുക

യും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ച വി. കുർബ്ബാന സ്വീകരിച്ചു പ്രമാണങ്ങളും കാത്തു ജീവിക്കണം. നാട്ടിൽനിന്നും നമ്മൾ പോന്നു. ഈ കാട്ടിൽ വന്നു. ഇനി എങ്ങനെയും ജീവിക്കാമെന്നു് ആരും ധരിച്ചേക്കരുതു്. നമ്മുടെ സഭയേയും സഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങളേയും നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ വിശ്വാസത്തേയും പാരമ്പര്യത്തേയുമൊന്നും നാം ഒരു നാളും മറക്കാനിടയാകരുതു്. 'സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു് ഇറങ്ങിയ ജീവനുള്ള അപ്പം ഞാനാകുന്നു. എന്നെല്ലാം നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ ഇതു കാടാണു്. ഇവിടെ എന്തും ചെയ്യാം. എങ്ങിനെയും ജീവിക്കാം എന്നൊക്കെ വിചാരിച്ചു വഴിപിഴച്ച ജീവിതം ആരും തുടങ്ങരുതു്. ഇതെല്ലാം പോയി ഇവിടം പുരോഗമിക്കും. ഇവിടെ ഒരു പള്ളി ഉണ്ടാകും. സ്ഥിരം വികാരിവരും. ക്രമേണ ഒരു ഫൊറോനയായി ഈ എട്ടാംമൈൽ ഉയർന്നുവരും. അതിനായി ഈ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം'.

ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം ഒരു അറിയിപ്പുകിട്ടി. ശൗര്യാരച്ചൻ ഇലഞ്ഞിമരം കുഞ്ഞേട്ടന്റെ കടയിൽവന്നു താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. നാളെ എട്ടാം മയിലിൽ (അണക്കര) കുബ്ബാനയുണ്ടാകും എന്നു്. പലരും അച്ചനെപ്പറ്റി അത്ഭുതപ്പെട്ടു. പലവിധത്തിൽപോയി അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ. ഈ വയസ്സനച്ചന്റെ ത്യാഗസന്നദ്ധതയേയും ജനങ്ങളോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വത്തേയുംപറ്റി പലരും അത്ഭുതത്തോടെ സംസാരിച്ചു. തടിച്ച ശരീരത്തോടെ ഭാരമുള്ള സഞ്ചിയുംതൂക്കി കുടയും വടിയുമായി ഇരട്ടക്കണ്ണട ധരിച്ചു്, വിഷമിച്ചു ശ്വാസോച്ഛ്വാസംചെയ്തു്, പതുക്കെപ്പതുക്കെ അടിവച്ചു നടന്നുകേറുന്ന ശൗര്യാരച്ചന്റെ രൂപം അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആഴമായി പതിയുകതന്നെ ചെയ്തു. ഉഗ്രമായ കാറ്റു ചിലപ്പോൾ കുടയും ദോവയും പറപ്പിച്ചിരുന്നു. ബലംപിടിച്ചു നടന്നുനീങ്ങുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരും. അപ്പോൾ മഴ കുറേശ്ശെ ഉണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും സാരമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു കുടമടക്കി കക്ഷത്തിൽവച്ചു നടന്നുകളയും. അച്ചനെപ്പോലെതന്നെ അച്ചന്റെ കുടയും വടിയും

വാദ്ധ്യത്തിലെത്തിയവരാണ്. ആശ്രമത്തിൽനിന്നു പിണങ്ങിപ്പോന്നതാണോ എന്നുപോലും ചിലർ സംശയിച്ചിട്ടുണ്ട്. തലയ്ക്കു വട്ടുപിടിച്ചതാണെന്നു മറ്റു ചിലർ; അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനു് ഈ ഹൈറേഞ്ചിലെ കാടുകളിൽക്കൂടി ഇങ്ങനെ ഒരു വയസ്സനച്ചൻ അലഞ്ഞുതിരിയണം?

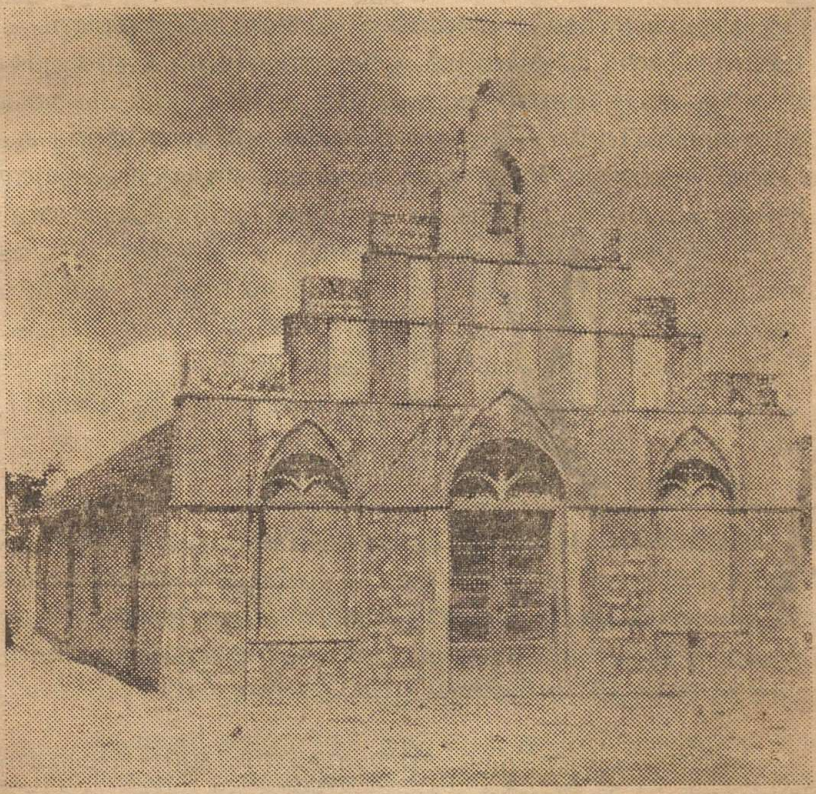
ശൗര്യാരച്ചനെപ്പറ്റിയുള്ള യഥാർത്ഥവിവരങ്ങൾ അവരെപ്പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കേണ്ടിവന്നു, സുഹൃത്തുക്കൾക്കു്. അദ്ദേഹം നാട്ടിൽ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ധ്യാനപ്രസംഗകനും ആത്മീയ പിതാവും പ്രശസ്തനായ ഗ്രന്ഥകാരനും മറ്റും ആണു് എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവരുടെ അത്ഭുതാദരങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചതേയുള്ളൂ.

അണക്കര, കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ ശ്രീ തോമസ് ദാനം ചെയ്ത സ്ഥലത്തു ഷെഡ്ഡുകെട്ടി വി. കുർബ്ബാന ചൊല്ലാനൊരുങ്ങിയപ്പോൾ ശൗര്യാരച്ചൻ ഇപ്രകാരം പറയുകയുണ്ടായി:

'നമ്മൾ ആദ്യം വലിയ വീപ്പക്കുറ്റിയുടെ പുറത്തു വി. കുർബ്ബാന ചൊല്ലി. ഇപ്പോൾ ഇരുപത്തഞ്ചു സെന്റു സ്ഥലം സ്വന്തമായി കിട്ടി, ഷെഡ്ഡുകെട്ടി വി. കുർബ്ബാന ചൊല്ലാൻ പോകുന്നു. വളരെ സൗകര്യപ്രദമായ ഇവിടെ ഒരു കാലത്തു വലിയ പള്ളിയും ഇടവകയും ഫൊറോനായും ഉയർന്നുവരും. അതിനായി നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം. കത്തോലിക്കരായ നമ്മൾ ഒരു സ്ഥലത്തും പള്ളി സ്ഥാപിച്ചു് ഉപേക്ഷിക്കയോ പരാജയപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. കുറെക്കാലം മുമ്പു മലബാർ പ്രദേശത്തും ഇതുപോലെ ആളുകൾ കുടിയേറി പള്ളികൾ സ്ഥാപിച്ചു. ആദ്യം ഷെഡ്ഡുകളായി ആരംഭിച്ചു. പിന്നീടു വളർന്നു വലിയ ഇടവകകളായി. ഇപ്പോൾ സാമാന്യം നല്ല ദേവാലയങ്ങളും പണിതീർന്നുവരുന്നു. സർവ്വശക്തനായ ദൈവം നമ്മേയും ഈ സ്ഥാപനത്തേയും ധാരാളമായി അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.'

ശൗര്യാരച്ചൻതന്നെ കൈക്കാരന്മാരെയും കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങളേയും നിയമിച്ചു. കൊയ്ത്തുകാലത്തു നെല്ലുപിരിവു നടത്തിയും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽനിന്നു ധനശേഖരം

നടത്തിയും പല ഘട്ടങ്ങളിലായിട്ടാണു് ഇന്നു കാണുന്ന പള്ളി പണിനടത്തിയതു്. 1950–ലെ വി. വർഷവും 1952–ലെ സെൻറു് തോമസിൻെറ ഭാരതപ്രവേശത്തി

സെൻറു് തോമസു് ചച്ചു് അണക്കര (പഴയതു്)

ൻെറ 19–ാം ശതാബ്ദിയും അനുസ്മരിച്ചു പള്ളിക്കു സെൻറു് തോമസു് ചച്ചു് അണക്കര എന്നു പേരുമിട്ടു. എട്ടൊന്നിൽ കാർ ദാനംചെയ്ത സെൻറു് തോമസിൻെറ ഒരു രൂപവും പിടിച്ചു ശൗര്യാരച്ചൻതന്നെ ആദ്യത്തെ തിരുനാളും പ്രദക്ഷിണവും നടത്തി. തിരുനാളും ചെലവു വാലുമണ്ണേൽ ശ്രീ തോമസു് നിവ്വഹിച്ചു. പള്ളിക്കുവേണ്ട കുർബ്ബാനക്കു

പ്പായം കാസ തുടങ്ങിയ തിരുവസ്ത്രക്കം അച്ചൻ പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ശേഖരിച്ചു പള്ളിക്കു നല്കി.

ചിലപ്പോൾ മുന്നറിയിപ്പു കൂടാതെയായിരിക്കും കർബ്ബാന ചൊല്ലാൻവരിക. യാദൃച്ഛികമായി സന്ദർഭം ഒത്തുകിട്ടിയതായിരിക്കും. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനോ രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങുന്നതിനോ പലപ്പോഴും സൗകര്യം കിട്ടിയെന്നു വരുകയില്ല. അപ്പോൾ കുത്തക ശ്രീ തോമസിന്റെ ചായക്കടയിലോ ഇലഞ്ഞിമറ്റം കടയിലോ തണുത്തുവിറച്ചു് ഇരുന്ന നേരം വെളുപ്പിക്കയാണു പതിവു്. ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഇലഞ്ഞിമറ്റം കുഞ്ഞൂഞ്ഞിന്റെ വീട്ടിൽ ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അയാളുടെ കടയുടെ ചാത്തിൽ കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. വഴിയേ വരുന്നവരോടും കടയിൽ വരുന്നവരോടും പറയും. 'എടാപുള്ളേ, നാളെ എട്ടാംമൈലിൽ കുബ്ബാനയുണ്ടു്. എല്ലാവരോടും പറയണം കേട്ടോ.' അടുത്തു വരുന്നവരോടു ജോലി, കൃഷി തുടങ്ങിയ കുശലാന്വേഷണങ്ങളും നടത്തും. ജാതിയും മതവുമൊന്നും അവിടെ നോട്ടമില്ല.

പിറേന്നു കാലത്തു മണിക്കുപകരം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വണ്ടിയുടെ റിമ്മിൽ അടിച്ചു കുബ്ബാന ഉണ്ടെന്നു ജനങ്ങളെ അറിയിക്കും. എന്നിട്ടു വരാൻ കാത്തിരിക്കും. കുറച്ചുപേരെങ്കിലും വന്നാൽ കുമ്പസാരം കേൾക്കുകയായി. എന്നിട്ടു തിരക്കും:

'എന്താ പുള്ളേ, എല്ലാവരും വന്നോ. ഇനി വല്ലവരും വരാനുണ്ടോ?'. പിന്നീടു കുർബ്ബാന ആരംഭിക്കുന്നു. കുർബ്ബാന കഴിയുമ്പോൾ പലപ്പോഴും ഇത്തിരി ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ തരപ്പെട്ടെന്നു വരുകയില്ല. കാപ്പിക്കടയിൽനിന്നു രണ്ടു ദോശയും ഒരു ഗ്ലാസ്സു കാപ്പിയും കൊണ്ടുവന്നു വച്ചിരിക്കും. തണുത്തു മരവിച്ചിട്ടുണ്ടാകും അതു്. എങ്കിലും ശൗര്യാരച്ചനു് അതു കുഴിക്കുന്നതിൽ അതൃപ്തിയൊന്നുമില്ല. പക്ഷേ, വണ്ടിയുടെ ശബ്ദംകേട്ടാൽ ഒന്നും കഴിക്കാതെ പോകയാണു പതിവു്. ആ പോക്കു് വണ്ടൻമേടിനോ നെടുംകണ്ടത്തിനോ ആയിരിക്കും.

വിവാഹം നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ വിളിച്ചുചൊല്ലുക എന്ന പൂർവ്വാചാരം പലപ്പോഴും പാലിക്കാൻ സാധിക്കാറില്ല. ചില സാധുക്കളുടെ കല്യാണത്തിനു കോടിവസ്ത്രങ്ങം ഉണ്ടാകാറില്ല. താലിപോലും വാങ്ങാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവരായിരിക്കും ചിലർ. അങ്ങനെയുള്ളവർക്കു കാശുരൂപം ആശീർവ്വദിച്ചുകൊടുത്തു കല്യാണം നടത്തിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. നാട്ടിൽ ഭാര്യയും മക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അച്ചനെ പറഞ്ഞു വഞ്ചിച്ചു രണ്ടാം കല്യാണം നടത്തിയ ചില വിരുതന്മാരുമുണ്ടു കൂട്ടത്തിൽ.

നാട്ടിൽ പോയിട്ടുവരുമ്പോം മിക്കപ്പോഴും പള്ളിപണിക്കും മറ്റുമായി കുറച്ചുപണം ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. പക്ഷേ, പലപ്പോഴും ഈ പണത്തിൽനിന്നൊരു ഭാഗം വീടും ഭക്ഷണവും ഇല്ലാതെ രോഗംപിടിച്ചും മറ്റും കഷ്ടപ്പെടുന്ന സാധുക്കളുടെ ഇടയിൽ വിതരണംചെയ്തു പോകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അച്ചന്റെ സ്വന്തം ആവശ്യത്തിനായി അതിൽ നിന്നൊരു പൈസപോലും എടുത്തിരുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ അച്ചൻ പറയുകയാണു്. 'ഞാൻ കുമളിൽനിന്നു വണ്ടൻമേടുവരെ നടന്നു. എന്നിട്ടും ശ്രുപാകൊടുത്തു വണ്ടി വാടകയ്ക്കു വിളിച്ചില്ല, നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നാട്ടിൽച്ചെന്നു തെണ്ടിവാങ്ങിച്ചതോ ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽനിന്നു പിതാവു തന്നതോ ഒക്കെ ആയ ശ്രുപാ കൈവശമുണ്ടെങ്കിലും ഞാൻ വണ്ടി പിടിച്ചൊന്നും പണം കളയുകയില്ല കേട്ടോ.'

'ചെല്ലാർകോവിൽ ശ്രീ ഔതയുടെ മകൾ മേരി രോഗിണിയായി കിടക്കുന്ന അവസരം. അത്ര അപകടകരമായിരുന്നില്ല രോഗനില. എങ്കിലും അവൾ മിസ്റ്റർ വി. കെ. ജോസഫിനോടു പറഞ്ഞു. ഇനി ശൗര്യാരച്ചൻ വരുമ്പോം വീട്ടിൽ വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരണമെന്നും അവൾക്കു കുമ്പസാരിച്ചു വി. കുർബ്ബാന സ്വീകരിക്കണമെന്നും. അടുത്ത പ്രാവശ്യം ശൗര്യാരച്ചൻ വന്നപ്പോം അദ്ദേഹത്തെ വിവരം അറിയിച്ചു. അച്ചൻ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയശേഷം തിരുവോസ്തി എടുത്തുകൊണ്ടു മുമ്പേനടക്കുവാൻ ജോസഫിനോടു് ആംഗ്യം കാണിച്ചു. രണ്ടുപേരുംകൂടി നടന്നു. അച്ചനു വടികുത്തിയേ നടക്കാൻ പറ്റൂ. ഏകദേശം ഒന്നര ഫർലോങ്ങു

നടന്നുകാണും. ഒരു പറ്റം മാട്ടിൻകൂട്ടം എതിരേവരുന്നു. മുക്രാ ഇട്ടുകൊണ്ടു ബഹളിപിടിച്ച ഒന്നരണ്ടു മൂരികളും. അച്ചന്റെ കറുത്ത കുപ്പായവും കണ്ണടയും കണ്ടു കാളകൾ ഭയന്നുപോയതാകാം. ശ്രീ ജോസഫിന്റെ കൈയിൽ ഒരു കുടമാത്രമേയുള്ള. ശൗര്യാരച്ചൻ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന വടികൊണ്ടു നാലഞ്ചു് അടികൊടുത്തു ഒരു കാളയ്ക്കു്. കാളകളും പശുക്കളുമെല്ലാം മാറിപ്പോയി.

അടുത്തതു് ഒരു ഇറക്കമാണു്. പിന്നിൽ നിന്നൊരു സ്വരം. അച്ചന്റെ കൈയിൽ വി. കുർബ്ബാന ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു ജോസഫ് ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. അവർ മേരിയുടെ വീട്ടിലെത്തി. മേരിയുടെ കുമ്പസാരം കേട്ടശേഷം അവർക്കു വി. കുബ്ബാന കൊടുത്തു.

'തിരികെ പോന്നപ്പോൾ ജോസഫ് ചോദിച്ചു. 'അച്ചാ, നമ്മൾ അങ്ങോട്ടു പോയപ്പോൾ പന്നിയുടേതോ മറ്റോപോലെ ഒരു സ്വരം കേട്ടതു് ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?'

'എന്റെ പുള്ളേ, എന്റെ ശ്വാസതടസ്സം മൂലം ഉണ്ടായതാ.' സ്നേഹപൂർവ്വം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറത്തുതട്ടിക്കൊണ്ടു് അച്ചൻ തുടർന്നു. 'എനിക്കു കേറ്റം കേറാനും ഇറക്കം ഇറങ്ങാനും തീരെ സുഖമില്ല.' പാവം അച്ചൻ. 'എനിക്കുണ്ടായ വികാരങ്ങൾ ഊഹിക്കയാണു ഭേദം' ശ്രീ ജോസഫ് പറയുന്നു.

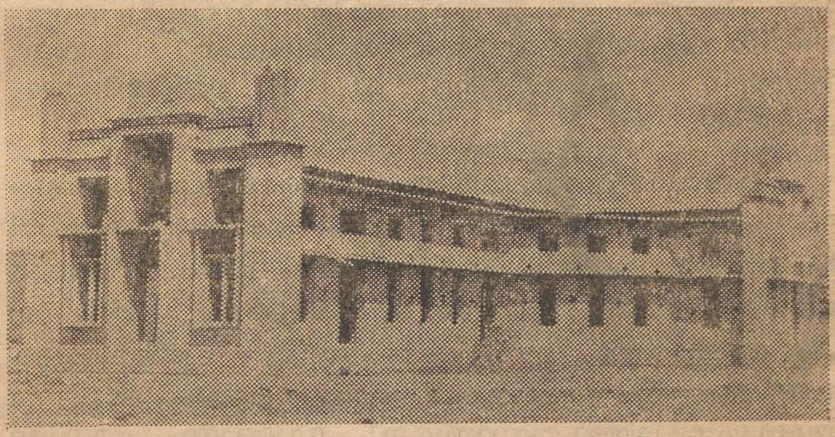
പതിനൊന്നാം ദിവസം മേരി മരിച്ചു. ശവക്കോട്ടയ്ക്കു് അനുവാദം കിട്ടാത്ത കാലമായിരുന്നു. എങ്കിലും അച്ചന്റെ ഒരു സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്ന ഫാ. ക്ലീറസ് സി. എം. ഐ. അവളുടെ ശവസംസ്കാരം നടത്തി.

ചെല്ലാർകോവിലേയ്ക്കു പോകുന്നവഴിയുടെ അരികിലായി ഒരു ഈഴവഭവനത്തിൽ രോഗിണിയായ ഒരു വൃദ്ധയുണ്ടായിരുന്നു. അച്ചൻ അവർക്കു മാമ്മോദീസാ നല്കി. തിരിച്ചുപോരുംവഴി വി. കെ. ജോസഫിനോടു പറഞ്ഞു:

'എടാ പുള്ളേ, ഞാനിവിടെ ഒരു വീട്ടിൽ ഒരു കിളവിക്കു മാമ്മോദീസാ കൊടുത്തു പോരുകയാണു്. നിങ്ങൾ

വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ ചെന്നുകണ്ട വല്ല മധുരപലഹാരങ്ങളോ മറേറാ കൊണ്ടുചെന്ന കൊടുക്കണം. മരിച്ചുപോയാൽ നമ്മുടെ പള്ളിസ്ഥലത്തു നിങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി അടക്കുകയും ചെയ്യണം കേട്ടോ. വയസ്സുചെന്ന ദാരിദ്ര്യത്തിലും മറും കഴിയുന്നതുകൊണ്ട് വല്ലതിനുമൊക്കെ കൊതികാണും.'

അധികം വൈകാതെ ആ കുടുംബം മുഴുവനും ശൗര്യാരച്ചനിൽനിന്നു ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു. ഇന്നവർ മറു സ്ഥലങ്ങളിൽപ്പോയി ക്രൈസ്തവജീവിതം നയിക്കുന്നു.

അണക്കര സെൻറ് തോമസ് പള്ളി—
പണി പൂർത്തിയാകുന്നതിനുമുമ്പ്

അണക്കരനിന്നും ചെല്ലാർകോവിൽവഴി നെച്ചിത്തൊഴുവിനു പോകുമ്പോൾ ശ്രീ. വി. കെ. ജോസഫിന്റെ കടയിലാണു ശൗര്യാരച്ചൻ പതിവായി വിശ്രമിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം ആ സംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കയാണു്:

'ഒരിക്കൽ അച്ചൻ വന്നപ്പോൾ അലമാരിയിൽ നെയ്യപ്പം കണ്ടു് ഒരെണ്ണം തനിയെ എടുത്തു. നെയ്യപ്പം തിന്നാൽ രണ്ടൊണ്ണമെങ്കിലും. അപ്പവും തിന്നാം മീശയും മിനുക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അച്ചനതുതിന്നു. ചിലപ്പോൾ രാത്രിയിൽ എട്ടുംപത്തും മണിയാകുമ്പോഴാണു്

അച്ചൻ നെച്ചിത്തൊഴുവിൽനിന്നും വരുക. കടയ്ക്കു സമീപം റോഡിൽനിന്നുകൊണ്ടു വിളിച്ചുചോദിക്കും. 'എടാ പുള്ളേ, കുഞ്ഞു് ഒണ്ടോടാ അവിടെ? മറ്റു ചിലപ്പോൾ വടികൊണ്ടു് കടയുടെ തട്ടിയിന്മേൽ അടിച്ചിട്ടു വിളിച്ചുപറയും. 'എടാ പുള്ളേ പേടിക്കണ്ടാ. ശൗര്യാരച്ചനാ'. അതോടെ ഭയം നീങ്ങും. കള്ളക്കാസിമിനെ ഭയന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു പേടിക്കണ്ടാ എന്നു പറയുന്നതു്. തികഞ്ഞ ആദരവോടും സ്നേഹത്തോടുമാണു് വാതിൽ തുറക്കുക. വാതിൽ തുറക്കുമ്പോൾ കാണുന്നതോ ഒരു ഇരുണ്ടരൂപം. ശരീരത്തിന്റെ വലുപ്പവും കറുത്തനനഞ്ഞ കുപ്പായവും വടിയുംകുടയുമെല്ലാമായി തണുത്തുവിറയ്ക്കുന്ന ഒരു ഇരുണ്ടരൂപം. വലിവും ഉണ്ടായിരിക്കും കൂട്ടത്തിൽ.

'ശൗര്യാരച്ചനു്' എങ്ങനെ വേണമെങ്കിലും ഭക്ഷണം കൊടുക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സും ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ മാർഗ്ഗവും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ വല്ല മുട്ടപൊരിക്കുന്നോ മറ്റോ മനസ്സിലായാൽ അച്ചൻ പറയും: 'എടാ പുള്ളേ ഞാൻ മുട്ടയും ഒന്നും കഴിക്കത്തില്ല. അല്പം ചൂടുകഞ്ഞി ശക്കരയും തേങ്ങയുമോ, തേങ്ങാ ചുരണ്ടി അല്പം പഞ്ചസാര ചേർത്തോ തന്നാൽ മതി. വേറൊന്നും എനിക്കു വേണ്ടാ കേട്ടോ. എന്റെ പുള്ളേ, നിങ്ങളുടെ ഉറക്കവുമെല്ലാം ഞാൻ കളഞ്ഞുകാണും'.

മിസ്റ്റർ ജോസഫ് തന്റെ ഓർമ്മകളും പുതുക്കുകയാണു്. 'ഭക്ഷണംകഴിഞ്ഞു് അച്ചനു കിടക്കാൻ സൗകര്യം കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞാലും അച്ചൻ സമ്മതിക്കില്ല. വേണ്ടാ പുള്ളേ നമുക്കു പോകാം. പള്ളിഷെഡ്ഡിൽപോയി കിടന്നുകൊള്ളാം എന്നു പറയും. ഷെഡ്ഡിൽ ഒരു കട്ടിലും ചെറിയ ഒരു കസേരയും മാത്രമേയുള്ളൂ. പായും തലയിണയും പുതപ്പും ഞാനും അനുജനുംകൂടി ചുമന്നു് ഒരു റാന്തൽ വിളക്കുമെടുത്തു യാത്ര തുടരും. അച്ചൻ വടിയും കുത്തി മന്ദംമന്ദം ഇറങ്ങിത്തിരിക്കും. അല്പം തീ കത്തിച്ചു കാഞ്ഞതിനു ശേഷമാണുപോകുന്നതു്. റാന്തലിന്റെ തിരിതാ

ഴ്ത്തിവച്ചിട്ട് പ്രാർത്ഥനയുംകഴിഞ്ഞു് അച്ചൻ ഷെഡ്ഡിൽ കിടന്നുറങ്ങും. പിറേദിവസം കുർബ്ബാന കഴിഞ്ഞുപോരുമ്പോഴാണു പായും വിളക്കുമെല്ലാം തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോരുക, അപ്പോഴാം അച്ചൻ പറയും. 'ഇന്നലെ കിടപ്പു സുഖമായിരുന്നു. നല്ല കമ്പിളിപ്പുതപ്പായിരുന്നു. തണുപ്പൊട്ടുമില്ലായിരുന്നു' എന്നൊക്കെ.

'ഒരിക്കൽ എട്ടാം മൈലിൽനിന്നു് അച്ചൻ നെച്ചിത്തൊഴവിലേക്കു യാത്ര തിരിച്ചു. കുർബ്ബാനയ്ക്കുവേണ്ട സാധനങ്ങളടങ്ങിയ ഭാരമുള്ള ഒരു ബാഗ്രം ഉണ്ടു് കൈയിൽ. മഴക്കാലം. വഴി മുഴുവൻ ചെളി നിറഞ്ഞിരുന്നു. ഇടയ്ക്കു തോടുകളും കടക്കണം. ഒരു തോടു് ഒഴുകുന്നിടത്തുവന്നപ്പോഴാം വഴിയേ വന്ന തമിഴനോടു് എന്റെ കൈയ്ക്കൊന്നു പിടിക്കു എന്നു പറഞ്ഞു അച്ചൻ. അയാളം അച്ചന്റെ കൈയ്ക്കു പിടിച്ചു. അച്ചന്റെ ഭാരം മുഴുവൻ താങ്ങാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അച്ചൻ വെള്ളത്തിൽ വീണു. ആ തമിഴൻ ഭയന്നു് ഓടിക്കളഞ്ഞു. അച്ചൻ ഒരു വിധത്തിൽ എണീറ്റു് എന്റെ വീട്ടിൽവന്നു നനഞ്ഞ ളോവ അലക്കി ഉണക്കികൊടുക്കാമെന്നു് എന്റെ സഹോദരി പറഞ്ഞു, അച്ചൻ സമ്മതിച്ചില്ല. തീ കത്തിച്ചുകായാനും സമ്മതിച്ചില്ല. തീ കാഞ്ഞാൽ പുറത്തേക്കറങ്ങുമ്പോഴം തണുപ്പുകൂടും എന്നു പറഞ്ഞു യാത്ര തുടർന്നു.

'മറെറാരിക്കൽ നെച്ചിത്തൊഴവിൽനിന്നു് അച്ചൻ കടയിൽവരുമ്പോഴം രാത്രിയായിരുന്നു. പതിവുപോലെ ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു് പായും പുതപ്പുമെല്ലാമായി ഞങ്ങളം പള്ളി ഷെഡ്ഡിൽചെന്നു. നേരം പാതിരാത്രി. അച്ചനന്നു് ഒട്ടും സുഖമില്ല. ശ്വാസംമുട്ടൽ കൂടുതലായി അനുഭവപ്പെട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അച്ചനെ ഷെഡ്ഡിലാക്കിയിട്ടു ഞാനും അനുജനുംകൂടി തിരിച്ചുപോന്നു. റോഡിൽ കയറി. ഞങ്ങളംക്കു് ഒരു സമാധാനവുമില്ല. ഇത്രയ്ക്കു സുഖമില്ലാത്ത വൃദ്ധനായ അച്ചനെ എങ്ങനെ ഈ കാട്ടിൽ ഒറ്റയ്ക്കു കിടത്തും. അനുജൻ അച്ചനു കൂട്ടുകിടക്കാമെന്നു തീരുമാനിച്ചു തിരികെ കയറിച്ചെന്നു. അപ്പോഴാം അച്ചന്റെ ചോദ്യം. 'എന്താ പുള്ളേ നിങ്ങളം പോകാഞ്ഞതു്.?

'എന്റെ അച്ചാ, ഈ സ്ഥിതിയിൽ അച്ചനെ തനിച്ചാക്കിയിട്ട് എങ്ങനെ പോകും. രാത്രിയിൽ വല്ല അസുഖവും ഉണ്ടായാൽ വല്ല തീയോ വെള്ളമോ വേണ്ടി വന്നാലെന്തു ചെയ്യും. പോരെങ്കിൽ ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ ആനയും ഉണ്ട്''. അനുജൻ പറഞ്ഞു.

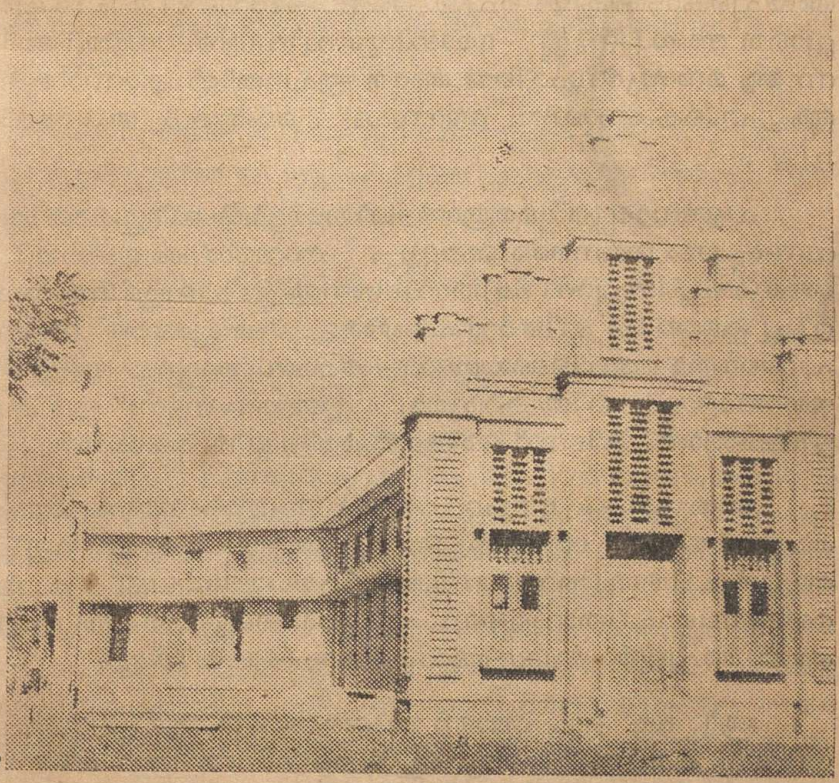
'സാരമില്ല. എല്ലാം ദൈവം കാത്തുകൊള്ളും. തോമ്മാശ്ലീഹാ കൂട്ടുണ്ട്. അതുമതി. നിങ്ങൾ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ.' അച്ചൻ ഞങ്ങളെ തിരിച്ചുവിട്ടു.

ഹൈറേഞ്ചിലെ മിഷൻജോലിയിൽനിന്നു വിരമിച്ചു നാട്ടിലേക്കുപോകുന്നതിനുശേഷവും ശൗര്യാരച്ചൻ താൻ സ്ഥാപിച്ച പള്ളികളേയും തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഇടവക ജനങ്ങളേയുംപോയി സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാർദ്ധക്യവും രോഗവും അദ്ദേഹത്തെ തീർത്തും അവശനാക്കിയിരുന്ന അപ്പോൾ. എങ്കിലും തനിക്കു് ഉപകാരം ചെയ്തിരുന്നവരുടെ വീടുകൾ പ്രത്യേകം സന്ദർശിക്കാൻ അദ്ദേഹം മറന്നില്ല. ശ്രീ. വി. കെ. ജോസഫിന്റെ വീട്ടും സന്ദർശിച്ചു. വണ്ടി കൊണ്ടുവരുവാൻ അച്ചൻ സമ്മതിച്ചില്ല. ബസ്സു കാത്തുനില്ക്കുമ്പോൾ ഇലഞ്ഞിമറ്റം കുഞ്ഞേട്ടനെ വിളിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ പീടിക പണിയുന്ന ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കയായിരുന്നു. അച്ചൻ പറഞ്ഞു. 'കുഞ്ഞൂഞ്ഞേ കട പണിയുന്നതു രണ്ടു നില കണക്കാക്കിവേണം. ഇപ്പോൾ ഒരു നിലമതി. പഴക്കത്തിനു രണ്ടുനിലയാക്കത്തക്കതുപോലെവേണം പണിയുവാൻ'. ക്രാന്തദർശിയായ ഒരു പിതാവിന്റെ വാത്സല്യനിർഭരമായ ഉപദേശം.

തുടർന്നു അന്നത്തെ വികാരിയച്ചന്റെ (അണക്കര) കൂട്ടത്തിൽ അച്ചൻ താൻ സ്ഥാപിച്ച വണ്ടൻമേട്ടു മഠവും സന്ദർശിച്ചു. അപ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന കന്യാസ്ത്രീകളിൽ പലരും അച്ചനെ നേരിട്ട് അറിയുന്നവരായിരുന്നില്ല. കേട്ടുപരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. സ്ഥലത്തേ വികാരി നാട്ടിൽ പോയിരിക്കയായിരുന്നു. നാലഞ്ചുദിവസമായി കന്യാസ്ത്രീകൾ കുർബ്ബാന കണ്ടിട്ടും സ്വീകരിച്ചിട്ടും. പിറ്റേദിവസം ശൗ

ര്യാരച്ചൻ കർബ്ബാന ചൊല്ലിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് അവർ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അച്ചൻ അതും സാധിച്ചുകൊടുത്തു. കർബ്ബാന ചൊല്ലാനോ കുമ്പസാരിപ്പിക്കാനോ ധ്യാനിപ്പിക്കാനോ പ്രസംഗിക്കാനോ ആരു് ആവശ്യപ്പെട്ടാലും അച്ചൻ ഒരിക്കലും നിരസിക്കുമായിരുന്നില്ല. ബ. പല വികാരിമാരുടെയും പ്രസ്താവനകളും അതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്

അണക്കരപ്പള്ളി പുരോഗമിക്കുന്നില്ലെന്നും ഇടവകക്കാർ സാധുക്കളാണെന്നുമറും മിസ്റ്റർ ജോസഫ് പറ

ഈയിടെ പണിപൂർത്തിയായ അണക്കര സെൻറു് തോമസ്പള്ളി

ഇപ്പോഴത്തെ വികാരി ഫാ. ജോൺ കല്ലറയ്ക്കലാണു്.

ഞ്ഞപ്പോഴും അച്ചൻ പറയുകയാണു്. 'അണക്കര ഇത്രയുമായല്ലോ. പുതിയപള്ളി പണിയുവാൻ ഞാൻ ധ്യാനിപ്പിക്കാൻ പോകുന്ന പള്ളികളിൽനിന്നു പിരിവു് എടുത്തുതന്നു സഹായിക്കാം. എന്റെ തലയിലെ തൊപ്പിയുമായി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇറങ്ങിയാൽ അതു നിറയെ രൂപാനോട്ടകൾവീഴും. അതു തന്നു സഹായിക്കാം. അപ്പോഴും ബ. വികാരിയച്ചനു് എഴുതാം'.

അച്ചൻ ഹൈറേഞ്ചിൽ പണി എടുക്കുന്ന കാലത്തെ—വാർദ്ധക്യകാലത്തെ— ഒരു ഫോട്ടോ വേണമെന്നു് ജോസഫ് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ഉടനെ അതു് അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി രാപകലില്ലാതെ അദ്ധ്വാനിച്ചു് രോഗിയും വിവശനും ആയിത്തീർന്ന ആ മനുഷ്യസ്നേഹിയെ അതേ രൂപത്തിൽ കാണാനുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ടാണു് ജോസഫ് അങ്ങനെ അഭ്യർത്ഥിച്ചതു്.

ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാൻ പീരുമേട്ടിൽ വിശ്രമത്തിനു വന്നപ്പോഴും അണക്കര ഷെഡ്ഡും സന്ദർശിക്കയുണ്ടായി. ശൗര്യാരച്ചനെപ്പറ്റി പിതാവും ജനങ്ങളും പലതും സംസാരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ പിതാവു പറഞ്ഞു: 'അച്ചനോടു ഞാൻ പറഞ്ഞതാ അവിടെയെങ്ങാനും താമസിക്കാൻ. അച്ചനു് ജനങ്ങളോടു വലിയ കാര്യമാ. ഇങ്ങനെ നടന്നു് ഈ കാട്ടിലെങ്ങാനും കിടന്നു് ഒരിക്കൽ മരിച്ചെന്നു കേൾക്കാം'.

അത്യധികം സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളോടെയാണു കാവുക്കാട്ടതിരുമേനി ശൗര്യാരച്ചനോടു പെരുമാറിയിരുന്നതു്. അച്ചൻ പിതാവിനെ സന്ദർശിച്ചിട്ടുപോരുന്നപല അവസരങ്ങളിലും പിതാവുതന്നെ പലഹാരങ്ങളും മറ്റും പൊതിഞ്ഞു് അച്ചന്റെ ബാഗിൽവച്ചുകൊടുക്കുമായിരുന്നു.

ശ്രീ. ഏ. ജെ. ജോൺ തിരുക്കൊച്ചി മുഖ്യമന്ത്രിയായിരുന്ന കാലത്തു് ശൗര്യാരച്ചൻ ഹൈറേഞ്ചിലെ മിഷനറിയാണു്. ഒരു ദിവസം അച്ചൻ തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി മുഖ്യമന്ത്രിയെ കണ്ടു പറഞ്ഞു. 'എന്റെ സാറേ ഹൈറേ

ഞ്ചിൽ ഫോറസ്റ്റ്കാർ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ വീട്ട കത്തിക്കയും മട്ടിക്കയും കോടതികയറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ പണക്കാരോട്ട് നൂറുരൂപാമുതൽ വൻസംഖ്യകം വാങ്ങിച്ച്, വനം വെട്ടിത്തെളിക്കുന്നു. അവിടത്തെ സാധുക്കളുടെ ദുരിതംകണ്ട സഹികെട്ടിട്ട വന്നതാണു ഞാൻ'.

ഇതായിരുന്നു മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ മറുപടി.

'എന്റെ അച്ചാ, ഇങ്ങനെ ഇറങ്ങിത്തിരിക്കേണ്ടായിരുന്നല്ലൊ. ഒരു എഴുത്തു എഴുതി പോസ്റ്റ്ചെയ്താൽ മതിയായിരുന്നു. ഞാൻ ഉടനെ വേണ്ടപോലെ അന്വേഷിച്ച് സാധുക്കൾക്കു വിഷമം ഉണ്ടാകാതെ കഴിവതും ശ്രമിക്കാം. ഇനിയും മാറ്റമില്ലെങ്കിൽ അച്ചൻ എന്റെ പേക്കു എഴുതണം'.

അന്നത്തെ പീരുമേട്ട് മജിസ്ട്രേട്ടും തഹസീൽദാരും ശൗര്യാരച്ചന്റെ ഉപദേശം ആദരിച്ച്കൃഷിക്കാരോട്ട് അനുകൂലമായ നിലപാടായിരുന്നു സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്.

ഏലത്തോട്ടങ്ങളിൽ ജോലികഴിഞ്ഞു് നനഞ്ഞൊലിച്ച് വിറച്ചുപോകുന്ന കൂലിക്കാരുടെ കാഴ്ച അച്ചന്റെ ഹൃദയത്തെ എപ്പോഴും അനുകമ്പാർദ്രമാക്കിയിരുന്നു.

നല്ല മഴയും മഞ്ഞും ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു വൈകുന്നേരം ശൗര്യാരച്ചൻ കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയിൽനിന്നു് അണക്കര പുതുവലിൽ താമസിക്കുന്ന വാലുമണ്ണേൽ തോമസ്സിന്റെ വീടിനു സമീപത്തുവന്നു. കുത്തിരുണ്ടു് നനഞ്ഞ കുപ്പായത്തിൽ, കുടയുംചൂടിവന്ന അച്ചനെ അയാൾക്കു് മനസ്സിലായില്ല. മുറ്റത്തുവന്നുനിന്നു തോമ്മാച്ചനിവിടെയില്ലേ എന്നു വിളിച്ചുചോദിച്ചപ്പോഴാ സ്വരം കേട്ടാണു മനസ്സിലായതു്. വീട്ടിൽക്കയറി തോമ്മാച്ചന്റെ മുണ്ടും ഷർട്ടും വാങ്ങി ധരിച്ചിട്ട് ളോവ മാറിയിട്ട്. തീകാഞ്ഞു് അല്പം ചൂടുകഞ്ഞിയും കുടിച്ചശേഷം കരിമ്പടം പുതച്ചുകിടന്നു് ഒന്നു മയങ്ങി. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴാ പ്രാർത്ഥന ചൊ

ല്ലാൻ സമയമായോ എന്നു വിളിച്ചുചോദിച്ചു. ഇല്ലെന്നു മറുപടി കിട്ടിയതിനാൽ വീണ്ടും കിടന്നുറങ്ങി. അന്നു് അവിടെത്തന്നെ വിശ്രമിച്ചു.

വീടുകളിൽ കയറിച്ചെല്ലുമ്പോഴും ചിലപ്പോഴും വീട്ടുടമസ്ഥൻ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കാനുള്ള പാത്രങ്ങളും അച്ചൻ കരുതിയിരുന്നു. അച്ചൻ വാങ്ങിച്ചുവച്ച ഒരു പിഞ്ഞാണവും ഗ്ലാസും സ്പൂണും ഇപ്പോഴും എട്ടൊന്നിൽ വീട്ടിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്.

വണ്ടൻമേടു് സെൻറു് ആൻറണീസു് ചർച്ചു്

വണ്ടൻമേട്ടിലുള്ള ഒരു വീട്ടുമായി പരിചയപ്പെട്ടു് അവരുടെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടാണു് ശൗര്യാരച്ചൻ വണ്ടൻമേട്ടിൽ മിഷൻ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചതു്. ആദ്യം സമീപസ്ഥരായ ജനങ്ങളും, അവരുടെ കൃഷി, ജോലി, ജീവിതനിലവാരം ആത്മീയസ്ഥിതി എന്നിവയെല്ലാം പഠിച്ചു. കൃഷിക്കാർ ധാരാളം. തോട്ടപ്പണികളിലും ഗവൺമെൻറുജോലികളിലും മറ്റും ധാരാളം ക്രിസ്ത്യാനികളും പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, അവരുടെ കുട്ടികൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് ഒരു സ്കൂളില്ലായിരുന്നു പള്ളിയുമില്ലായിരുന്നു. സ്ഥിതിഗതികളും പഠിച്ചറിഞ്ഞ ശൗര്യാരച്ചൻ മേല്പറഞ്ഞവ രണ്ടും സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള ശ്രമമായി. ഇതിനിടയിൽ പൊട്ടംകുളം ശ്രീ. കെ. ജെ. തോമസിൻെറ ഏലത്തോട്ടം റൈട്ടർ ശ്രീ. എ. ഡി. മാത്യുവുമായി അച്ചൻ പരിചയപ്പെട്ടു. കെ. ജെ. തോമസിൻെറ വക ഏലത്തോട്ടത്തിലെ സ്റ്റോർമുറി വി. കുർബ്ബാന ചൊല്ലുന്നതിനും അച്ചൻെറ താമസത്തിനുമായി സൗകര്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. അച്ചനവിടെ വി. കുർബ്ബാനചൊല്ലുകയും സമീപസ്ഥരായ ക്രിസ്ത്യാനികളും പങ്കുകൊള്ളുകയും ചെയ്തുപോന്നു. ശ്രീ. കെ. എസ്സു്. സ്റ്റാറിയാ പൊട്ടംകുളവുമായി അച്ചനു പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹവുമായി പള്ളിക്കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. സ്ഥലത്തെ നിവാസികൾക്കു് അവരുടേതായി ഒരു പള്ളി പണിയിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശ്രീ. കെ. എസ്സു്. സ്റ്റാറിയാ മു

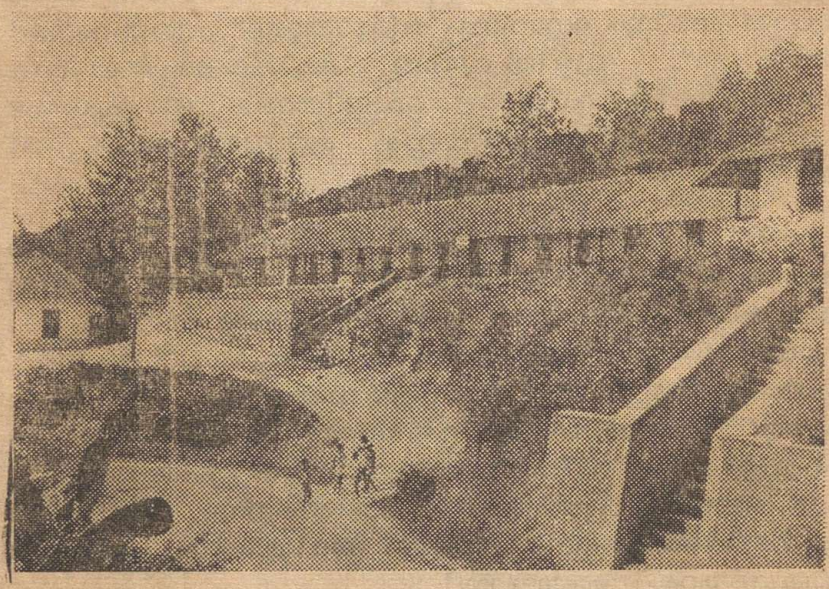
പോട്ടുവന്നു. സ്വന്തം ചെലവിൽ സ്വന്തം സ്ഥലത്തു പള്ളി പണിയിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു് അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. ദാനമായിക്കൊടുത്ത സ്ഥലത്തു് അദ്ദേഹംതന്നെ ഷെഡ്ഡുകെട്ടി ഒരു കുടിപ്പള്ളിക്കൂടവും ആരംഭിച്ചു. ചങ്ങനാശ്ശേരി അരമനയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു ജേക്കബ്ബിനെ കൊണ്ടുവന്നു തമിഴും മലയാളവും പഠിപ്പിക്കുവാനാക്കി ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നു് അംഗീകാരമോ സഹായമോ ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ധ്യാപകക്കു ഭക്ഷണവും പ്രതിഫലവും നൽകിയിരുന്നതു നാട്ടുമ്പുറങ്ങളിലെ വീടുകളിൽ കയറിയിറങ്ങി കിട്ടുന്നതു കൊണ്ടായിരുന്നു. ചിലപ്പോഴും പണമായും മറ്റു ചിലപ്പോഴും അരിയും ഗോതമ്പും മറ്റുമായാണു് അതു നൽകിയിരുന്നതു്. സ്കൂളിൽ വരുന്ന കുട്ടികൾക്കു ഗോതമ്പും പാൽപ്പൊടിയും വിതരണം ചെയ്തിരുന്നു. ഈ സ്കൂൾഷെഡ്ഡിൽത്തന്നെയാണു ഞായറാഴ്ച കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയിരുന്നതു്.

സ്കൂൾ പരിശോധനയ്ക്കായി വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർ അടുത്ത സ്ഥലത്തു വരുന്നുണ്ടെന്നു് ഒരു ദിവസം അറിവു കിട്ടി. മുരിക്കടിസ്വാമി എന്നറിയപ്പെടുന്ന എൻ. വിശ്വനാഥൻ. മുരിക്കടികവലയിൽ ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ കുപ്പുകൈയുമായി കാത്തുനിന്നു. ഡയറക്ടർ വന്നപ്പോൾ അച്ചൻ പറഞ്ഞു: 'എൻെറ സാറേ, വണ്ടൻമേട്ടിൽ വളരെ സാധുക്കൾ സ്കൂളില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നു. ഒരു സ്കൂൾ തുടങ്ങുവാൻ ദയവുണ്ടായിരിക്കണം. ഒരു സ്കൂൾ തുടങ്ങുവാൻ ദയവുണ്ടായിരിക്കണം എങ്ങിനെയും കെട്ടിടംവച്ചു നടത്തിക്കൊള്ളാം.' വിവരം അറിയിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞു ഡയറക്ടർ യാത്രയായി.

അന്നത്തെ വണ്ടന്മേടു പഞ്ചായത്തു പ്രസിഡണ്ടു് എങ്ങനെയോ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു. പാമ്പുംപാറസ്വാമി എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ടി കൃഷ്ണയ്യർ ആയിരുന്നു പ്രസിഡണ്ടു്. സ്കൂൾ അനുവദിച്ചുകിട്ടേണ്ടതു വണ്ടന്മേട്ടിലല്ല പാമ്പുംപാറയിലായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ അഭിപ്രായം. അതനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹം ഒരു നിവേദനം അയച്ചു. ഒരു ഞായറാഴ്ച ഷെഡ്ഡിൽ കുർബ്ബാന കഴി

ഞ്ഞു ജനങ്ങളും പുറത്തേയ്ക്കു് ഇറങ്ങുന്ന സമയം അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസഡയറക്ടറെ കൊണ്ടുവന്നു കാണിച്ചിട്ടു ചോദിച്ചു. 'സർ, ഇതു പള്ളിയോ സ്കൂളോ.' ശൗര്യാരച്ചൻ നിയോഗിച്ചതനുസരിച്ചു ജേക്കബ്ബ്സാർ വിദ്യാഭ്യാസഡയറക്ടറുമായി സംസാരിച്ചു. തീരുമാനമൊന്നും എടുക്കാതെയാണു ഡയറക്ടർ സ്ഥലംവിട്ടതു്.

അധികം വൈകാതെ സ്ഥലത്തു് ഒരു എൽ. പി. സ്കൂൾ തുടങ്ങുവാൻ ശൗര്യാരച്ചനു് അനുവാദം കിട്ടി. അങ്ങനെയാണു വണ്ടന്മേട്ടു് സെൻറു് ആൻറണീസു് എൽ. പി.

സെൻറു് ആൻറണീസു് എൽ. പി. സ്കൂൾ, വണ്ടന്മേട്ടു്.

സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചതു്. പക്ഷേ, സ്കൂൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം പള്ളിപണിക്കായി ശ്രീ കെ. എസ്. സ്ഥിനു പൊട്ടംകുളം ദാനം ചെയ്തതായിരുന്നു. അതിനാൽ സൗകര്യമുള്ള മറെറാരു സ്ഥലം അച്ചൻ അന്വേഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ശ്രീ വി. ഡി. ജോസഫിൽനിന്നു് അതിനുള്ള സ്ഥലം ലഭിച്ചു. കേരളത്തോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന കുടല്ലൂർ, കമ്പം മുതലായ

സ്ഥലങ്ങളിൽ ശ്രീമാന്മാർ വി. ഡി. ജോസഫ്, ഏ. ഡി. മാത്യു, ജേക്കബ്ബ് സാർ, ഒരു റവന്യൂ ഇൻസ്പെക്ടർ മാ ക്കോച്ചൻ മുതലായ കുറെ സ്നേഹിതന്മാരുമൊത്തു് അച്ചൻ മൂന്നുനാലുദിവസം പിരിവു നടത്തി. പക്ഷേ, ആ ശ്രമം അത്ര വിജയിച്ചില്ല. തമിഴരിൽനിന്നു കുറെ അസഭ്യങ്ങൾ കേൾക്കേണ്ടതായും വന്നു.

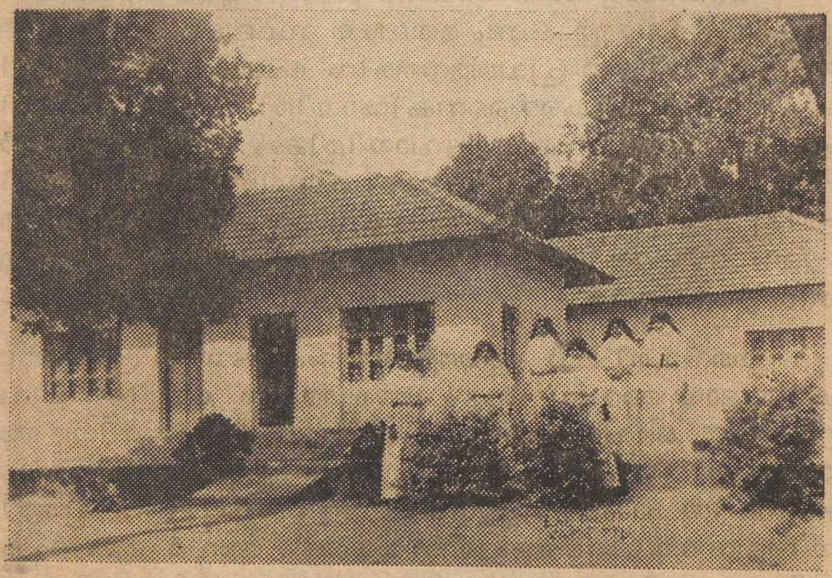
വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ ജോലി ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊ ണ്ടു ശൗര്യാരച്ചൻ വണ്ടന്മേട്ടിൽ എപ്പോഴും ഉണ്ടാകുമായിരു ന്നില്ല. അതിനാൽ ശ്രീ ഏ. ഡി. മാത്യു ആണു സ്കൂൾ പ ണിയുടെ മേൽനോട്ടം വഹിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും കടമായും മറ്റും പണം വാങ്ങിച്ചു ജോലിക്കാക്കു കൊടുത്തു സ്കൂളിന്റെ പണി മുന്നോട്ടു കൊ ണ്ടുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു തോട്ട പ്പണിക്കാർ ആഴ്ചയിലൊരു ദിവസം സ്കൂളിനുവേണ്ടി സൗ ജന്യമായി ജോലിചെയ്തു സഹായിച്ചിരുന്നു.

വണ്ടൻമേട്ടിൽ നിന്നുമാണു കല്ലാർ, മുണ്ടിയെരുമ, നെ ടുംകണ്ടം, പോത്തുംകണ്ടം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു ശൗ ര്യാരച്ചൻ മിഷൻ പ്രവർത്തനത്തിനു പോയിരുന്നതു്. ചി ലപ്പോൾ രാത്രി കുറെ വൈകിയായിരിക്കും അച്ചൻ വരി ക. കാലുനിറയെ തോട്ടപ്പുഴുവായിരിക്കും. ആ പുഴു മുഴുവൻ പറിച്ചുകളഞ്ഞു വെള്ളംചൂടാക്കി കാലിൽ ആവി പിടി പ്പിച്ചു കുളി, ഭക്ഷണം മുതലായവ ഒരുക്കിക്കൊടുത്തു് അ ച്ചനെ സഹായിക്കുവാൻ അപ്പോഴൊക്കെ ശ്രീ മാത്യു മു ന്നോട്ടുവന്നിരുന്നു.

തന്റെ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രക്ഷോഭ കരങ്ങളായ അവസരങ്ങളും ശൗര്യാരച്ചനു നേരിടേണ്ടിവ ന്നിട്ടുണ്ടു്. ഒരവസരത്തിൽ കത്തോലിക്കാസഭാനിയമങ്ങ ൾക്കു വിരുദ്ധമായി ചില വിവാഹങ്ങൾ നടത്തിക്കൊടു ക്കുന്നതിനു ചിലർ അച്ചനോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. നിവൃത്തി യില്ലെന്നായിരുന്നു അച്ചന്റെ മറുപടി. അവർ എതിർപ്പാ യി. പള്ളിഷെഡു കത്തിച്ചുകളയുമെന്നു ഭീഷണിപ്പെടു ത്തി. അച്ചൻ തന്റെ തീരുമാനത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നതേയു

ള്ള ശ്രീ മാത്യ, കെ. ജെ. തോമസ് പൊട്ടംകുളം മുതലായവർ ഏറ്റു സഹായത്തിനും സന്നദ്ധരായി അച്ചന്റെകൂടെ നിന്നു. പ്രതിയോഗികളുടെ ഭീഷണി മുറുകിവന്നപ്പോൾ ശ്രീ മാത്യ അവരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി: 'അച്ചനെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ അപമാനിച്ചാൽ ചങ്ങനാശ്ശേരി, കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി, പാലാ മുതലായ ക്രൈസ്തവകേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്നു ക്രൈസ്തവയുവാക്കന്മാർ മണിക്കൂർവച്ച് ഇങ്ങോട്ടു മാർച്ചു ചെയ്യുമെന്നും ഇവിടമൊരു യുദ്ധക്കളമായി മാറുമെന്നും. അച്ചനെ ജയിക്കുവാൻ അവക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല.

ഈ പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളിൽ വേണ്ടത്ര പിരിവെടുത്തു പള്ളിപണി മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകാൻ സാദ്ധ്യമാകാതെ വന്നു. വിഷമസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കിയ ശ്രീ കെ. എസ്. സ്റ്റീയ പൊട്ടംകുളം പള്ളിയും വൈദികരുടെ താമസത്തിനുള്ള മുറികളും അടുക്കളയും എല്ലാംചേർന്ന കെട്ടിടം പണിയിച്ചു അത്യാവശ്യ സാധനങ്ങളോടുകൂടി

അഡൊറേഷൻ കോൺവെന്റ് വണ്ടന്മേട്

രൂപതയുടെ സംഭാവനചെയ്തു. ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാൻ വെഞ്ചരിപ്പുകർമ്മം നടത്തി. സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനായി അച്ചൻ ചങ്ങനാശ്ശേരി രൂപതയിൽനിന്നു കന്യാസ്ത്രീകളെ വരുത്തി. അവർക്കായി ഒരു മഠവും സ്ഥാപിച്ചു.

ബ. ശൗര്യാരച്ചന്റെ കൈപ്പടയിൽ വണ്ടന്മേട്ടു സ്കൂളിൽ എഴുതിവച്ചിരിക്കുന്ന നാളാഗമപ്പുസ്തകത്തിൽ താഴെക്കാണുന്ന വിവരങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. ശരിയായ പകർപ്പാണിതു്.

'ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ വാഴക്കുളം കൊവേന്ത. 1952 ജൂൺ ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാൻ ഏ. പെ. പെ. ബ. കാവുകാട്ടു തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരം വിശുദ്ധ അന്തോനീസിന്റെ പള്ളിവികാരിയായി ഇവിടെ വന്നു ജോലി ഏറ്റു.''

ഇദ്ദേഹം ഇവിടത്തെ പള്ളിയേയും കുട്ടികളുടെ പഠനകാര്യത്തേയുംകുറിച്ചു് ആലോചിച്ചതിൽ പള്ളിക്കു് ഇപ്പോഴുള്ള താല്ക്കാലിക ഷെഡു മതിയെന്നും പള്ളിക്കൂടമാണു് അത്യാവശ്യമെന്നും തോന്നിയതിനാൽ ഇവിടെയുള്ള പല മാന്യന്മാരോടും ആലോചിച്ചതിൽ പള്ളിക്കൂടം വേണമെന്നുള്ള ഭൂരിപക്ഷം ആളുകളുടെയും ആഗ്രഹമനുസരിച്ചു പള്ളിക്കൂടത്തിനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങി.

ജൂലായ് 20. ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു് ആലോചിക്കുന്നതിനും മെത്രാനച്ചന്റെ അനുവാദം വാങ്ങിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ ചങ്ങനാശ്ശേരിക്കു പോയി.

ജൂലൈ 30. സ്കൂളിനു് അപേക്ഷ കൊടുക്കുന്നതിനു ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി തിരുവല്ല ഇൻസ്പെക്ടർമാരെ കാണാൻ പോയി.

ആഗസ്റ്റ് 13. സ്കൂൾ കാര്യത്തിനു തിരുവല്ല ആഫീസിൽ പോയി.

സെപ്റ്റംബർ 10. സ്കൂളിന്റെ പ്ലാൻ വരപ്പിച്ചു. ബ. ശൗര്യാരച്ചന്റെ കർബ്ബാനധർമ്മത്തിൽനിന്നും 130 രൂപാ സ്കൂൾ കാര്യത്തിനായി എടുത്തു. 1953 ജനുവരി 15 ാംതീയതി സ്കൂൾ കാര്യത്തിനു തിരുവല്ലായ്ക്കു പോയി.

ജൂലൈ 30. ഒന്നാം ക്ലാസ്സിനു് അനുവാദം കിട്ടിയ പുതിയ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു ചങ്ങനാശേരി അരമനയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ജെ. ജേക്കബ്ബിനെ കൊണ്ടുവരുന്നതിനായും മറ്റും ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ ചങ്ങനാശ്ശേരിക്കു പോയി.

സൂചന: ഈ സ്കൂളിനു് ഒന്നാം ക്ലാസ്സിനു് അനുവാദം കിട്ടിയ ഉടനെ പൊട്ടാകുളം (കെ. എസ്. സ്റ്റാറിയ) പാപ്പച്ചൻ സ്വന്തം സ്ഥലത്തു സ്വന്തം ചിലവിൽ $80 \times 18 \times 10$ പള്ളിക്കൂടം പണിയിച്ചു.

1954. ബ. ശൗര്യാരച്ചന്റെ കുമ്പാനധർമ്മത്തിൽനിന്നും കടം എടുത്തതു് 200.

1957 മെയ് മാസം 31 ാംതീയതി വരെയുള്ള സകല കണക്കുകളും ഞാൻ തന്നെ എഴുതി ശരിപ്പെടുത്തി. 1957 ജൂൺ 1 മുതൽ സ്കൂൾ കണക്കുകൾ ബ. കന്യാസ്ത്രീകളെ ഏല്പിച്ചു.

എന്നു്

ശൗര്യാരച്ചൻ സി. എം. ഐ.

പട്ടിണിപ്പാറ സെൻറ് ജോർജ്ജ് ചർച്ച് (ചെമ്പളം)

പട്ടിണിപ്പാറ എന്ന പേരിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടു്. സ്വിറ്റ്സർലണ്ടുകാരനായ മർഫിസായിപ്പ് ഇവിടെ പല എസ്റ്റേറ്റുകളുടെയും ഉടമയായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം സായിപ്പ് കുമളി–മൂന്നാർ റോഡുവെട്ടിക്കുന്നതിനായി കുതിരപ്പുറത്തു പോകുകയാണു്. വഴിയിൽ കാട്ടാനകളുടെ ഒരുകൂട്ടം. കടന്നുപോകാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഒരു വലിയ പാറയുണ്ടായിരുന്നു കുതിരയെ അവിടെ നിറുത്തി. സായ്പും കുതിരയുംകൂടി ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ അവിടെ പട്ടിണിയിരുന്നു. അങ്ങിനെയാണു് ആ സ്ഥലത്തിനു പട്ടിണിപ്പാറ എന്നു പേരുകിട്ടിയതു്.

1952–ൽ ആണ് ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ വണ്ടൻമേട്ടിൽ നിന്നും വന്ന, പ്രാക്കണ്ടത്തിൽ തകിടിപ്പുറത്തു വീട്ടിൽ ചെറിയാൻ ജോസഫിന്റെ കൃഷിസ്ഥലത്തുള്ള ഒരാല യിൽ ആദ്യമായി വി. കുബ്ബാന ചൊല്ലിയതു്. അതുക ഴിഞ്ഞു് തേനമ്മാക്കൽ അയ്പിന്റെ കൃഷിസ്ഥലത്തും കു ബ്ബാന ചൊല്ലിയിട്ടുണ്ടു്. കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയിൽനിന്നും വന്ന താമസിച്ചിരുന്ന കടമപ്പുഴ പാപ്പച്ചി ഒരു പള്ളി ഷെഡ് പണിയുവാൻ ഒരു ഏക്കർ സ്ഥലം ദാനം നല്കി. അച്ചൻ നാട്ടുകാരൊത്തു പരിശ്രമിച്ചു് അവിടെ ഒരു ഷെ ഡ് കെട്ടുകയും അതിൽ മാസം രണ്ടു കുബ്ബാനവീതം ചൊ ല്ലുകയും ചെയ്തുപോന്നു. വണ്ടൻമേട്ടിൽനിന്നു പത്തു മൈലു ണ്ടു് പട്ടിണിപാറയിലേക്കു്. ഏലകൃഷിയുള്ള ആനക്കാ ട്ടിൽക്കൂടി നടന്നു വരണം. എങ്കിലും അറിയിക്കേണ്ട താമ സം മാത്രമേയുള്ള; ഈ പ്രതിബന്ധങ്ങളൊന്നും കണക്കാ ക്കാതെ കുബ്ബാന, മാമ്മോദീസാ, കല്യാണം തുടങ്ങിയ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം അച്ചൻവന്നു നടത്തിക്കൊ ടുത്തിരുന്നു. ഒരു വൈദികന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം കൂടാതെ മരി ക്കാമായിരുന്ന പലരേയും സമയമാകുമ്പോഴേക്കും അച്ചൻ വന്നു് അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വാർദ്ധക്യത്തിലെത്തിയിരുന്ന ഒരാളായിരുന്നു അരു വിത്തുറനിന്നും വന്ന താമസിച്ചിരുന്ന കൊച്ചുപുരയ്ക്കൽ ശ്രീ ജോസഫ് മത്തായി. വളരെ ക്ഷീണിതനായിരുന്ന അയാൾ. ശൗര്യാരച്ചൻ വന്നു് കുമ്പസാരം കേട്ടു് വി. കുർ ബ്ബാന നല്കിയിട്ടുപോയി. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കകം അയാൾ മരിച്ചു. ശൗര്യാരച്ചൻ അന്നു് വണ്ടൻമേട്ടിൽപോ ലും ഇല്ല സമീപത്തെങ്ങും വൈദികരില്ല. മരിച്ച ആളെ അടക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. പെട്ടികൊണ്ടുവന്ന ശ വം പെട്ടിയിൽ കിടത്തി. അച്ചനെക്കൂടാതെ പള്ളിയി ലേക്കു കൊണ്ടുപോകാൻതന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷേ സമ യമായപ്പോൾ അതാ വരുന്നു, ശൗര്യാരച്ചൻ ഒരു വടിയും കുത്തി. ഈ ആൾ മരിച്ചവിവരം അച്ചൻ എങ്ങനെ അ റിഞ്ഞുവെന്നു് ആർക്കും നിശ്ചയമില്ല. അപ്പന്റെ മരണ ത്തിൽ ദുഃഖിതരായിരുന്ന മക്കളെയും നാട്ടുകാരെയും അച്ച

ന്റെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ ആഗമനം വളരെയേറെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. കോട്ടയിൽ അയ്യപ്പൻ എന്ന ഒരാളെ അച്ചൻ മാമ്മോദീസാ മുക്കി. അയാളും മരിച്ചു് ഈ പള്ളിപ്പറമ്പിൽത്തന്നെ അടക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ശൗര്യാരച്ചന്റെ കൈയിൽനിന്നും മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ചു് മരിച്ചവർ ഇവിടെ ഇനിയുമുണ്ടു്.

ഇടവകക്കാരുടെ സൗകര്യപ്രകാരം മറെറാരുസ്ഥാനത്തു മാററിസ്ഥാപിച്ച പള്ളിയാണു് ഇന്നുള്ളതു്. ആരംഭകാലത്തു് വെറും എട്ടു വീട്ടുകാരേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ള. ഇപ്പോഴതു നൂറായി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അച്ചൻ കൊണ്ടുവന്ന കൊടുത്ത ഫാത്തിമാ മാതാവിന്റെ തിരുസ്വരൂപം ഇപ്പോഴും ഈ പള്ളിയിൽ പൂജ്യമായി സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. പള്ളി സാമാനങ്ങളും പലതും ശൗര്യാരച്ചൻ വാങ്ങികൊടുത്തതാണു്. അഞ്ചുകൊല്ലത്തോളം അച്ചൻതന്നെ ഈ ഇടവകയെ സംരക്ഷിക്കയും ചെയ്തു.

ഏലത്തോട്ടങ്ങളാണു് ഇവിടെ അധികം. അതുകൊണ്ടു് കുടിയേറ്റത്തിനു് സൗകര്യം കുറവാണു്. എങ്കിലും പുരോഗതി പ്രാപിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

തഹസീൽദാരുപാറ (ആനവിലാസം) സെൻറ് ജോർജ്ജ് പള്ളി

ഹൈറേഞ്ചിൽ വഴിസൗകര്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലാണു ശൗര്യാരച്ചൻ ആദ്യം പള്ളികൾ സ്ഥാപിച്ചതു്. ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആനവിലാസത്തും ഒരു പള്ളി സ്ഥാപിച്ചു. ആദ്യതാമസത്തിനു കള്ളിവയലിൽകാരുടെ ഒരു കെട്ടിടം സൗകര്യത്തിനുകിട്ടി.

ഈ സ്ഥലത്തിനു ശൗര്യാരച്ചൻ നല്കിയ പേരാണു തഹസിൽദാരു പാറ എന്നു്. ഇവിടെ ഒരു പള്ളി സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഒരു തഹസിൽദാർ ചില സഹായങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. സ്ഥലം വിറേറാ എങ്ങനെയോ അദ്ദേഹം

തഹസീൽദാരുപാറ സേൻറ് ജോർജ്ജ് പള്ളി

സ്ഥലംമാറിപ്പോയി. തഹസീൽദാർ പോയെങ്കിലും ഈ സ്ഥലത്തിന് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പേരുനല്കി ബഹുമാനിക്കാൻ ശൗര്യാരച്ചൻ തീരുമാനിച്ചു. എങ്കിലും കാട്ടാനകളുടെ വിഹാരരംഗമായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആനവിലാസം എന്നുകൂടി ഈ സ്ഥലത്തിനു പേരുവന്നു. ഏലത്തോട്ട

ങ്ങും ധാരാളമുണ്ട് ഇവിടെ. കുറെ കർഷക കുടുംബങ്ങളുള്ളതു കൊണ്ടായിരിക്കാം.

സാധുക്കളായ തോട്ടം തൊഴിലാളികളുടെയും കൃഷിക്കാരുടെയും കുട്ടികൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. പള്ളിയും ഇല്ല. അവരുടെ ഈ ആവശ്യങ്ങളിൽ ശൗര്യാരച്ചനു ദയതോന്നി, ഒരു എൽ. പി. സ്കൂൾ ആരംഭിക്കാനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങി.

സ്ഥലത്തു് ഒരു മീനാക്ഷിക്കോവിൽ ഉണ്ടു്. ആദ്യം അതിന്റെ തറയിൽ അച്ചൻ വി. കുർബ്ബാന ചൊല്ലി.

തമിഴരുടെ ഒരു പ്രധാന ദേവിയാണു മീനാക്ഷി. മധുര പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നു് ഏലത്തോട്ടം എടുത്തിരുന്നവർ മീനാക്ഷിയുടെ നാമത്തിൽ ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു. പിന്നീടു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈ സ്ഥലം വാങ്ങിച്ചപ്പോൾ കോവിൽ പള്ളിയായി മാറി. ഈ അമ്പലത്തിലായിരുന്ന ആദ്യത്തെ കുബ്ബാന. പിന്നീടു് ഷെഡു് കെട്ടി.

1954 ജനുവരി 28–ാം തീയതിയാണു് ഷെഡിൽ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിത്തുടങ്ങിയതു്. ഈ ഷെഡ് തന്നെ ഒരു എൽ പി. സ്കൂളായും ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. ഷെഡിന്റെ ഒരു മൂല കുർബ്ബാന ചൊല്ലുന്നതിനും.

സാധാരണ ഞായറാഴ്ചതോറും ഉച്ചകഴിഞ്ഞു് നാലുമണിക്കായിരുന്നു കുർബ്ബാനയുടെ സമയം. രാവിലെ വണ്ടൻമേട്ടിൽ കുർബ്ബാന ചൊല്ലും. രണ്ടാമത്തേതു് അണക്കര. മൂന്നാമത്തേതു് ആനവിലാസത്തു്. ശൗര്യാരച്ചനെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം ഒരു ദിവസം ഇത്ര കുബ്ബാന എന്നൊരു പരിധി ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പറയുന്നു.

1955 ജൂൺ പതിനൊന്നിനു് ഒരു സ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഗവൺമെൻറിന്റെ അംഗീകാരം കിട്ടി. ശൗര്യാരച്ചന്റെ പേർക്കാണു് അനുവാദം കിട്ടിയതു്. ഇതിനുവേണ്ടി ആ ആനകാട്ടിൽക്കൂടി അച്ചൻ വളരെയേറെ യാത്ര ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. മെത്രാസന മന്ദിരത്തിലും ഗവൺമെൻറു്

ഓഫീസുകളിലും അനേകം പ്രാവശ്യം കയറിയിറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നാട്ടിൽപുറങ്ങളിലൂടെ സംഭാവനകൾക്കായി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കള്ളിവയലിൽകാരുടെ ഗണ്യമായ സഹായവും ഈ സ്കൂൾ നിർമ്മാണത്തിൽ അച്ചനു ലഭിച്ചിരുന്നു.

1956 ഡിസംബർ 21, 22, 23 എന്നീ തിയതികളിൽ ശൗര്യാരച്ചൻ ഇവിടെ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. കുടിയേറ്റക്കാരായ അവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് ഒരു ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ലഭിച്ച ഒരു അവസരമായിരുന്നു അത്.

ആനവിലാസത്തു, ശൗര്യാരച്ചൻ പള്ളിയും സ്കൂളും സ്ഥാപിച്ചു. പള്ളിക്കുവേണ്ട തിരുവസ്തുക്കൾ പലരിൽ നിന്നും സംഭാവനയായി വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. യാത്രച്ചെലവു പള്ളിയിൽനിന്നു വാങ്ങിച്ചിരുന്നില്ല. മാന്നാനത്തുനിന്നും കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്ത ഒരു കുർബ്ബാന തക്സാ ഇന്നും ഈ പള്ളിയിൽ പൂജ്യമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

ഒരിക്കൽ ശൗര്യാരച്ചൻ വണ്ടൻമേട്ടിൽനിന്നും ആനവിലാസത്തേക്ക് ഏലക്കാട്ടിൽക്കൂടി നടന്നുവരികയാണ്. കാട്ടാനകൾ അച്ചനെ ഓടിച്ചു. അച്ചൻ ആ കാട്ടിൽക്കൂടി ഓടി. തടിച്ച ദേഹമാണ്. എത്രമാത്രം ഓടാൻ പറ്റും. വീണു. ലോഹകീറി. ആറുമണികഴിഞ്ഞു പള്ളിഷെഡിൽ വരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ അച്ചനെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കാത്തുനില്ക്കയായിരുന്നു. അച്ചൻ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നെങ്കിലും കാത്തുനിന്ന വിഷമിച്ച ജനങ്ങളെയാണു കണക്കിലെടുത്തത്. ഉടൻതന്നെ വി. കുർബ്ബാന ചൊല്ലാനൊരുങ്ങി. ബലിപീഠത്തിങ്കൽ നിന്നുകൊണ്ട് അച്ചൻ പറഞ്ഞു:

'മിശിഹായിൽ പ്രിയപ്പെട്ടവരേ,

നിങ്ങളെല്ലാവരും എന്നെ കാത്തുനിന്നു നേരം വൈകിപ്പോയതിനാൽ എല്ലാവരും ക്ഷീണിച്ചുകാണും. പക്ഷേ ഞാൻ ഒരാനയുമായി ഏറ്റവും അടുത്തപ്പോഴാണ്

കാണുക. ഞാൻ ഓടി. ആനയും എന്റെ പിറകേ ഓടി. ഞാൻ വീണു. കണ്ടോ എന്റെ കുപ്പായം കീറിപ്പോയതു്. ഏതായാലും ദൈവം രക്ഷിച്ചു. ആയതുകൊണ്ടു് ആദ്യം ദൈവത്തിനു നന്ദിപറയാം. നമുക്കു സംഭവിക്കാമായിരുന്ന വലിയ അപകടത്തിൽനിന്നു ദൈവം രക്ഷപ്പെടുത്തി. നല്ലവനായ ദൈവത്തിനു നന്ദി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നമുക്കു വി. കുർബ്ബാന ആരംഭിക്കാം.' അച്ചൻ കുബ്ബാന ആരംഭിച്ചു. ഏഴുമണിയായി കഴിഞ്ഞപ്പോഴാം ആനക്കാട്ടിൽക്കുടി ഇരുട്ടത്തു വീടുകളിലേക്കും പോകേണ്ടിവന്ന ജനങ്ങളാം.

മറ്റൊരിക്കൽ അണക്കരനിന്നുമാണു് അച്ചന്റെ വരവു്. പള്ളിഷെഡിനു സമീപിക്കാറായി. പക്ഷേ, വഴി തെറ്റിപ്പോയി. സമയം പോകുന്നു. നേരംവൈകി. കണ്ട വഴിയേ വേഗംനടന്നു. നടന്നുനടന്നു കാൽകുഴഞ്ഞു. നേർ വഴിയിലെത്തിയില്ല. അടുത്തുകണ്ട ഒരു പാറപ്പുറത്തു കയറി ഇരുന്നു. തോട്ടപ്പുഴവും കാട്ടാനകളും ഉള്ള സ്ഥലം. അല്പം ഉയരത്തിൽ കയറിയിരുന്നു ഇവയിൽനിന്നു രക്ഷപെടാമല്ലോ എന്നു കരുതിയാണു പാറപ്പുറത്തു കയറിയതു്. നന്നാ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടാകാം അച്ചൻ ഉറങ്ങിപ്പോയി. പള്ളിഷെഡിൽ കിടക്കുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ വളരെ താമസിച്ചാണു് ഉറങ്ങുന്നതു്. കാരണം രാത്രിയിലിരുന്നാണു് അത്യാവശ്യംവേണ്ട പല ജോലികളും തീർക്കുന്നതു്. കത്തുകളം തയ്യാറാക്കുക, കണക്കുകളം പരിശോധിക്കുക, സഹപ്രവർത്തകർക്കു വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങളം നൽകുക, ഗ്രന്ഥരചന നടത്തുക എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു ആ ജോലികളം.

ഏലത്തോട്ടത്തിൽനിന്നും ജോലി കഴിഞ്ഞു പോകുന്ന കൂലിക്കാർ പാറപ്പുറത്തിരുന്നു് ഉറങ്ങുകയോ പ്രാർത്ഥനയിൽ നഷ്ടചിത്തനായിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ശൗര്യാരച്ചനെ കണ്ടുമുട്ടി. അവർ 'സ്വാമി'യുടെ ബാഹ്യം വാങ്ങിപ്പിടിച്ചു് വഴികാണിച്ചു് പള്ളി ഷെഡിൽ കൊണ്ടുവന്നാക്കി. അവർക്കു് ഈ സ്വാമിയെ കണ്ടനല്ല പരിചയമാ

ണ്ട്. ബസ്സ്സ്റ്റാൻഡിലും ബസ്സുകളിലും തോട്ടങ്ങളിലെ വഴികളിലും കടത്തിണ്ണകളിലും പാവപ്പെട്ടവരുടെ ചെറ്റക്കുടിലുകളിലും മുതലാളിമാരുടെ വലിയ വീടുകളിലുമെല്ലാംവച്ച് അവർ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ പലർക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായഹസ്തം നീട്ടിക്കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അച്ചൻ ഹൃദയപൂർവ്വം നന്ദിപറഞ്ഞു അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചയച്ചു.

വണ്ടൻമേട്ടിൽനിന്നോ അണക്കരനിന്നോവന്നാലും ഏതാണ്ട് എട്ടുമൈൽ ദൂരമുണ്ട് ആനവിലാസത്തേക്ക്. അന്നു് ഏലത്തോട്ടത്തിൽക്കൂടിയുള്ള ഒരു കുറുക്കുവഴിയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വാഹനങ്ങൾ പോകത്തക്കതായിരുന്നില്ല അതു്. വണ്ടിപ്പെരിയാറിൽനിന്നു ചെങ്കരവഴിക്കാണെങ്കിൽ പന്ത്രണ്ടുമൈൽ നടക്കണം. ഇപ്പോൾ ചെങ്കരവരെ ബസ് സർവ്വീസ് ഉണ്ട്. അവിടെനിന്നു നാലുമൈൽ നടന്നാൽമതി ശൗര്യാരച്ചൻ സ്ഥാപിച്ച സെന്റ് ജോർജ്ജ് പള്ളിയിലേയ്ക്കും പള്ളിക്കുടത്തിലേയ്ക്കും. പള്ളി ഇപ്പോൾ പുതുക്കിപ്പണിതിട്ടുണ്ട്.

ശൗര്യാരച്ചനു് K. R. S. മോട്ടോർ ഉടമ ഫ്രീ പാസു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അച്ചനെ എവിടെവച്ചുകണ്ടാലും ബസ്സുനിറുത്തി കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോകണമെന്നു് ബസുജോലിക്കാർക്കു് നിർദ്ദേശവും കൊടുത്തിരുന്നു.

സാധുക്കളായ തോട്ടപ്പണിക്കാരും കൃഷിക്കാരും വേണ്ടത്ര വിദ്യാഭ്യാസമോ സംസ്ക്കാരമോ ഉള്ളവരായിരുന്നില്ല. ശൗര്യാരച്ചൻ ചെന്നിടങ്ങളിലൊക്കെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് അദ്ദേഹം മുൻഗണന നല്കി. കൂട്ടത്തിൽ കലാവാസനയും വിനോദപ്രിയവും വളർത്തുവാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല. നാടകം പഠിക്കാനും അരങ്ങേറാനും അദ്ദേഹം അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഒരു നാടകാവതരണത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരിയായിരുന്നതായും കാണുന്നുണ്ട്.

അവസാനമായപ്പോഴേയ്ക്കും, ഹൈറേഞ്ചിലെ കാട്ടാനകൾക്കുപോലും ശൗര്യാരച്ചൻ സുപരിചിതനായി തീർന്നി

ട്ടുണ്ടാകണം. അപ്പുറത്തേ മലയിൽ നിന്നു് അവരെത്ര പ്രാവശ്യം അച്ചന്റെ പ്രസംഗം കേൾക്കുകയും കുമ്പാനച്ചൊല്ലുന്നതു കാണുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു!

നെടുംകണ്ടം സെൻറ് സെബാസ്റ്റിൻസ് ചർച്ച്

ശൗര്യാരച്ചൻ വണ്ടൻമേട്ടിൽ താമസിച്ചു വരവേ നെടുംകണ്ടംകാരായ പാട്ടത്തേക്കുഴിയിൽ മത്തായി വക്കീ മുതൽപേർ ചെന്നു് അച്ചനെ അങ്ങോട്ടു ക്ഷണിച്ചു. ഒരു വൈദികന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് വിവാഹകർമം സ്വീകരിക്കുവാൻ അവർക്കു് നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ഇടയിൽവന്നു വിവാഹകർമ്പാനച്ചൊല്ലിയും മറ്റും തങ്ങളെ സഹായിക്കണമെന്നു് അവർ അപേക്ഷിച്ചു. ഈ വക കാര്യങ്ങൾക്കു് ശൗര്യാരച്ചനെ ആരും നിർബന്ധിക്കണ്ടാ. ഒരു സൂചന ലഭിച്ചാൽമതി. അച്ചൻ ഇറങ്ങിക്കഴിയും.

അച്ചൻ വന്നു. ആദ്യത്തെ പ്രാവശ്യം ആ നാട്ടുകാർ ഒരു കാളപണ്ടിയുമായിച്ചെന്നു് അച്ചനെ കൊണ്ടുവരികയാണു ചെയ്തതു്. ആദ്യത്തെ ദിവസം ഒരു വീട്ടിൽ താമസിച്ചു. അന്നുതന്നെ ആ വീട്ടിൽ ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചു. പിറേന്നു കാലത്തുതന്നെ അച്ചൻ ആ കുട്ടിക്കു മാമ്മോദിസാ നൽകി. അടുത്ത പ്രാവശ്യമാകുമ്പോഴേക്കും പക്ഷേ കൂടുതൽ താമസിച്ചുപോയേക്കാം.

പാട്ടത്തേക്കുഴിയിൽ ശ്രീ മത്തായി വർക്കിയുടെ വീടിന്റെ മുൻവശത്തു് ഒരു പന്തലിട്ടു് അവിടെയാണു് ആദ്യത്തെ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയതു്. ജനങ്ങൾ കുമ്പസാരിച്ചിട്ടും വി. കുർബ്ബാന സ്വീകരിച്ചിട്ടും പല വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അച്ചൻ അവരെയെല്ലാം കുമ്പസാരിപ്പിക്കയും വി. കുർബ്ബാന കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പിറേ ദിവസം വണ്ടൻമേട്ടിനു തിരിച്ചുപോയി. രണ്ടാഴ്ചകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒന്നുകൂടിവന്നു. ഇത്തവണ മൂന്നാറിനു പോകുകയായിരുന്ന ഒരു ലോറിയിൽ യാത്രാസൗകര്യം കിട്ടി. പാട്ടത്തേക്കുഴി

യിൽ വീട്ടിൽ താമസിക്കയും അവിടത്തെന്നെ വി. കുർ ബ്ബാന ചൊല്ലുകയും ചെയ്യ.

പക്ഷേ, എന്നും ഇങ്ങനെ ഒരു വീട്ടിൽ കുബ്ബാനചൊ ല്ലിയാൽ പോരല്ലൊ. തല്ലാലത്തേക്കു് ഒരു ഷെഡെങ്കിലും വേണം അതിനുള്ള ആലോചനയായി. 38 സെൻറു സ്ഥ ലം പാട്ടത്തേക്കുഴിയിൽ മത്തായിവക്കിയും സഹോദര ങ്ങളുംചേന്ന സംഭാവന നല്ലാമെന്ന സമ്മതിച്ചു. ജനങ്ങളും അച്ചനുംകൂടി സഹകരിച്ചു് അവിടെ ഒരു ഷെഡു് കെട്ടി. ഷെഡിൽ ആഴ്ചതോറും ഓരോ കുബ്ബാനയും ചൊല്ലിപ്പോ ന്നു. വണ്ടൻമേട്ടിൽനിന്നും ആനക്കാട്ടിലൂടെ നടന്നുവന്നാ ണു കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയിരുന്നതു്. ചിലപ്പോഴും മുന്നറി യിപ്പു നല്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ വരു ന്ന ദിവസങ്ങളിൽ ആഹാരംപോലും കിട്ടാൻ വിഷമി ച്ചിരുന്നു. കിടക്കുന്നതു ഷെഡിൽത്തന്നെ. കൂട്ടുകിടത്തുക ഒരിക്കലും പതിവില്ല.

ഒരു രാത്രിയിൽ ഒരു കാട്ടാനവന്നു് ഷെഡ്ഡിൻെറ ഒരു മൂല പൊളിച്ചു. പതിവുപോലെ അച്ചൻ തനിച്ചേ ഉള്ള ഷെഡ്ഡിൽ. ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന സമയം ശബ്ദംകേട്ടു് അ ച്ചൻ ഞെട്ടി ഉണന്നു. ശബ്ദമുണ്ടാക്കിയപ്പോഴേ ആന ഓടി ക്കളഞ്ഞു. 'എല്ലാം ദൈവം കാത്തുകൊള്ളും' അതേ അദ്ദേ ഹത്തിനു പറയാനുള്ള.

വണ്ടൻമേട്ടിൽനിന്നും ഏലത്തോട്ടംവഴി പതിനാലു മൈലുണ്ടു് നെടുംകണ്ടത്തിലേയ്ക്കു്. 1952–മുതൽ 1955– വരെ ഈ വഴി മുഴുവൻ നടന്നാണു ശൗര്യാരച്ചൻ ആഴ്ചതോ റും കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയിരുന്നതു്. ഇതിനിടക്കു കല്യാണ മോ മരണമോ വല്ലതും ഉണ്ടായാൽ അതിനും വരുമായിരു ന്നു. യാദൃച്ഛികമായി വല്ല വാഹനവും കിട്ടിയാലായി. 1955–ൽ ബസ്സുസവ്വീസു് തുടങ്ങി. രണ്ടുകൊല്ലം ബ സ്സിൽ യാത്രചെയ്യാൻ സാധിച്ചു. 1957–ൽ ആണു് നെടും കണ്ടം ഇടവക വികാരിക്കു് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തതു്.

ആരംഭത്തിൽ പതിനഞ്ചു വീട്ടുകാരാണു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. ഇപ്പോഴം ഇരുന്നൂറു വീട്ടുകാരോളം ഇടവകക്കാരായുണ്ടു്. അന്നത്തെ ഷെഡ്ഡു് ഇപ്പോഴം സാമാന്യം വലിയ ഒരു

സെന്റു് സെബാസ്റ്റിൻസു് ചച്ചു്, നെട്ടംകണ്ടം
ഫാ. ജോസഫു് കക്കുഴിയാണു് ഇപ്പോഴത്തെ വികാരി.

പള്ളിയായി തിന്നിരിക്കുന്നു. സമീപത്തു് ഒരു കന്യാസ്ത്രീമഠവും ഒരാശുപത്രിയും ഉണ്ടു്. ശൗര്യാരച്ചന്റെ പൂജ്യസ്മരണയ്ക്കായി ആശുപത്രിയിൽ ഒരു വാർഡു് പണിതു് അതിൽ സാധുക്കൾക്കു സൌജന്യമായി കിടക്കകൊടുക്കുവാൻ നാട്ടുകാർ ഒരു പദ്ധതി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. സ്ഥലം തിരിച്ചു ഇട്ടിരിക്കുന്നു. കല്ലുംകൊണ്ടുവന്നു ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ശൗര്യാരച്ചൻ ആദ്യം കെട്ടിയ ഷെഡ്ഡിന്റെ ഒരു വലിയ തൂണ് ആ നാട്ടുകാർ ഇപ്പോഴും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നെടുംകണ്ടത്തിൽ താമസിക്കുന്ന വാവച്ചേട്ടൻ എന്ന യാൾ കണ്ണുനീരൊഴുക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴും ശൗര്യാരച്ചനെപ്പറ്റി പറയുക. ഒരു ദിവസം അച്ചനും വാവച്ചേട്ട

ഇപ്പോഴത്തെ അംബാരം

നുംകൂടി വണ്ടൻമേട്ടിൽനിന്നും നെടുംകണ്ടത്തിലേക്കു നടക്കുകയാണ്. രാവിലെ ഒമ്പതുമണിക്കു് ഇറങ്ങി രണ്ടുപേരും. ഏലത്തോട്ടത്തിലൂടെയാണു നടപ്പു്. അച്ചൻ വളരെ ക്ഷീണിച്ചു. ആഹാരമൊന്നും കിട്ടാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കാനയിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന പച്ചവെള്ളംകുടിച്ചു് ഇടയ്ക്കിടെ രണ്ടുപേരും ക്ഷീണം മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ,

എത്ര നേരത്തേക്കു പറ്റുമിതു്. അച്ചൻ ഇടയ്ക്കിടെ ഇരിക്കും. നേരം സന്ധ്യയാകാറായി. ഇനിയും നെടുംകണ്ടത്തിൽ എത്തിയിട്ടില്ല. വഴിയരുകിൽ വനംവകുപ്പുവക ഒരു കെട്ടിടം കണ്ടു്. വാവച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞു: 'അച്ചൻ ഇവിടെയിരുന്നു് കുറച്ചു വിശ്രമിക്കുക. ഞാൻ നെടുംകണ്ടത്തിൽപ്പെന്നു് എന്തെങ്കിലും ആഹാരം കൊണ്ടുവരാം'. എന്നാൽ അച്ചനുണ്ടോ സമ്മതിക്കുന്നു. 'നീ മുന്നോട്ടു നടന്നുകൊള്ളുക—ഞാൻ എങ്ങനെയെങ്കിലും എത്താൻ നോക്കാം' എന്നായി അച്ചൻ. വാസ്തവത്തിൽ ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞാണു് അച്ചൻ നടക്കുക. വഴിയിൽ സായം സന്ധ്യയുടെ നീണ്ടനിഴലുകളും വീശി, ക്രമേണ ഇരുണ്ടു് അവ്യക്തമായിത്തുടങ്ങി. ഘോരവനങ്ങളാണു് ഇരുഭാഗവും. വനത്തിനുള്ളിൽനിന്നു് ആനകളും വൃക്ഷശിഖരങ്ങളും വലിച്ചൊടിക്കുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാം. ഇടയ്ക്കിടെ അവയുടെ അലർച്ചയും. വാവച്ചേട്ടനു ഭയമായി. അച്ചന്റെ കാര്യത്തിലാണു് കൂടുതൽ ഉത്കണ്ഠ. നടക്കാൻ വയ്യാത്ത അച്ചൻ, ആന ഓടിച്ചാൽ എന്തുചെയ്യും? അച്ചന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അവർ ജപമാല ചൊല്ലാൻ തുടങ്ങി. രാത്രി എട്ടുമണിയായി നെടുംകണ്ടത്തിൽ എത്തുമ്പോൾ. വാവച്ചേട്ടനു ശ്വാസം നേരെ വീണതു് അപ്പോൾ മാത്രമാണു്.

നെടുംകണ്ടംചന്തയിൽ വാവച്ചേട്ടന്റെ വക പല കെട്ടിടങ്ങളും കടകളുമുണ്ടു്. ശൗര്യാരച്ചൻമാത്രമാണു് അവ ഇന്നും നിലനിൽക്കുവാൻ കാരണമെന്നത്രേ വാവച്ചേട്ടൻ കൃതജ്ഞതയോടെ പറയുന്നതു്. അവ വിൽക്കാലോചനയുണ്ടായപ്പോൾ അച്ചൻ പറഞ്ഞു: 'ഈ സ്ഥലം ഇപ്പോൾ വിൽക്കരുതു്. ഇവിടെ സെൻറിനു് ആയിരംരൂപാ വിലകിട്ടും; ആ കാലം അത്ര വിദൂരമല്ല. വസ്തു വിൽക്കരുതു കേട്ടോ'. ഇപ്പോൾ പ്രതിമാസം ഏതാണ്ടു് അഞ്ഞൂറുരൂപായോളം വാടകയിനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് കിട്ടുന്നുണ്ടു്.

ശൗര്യാരച്ചന്റെ മരണവിവരം പത്രത്തിൽനിന്നുമാണു് നെടുംകണ്ടം ഇടവകക്കാർ അറിഞ്ഞതു്. വാവച്ചേട്ടൻ പല സ്ഥലങ്ങളിലുംചെന്നു് വൈദികരെകൊണ്ടുവന്നു്

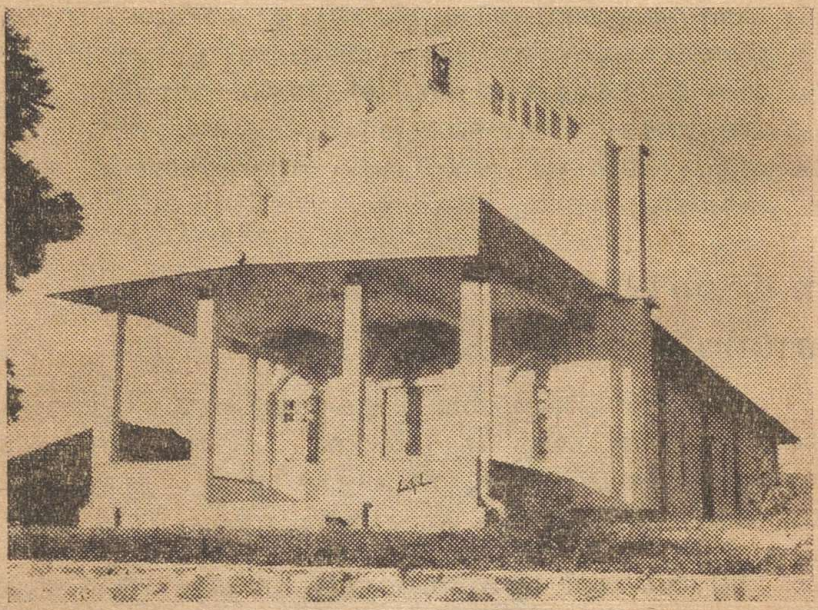
പിറ്റേന്ന ഞായറാഴ്ച രാസചൊല്ലിച്ചു. വൈദികരെ കിട്ടാൻ വിഷമമുള്ള സ്ഥലമാണു്. അത്യാവശ്യത്തിനുവേണ്ട വൈദികരെ ലഭിച്ചില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും ഒരറിയിപ്പും കൂടാതെ യാദൃച്ഛികമായി സമയമായപ്പോഴേക്കും ഒരു വൈദികൻകൂടി വന്നുചേർന്നു. അങ്ങനെ രാസചൊല്ലാൻ സാധിച്ചു. ശൗര്യാരച്ചനവേണ്ടി എന്തുകാര്യം ഉദ്ദേശിച്ചാലും നടക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നാണു് ഇതേ സംബന്ധിച്ചു വാവച്ചേട്ടൻ പറയുന്നതു്. എല്ലാവർഷവും അച്ചന്റെ ചരമദിനം അദ്ദേഹം അച്ചനുവേണ്ടി പാട്ടുകുർബ്ബാനചൊല്ലിക്കുന്നുണ്ടു്. വാഴക്കുളത്തുപോയി അച്ചന്റെ കല്ലറ സന്ദർശിക്കാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല.

നസ്രാണിപുരം (66-ാം മൈൽ)
സെൻറ്മാത്യൂസ് ചർച്ച്

ഇൻഡ്യ സ്വതന്ത്രയായ കാലംമുതൽ ആരംഭിച്ചതാണു് ഹൈറേഞ്ചിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റം. കുടിയേറുന്നവരിൽ ഒരു നല്ല വിഭാഗം ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു. ക്രമേണയാണു് അവിടെ പള്ളിയും സ്കൂളും മറ്റും സ്ഥാപിതമായതു്.

66-ാംമൈൽ എന്ന സ്ഥലത്തും ആദ്യം ഒരു ഷെഡിലാണു കുർബ്ബാനചൊല്ലിത്തുടങ്ങിയതു്. അതിനു കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി ഫൊറോനയിൽനിന്നു വികാരിയച്ചൻ വന്നിരുന്നു. പള്ളി പണിയുവാൻ കല്ലിടീൽ കർമ്മവും നടന്നതാണു്. പക്ഷേ, കാലം കടന്നുപോയതല്ലാതെ കാര്യമൊന്നും നടന്നില്ല. 1952-ൽ ശൗര്യാരച്ചൻ തേങ്ങാക്കൽ, വണ്ടൻമേടു് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ മിഷൻ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരുടെ വിഷമാവസ്ഥ അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. പിന്നീടു് അധികം വൈകിയില്ല. 1953 സെപ്റ്റംബർ 30-ാം തീയതി കല്ലമ്മാക്കൽ (മടത്തിനാത്തു്) വക്കീ എന്നയാളുടെ വീട്ടിൽ വന്നു് താമസിച്ചു് പിറേറന്നു കാലത്തു കുർബ്ബാന ചൊല്ലി. ഷെഡിലാണു ചൊല്ലിയതു്. ഒരിക്കൽ ഈ ഷെഡ് കതിനാ മറിഞ്ഞുവീ

ണ തീപിടിച്ചു നശിച്ചുപോയി. അതോടെ ചെറിയ ഒരു പള്ളി പണിയുവാൻ പ്ലാനിട്ടു. പണിയും ആരംഭിച്ചു. പള്ളിയിലേയ്ക്ക് അത്യാവശ്യമായ സാധനങ്ങളും ശൗര്യാരച്ചൻതന്നെ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തു. നാട്ടിലെ

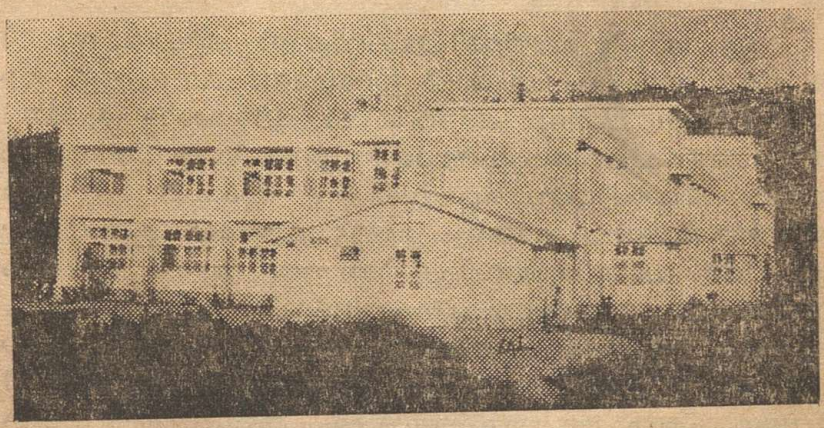
സെൻറ് മാത്യൂസ് ചർച്ച് നസ്രാണിപുരം
ഫാ. തോമസ് പുറക്കരിയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ വികാരി

വീടുകളും കയറിയിറങ്ങി പിരിവെടുത്തും വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അച്ചൻ എവിടെനിന്നോ പോദിച്ചുവാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്ന ഓസ്തി അടിക്കുന്ന അച്ചു് അച്ചന്റെ കൈയിൽനിന്നുതന്നെ എങ്ങനെയോ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. അച്ചനു് ഏറെ ദു:ഖംതോന്നി. പള്ളിയിൽ വിവരം പറഞ്ഞു. പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും പറഞ്ഞു. രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ റോഡു് സൈഡിൽ കിടന്നു അതു് കണ്ടുകിട്ടി.

ബസ്സിലിരുന്നു് ഒരിക്കൽ അച്ചൻ ഉറങ്ങിപ്പോയി. ഇറങ്ങേണ്ട സ്ഥലത്തു് ഇറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കുറെദൂരം ചെന്നപ്പോഴാണു് അറിഞ്ഞതു്. അവിടെ ഇറങ്ങി തിരിച്ചുനടന്നു.

അച്ചന്റെ ബാഗിൽ പതിവായി കുമ്പാനസാധനങ്ങളെല്ലാമുണ്ടായിരിക്കും. മേല്പറഞ്ഞ സംഭവമുണ്ടായതു കൊണ്ടാകാം അച്ചൻ ചിലപ്പോൾ കടലപൊരിച്ചതുകൂടി ബാഗിൽ കൊണ്ടുനടക്കുമായിരുന്നു, ഉറക്കം വരാതിരിക്കാൻ.

സെൻറു് അഗസ്റ്റിൻസു് ആസ്പത്രി

ജർമ്മനിയിലുള്ള സെൻറു് അഗസ്റ്റിൻ മെഡിക്കൽ സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ വകയായി അനേകലക്ഷം രൂപ ചെലവു ചെയ്തു നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന ആസ്പത്രിക്കെട്ടിടം. ഇപ്പോൾ കേരളാ മെഡിക്കൽ സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ മേൽനേട്ടത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. ഡോ. സേവ്യർ കുര്യൻ M. B. B. S., ലേഡി ഡോക്ടർ ഏലിക്കുട്ടി M. D. എന്നിവർക്കു പുറമേ ഏഴ ബ. കന്യാസ്ത്രീകളും അഞ്ചു നേഴ്സുകളും ഇപ്പോൾ ഇവിടെ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ടു്.

സെന്റ് ആന്റണീസ് ചർച്ച് ലക്ഷ്മികോവിൽ (റാണികോവിൽ)

ലക്ഷ്മികോവിൽ ഇപ്പോഴും ഒരു കുരിശുപള്ളിയാണ്. സ്ഥാപിച്ച ആണ്ടും തിയതിയും പള്ളിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടില്ല.

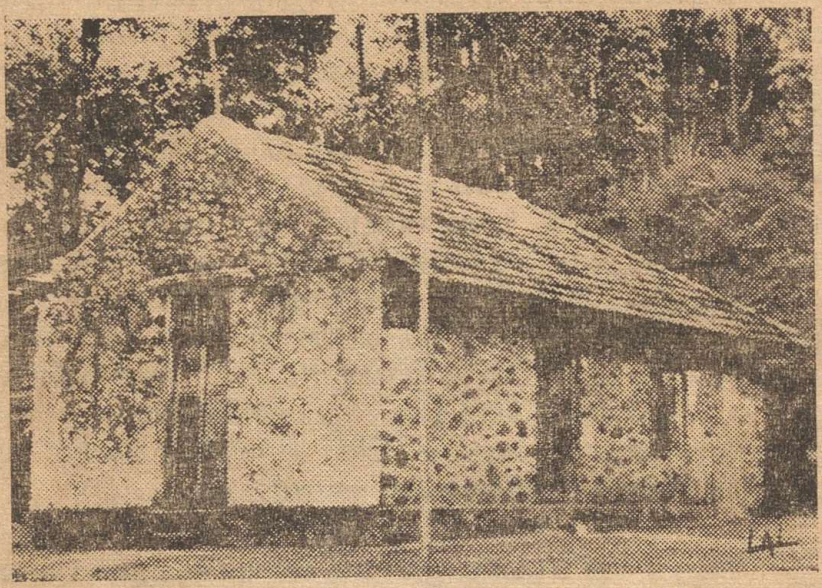
കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി കൊല്ലംകുളത്തു ചാക്കോച്ചന്റെ കെട്ടിടത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നു ബസ്സിനു വന്നാണ് ശൗര്യാരച്ചൻ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയിരുന്നത്. ബസ്സിനു മൂക്രത്താൽ വളവുവരെ മാത്രമേ വരാൻ പറ്റൂ. അവിടെനിന്ന് എസ്റ്റേയ്റ്റു റോഡുവഴി മൂന്നു മൈൽ നടക്കണം പള്ളിയിലെത്താൻ.

ഇങ്ങോട്ടുള്ള യാത്രയിലും ഒരിക്കൽ അച്ചൻ ബസ്സിലിരുന്നു ഉറങ്ങിപോകയാൽ ഇറങ്ങേണ്ട സ്ഥലത്തു് ഇറങ്ങാൻ സാധിച്ചില്ല. ഒന്നരമൈൽ കിഴക്കോട്ടു പോയി കരടിക്കുഴി എന്ന സ്ഥലത്താണ് ഇറങ്ങിയതു്. നേരം സന്ധ്യയാകാറായിരുന്നു. എസ്റ്റേയിറ്റ് റോഡിലൂടെ കുറെ നടന്നു കാലുകഴച്ചു. നേരവും ഇരുട്ടി. വഴിക്കു് കുത്താട്ടുകുളത്തുനിന്നും വന്നു താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു നായർ കുടുംബം ഉണ്ടായിരുന്നു. തണുത്തു വിറച്ചു് അവിടെ കയറിച്ചെന്നു. കുറേശ്ശെ വലിവുമുണ്ടായിരുന്നു. ആ വീട്ടുകാർ അച്ചനെ ഉപചാരപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. ഒരു കത്തോലിക്കാ വൈദികനല്ലേ. എന്തു് ആഹാരം കൊടുക്കും. തങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ അച്ചൻ കഴിക്കുമോ എന്നെല്ലാം അവർക്കു സംശയമായി. ഏതായാലും ഒരു കപ്പളങ്ങാപ്പഴം പറിച്ചു് ഉടനെ ചെത്തിക്കൊടുത്തു. 'വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു.' തിന്നിട്ടു അച്ചൻ പറഞ്ഞു. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കാര്യമായിട്ടൊന്നും അപ്പോൾ ആ വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ ചോദിച്ചു: 'ഞങ്ങൾ ഭക്ഷണത്തിനൊന്നും കരുതിയിട്ടില്ലല്ലോ. കാപ്പിക്കു ഗോതമ്പുവറുത്തു പൊടിച്ചുതരട്ടെ.' ധാരാളം മതിയെന്നായിരുന്നു അച്ചന്റെ മറുപടി. ഗോതമ്പുകൂട്ടി കാപ്പികുടിച്ചു.

അടുത്തദിവസം രാവിലെ കുബ്ബാന ചൊല്ലണം. അതിനു് ഏതെങ്കിലും കത്തോലിക്കാഭവനത്തിലെത്തിച്ചേരണം. അവർ അച്ചന്റെ ബാഹ്മമെടുത്തു വഴികാണിച്ചു് പാറത്തോട്ട ശ്രീ മത്തായിയുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി. പക്ഷേ, അവിടെയും താമസിക്കുവാനോ കുബ്ബാന ചൊല്ലുവാനോ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് വീട്ടുടമസ്ഥൻ മറ്റൊരുണ്ടയിൽ ശ്രീ ജോസഫിന്റെ വീട്ടിൽ അച്ചനെ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി. അന്നു് അവിടെ താമസിച്ചു. പിറ്റേദിവസം കാലത്തു് വീടിന്റെ മുറ്റത്തു് ഒരു പന്തലിട്ടു് അവിടെ കുബ്ബാനചൊല്ലി. ഒരു വൈദികനെ കണികാണാൻ കിട്ടാത്ത സ്ഥലം. നാട്ടുംവീട്ടമെല്ലാം വിട്ടെറിഞ്ഞുപോന്ന ഒരു വൃദ്ധവൈദികൻ ഈ കാട്ടിൽവന്നു കുബ്ബാന ചൊല്ലുക. ഒരു ക്രിസ്മസിന്റെ പ്രതീതിയായിരുന്നു ജനങ്ങൾക്കു് അന്നു്.

അച്ചൻ ഒരു ദിവസംകൂടി ആ ജനങ്ങളുടെകൂടെ താമസിച്ചു. ഒരു പള്ളി സ്ഥാപിക്കേണ്ട കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചന നടത്തി. താഴത്തുവീട്ടിൽ ശ്രീ കുര്യൻ ചാക്കോ ഒരു പള്ളിക്കുവേണ്ടസ്ഥലം ദാനം ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. ആദ്യം ഷെഡ് കെട്ടി. മാസത്തിൽ ഒന്നും രണ്ടും പ്രാവശ്യം കുർബ്ബാന ചൊല്ലി. അറുപതു വീട്ടുകാരുണ്ടു് അന്നു്. ഇപ്പോൾ എൺപതു വീട്ടുകാരോളം വരും. ഈ പള്ളി ഇപ്പോഴും അഴുതപ്പള്ളിയുടെ ഒരു കുരിശുപള്ളി മാത്രമാണല്ലോ. ഇപ്പോഴും അഴുതപ്പള്ളിയിലെ വികാരിയച്ചൻ വന്നാണു ഞായറാഴ്ച കുർബ്ബാന ചൊല്ലുന്നതു്. മ്ലാമലയിൽ നിന്നു കന്യാസ്ത്രീകളെവന്നു കുട്ടികളെ വേദപാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നു. പതിവുപോലെ ഈ പള്ളിക്കും ശൗര്യാരച്ചൻ പള്ളിസാമാനങ്ങളും പലതും വാങ്ങിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

ഒരിക്കൽ ശൗര്യാരച്ചൻ പള്ളിയുടെ കണക്കുകളും ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ എല്ലാം കുഴഞ്ഞു മറിഞ്ഞു കിടക്കുകയായിരുന്നു. അച്ചൻ കണക്കും ബുക്കുമെല്ലാം മ്ലാമലയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി എന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ അവിടെയും റിക്കാർ

സെന്റ് ആന്റണീസ് ചർച്ച്, ലക്ഷ്മികോവിൽ

ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ അരുപാറയിൽ
ഇപ്പോഴും ഇവിടെ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നു

ഡുകയും ഒന്നും കാണാനില്ല. മറ്റു പള്ളികളിലെല്ലാം കണക്കുകയും ഇന്നും പൂജ്യമായി സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്.

ഏതു വിനീതമായ സാഹചര്യംകൊണ്ടും ശൗര്യാച്ചൻ തൃപ്തിപ്പെടുമായിരുന്നു. എന്നാൽ പിന്നാലെ വരുന്ന വർക്കു് അങ്ങനെ ആകരുതു് എന്നായിരുന്നു അച്ചന്റെ ആഗ്രഹം. അച്ചൻ പറഞ്ഞതായി ഒരു വൃദ്ധ പറയുന്നു: 'നിങ്ങളും എനിക്കു് ഇത്തിരി കഞ്ഞിവെള്ളം ഉപ്പൊഴിച്ചു തന്നാലും ഞാൻ കഴിച്ചു സന്തോഷമായിപ്പോകും. എന്നാൽ വേറെ കൊച്ചച്ചന്മാർ വന്നാൽ അതുപോരാ. അവരെ നിങ്ങളും നല്ലപോലെ കരുതണം കേട്ടോ.'

മുണ്ടിഎരുമ സെൻറ് മേരീസ് ചർച്ച്

ശൗര്യാരച്ചൻ നെടുംകണ്ടം പള്ളിയിൽ വരുന്നുണ്ടെന്ന കിട്ടിയാർ മുണ്ടിഎരുമയിൽ താമസിക്കുന്ന പട്ടേരി ശ്രീ ഔസേപ്പിനു് അറിവു കിട്ടി. നിശ്ചിതദിവസം അയാം നെടുംകണ്ടം പള്ളിയിലേക്കു നടന്നു. എങ്ങിനെയും അച്ചനെ ഒന്നു കണ്ടേ മതിയാവൂ. നെടുംകണ്ടത്തിൽ അച്ചൻ താമസിക്കാറുള്ള പാട്ടത്തേക്കുഴിയിൽ വീട്ടിൽ അയാം കാലേവന്നു കാത്തിരിപ്പായി. നേരം രാത്രിയായിട്ടും അച്ചനെ കാണാനില്ല. ഔസേപ്പുചേട്ടൻ ഏറെറിഅമ്പത്തുമൂന്നുമണിജപം ചൊല്ലാൻ തുടങ്ങി. കൊന്ത തീർന്നു. അച്ചനെത്തിയില്ല. ഔസേപ്പുചേട്ടനു വലിയ സങ്കടമായി. കിടക്കാതെ കാത്തിരിക്കയാണു്. പത്തു മണിയായപ്പോൾ അച്ചനിതാ ഇരുട്ടത്തു തപ്പിപ്പിടിച്ചു വടിയും കുത്തിവരുന്നു. അച്ചനിത്തിരി വിശ്രമിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയ്യാൾ പറഞ്ഞു: 'എന്റെ അച്ചാ, ഞങ്ങളുടെ സ്ഥലത്തുകൂടി ഒന്നു വരണേ. പള്ളിയും പട്ടക്കാരുമില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്നവരായി വളരെയധികം ജനങ്ങൾ അവിടെ ഉണ്ടു്.'

വളരെയധികം ആളൊന്നും വേണ്ട. ഒരാളെ ഉള്ളുവെങ്കിലും ശൗര്യാരച്ചൻ പോകാൻ തയ്യാറാണു്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: നമ്മുടെ കർത്താവു നല്ല കള്ളനോടു പറഞ്ഞല്ലോ. നീ ഇന്നു് എന്നോടുകൂടി പറുദീസായിലായിരിക്കും എന്നു്. ഞാൻ നാളെ നിങ്ങളുടെ അടുത്തുവന്നു കുമ്പാനചൊല്ലാം.

'അച്ചാ ഞങ്ങൾ എന്തൊക്കെ ഒരുക്കണം?' അയ്യാൾ ചോദിച്ചു.

'നിങ്ങളെ അവിടെ കണ്ടേച്ചാൽ മതി. യാതൊന്നും ഒരുക്കണ്ടാ. വി. കുമ്പാന ചൊല്ലാനുള്ളവ ഞാൻ വരുമ്പോൾ കൊണ്ടുവരും. കുമ്പസാരിക്കാനും മറ്റും ഉള്ളവർ ഒരുങ്ങിയിരിക്കണം.' അച്ചൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അയ്യാളോടു വഴിയും ചോദിച്ചറിഞ്ഞു.

സെൻറ് മേരീസ് ചർച്ച്, മുണ്ടിഎരുമ

തൊടുപുഴയിൽനിന്നും മുണ്ടിഎരുമയിൽവന്ന താമസിച്ചിരുന്ന എടശ്ശേരി ശ്രീ ജോസഫിന്റെ വീട്ടിലും ആലയിലുമാണ് ആദ്യം ശൗര്യാരച്ചൻ വന്ന് കുറച്ചകാലത്തേക്ക കുർബ്ബാന ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. തീരെ ദാരിദ്ര്യത്തിലും ക്ലേശങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞിരുന്നവരെ ഇവിടെയും അച്ചൻ പലവിധത്തിലും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പട്ടം മന്ത്രിസഭാകാലത്തു് ഈ പ്രദേശം കോളനിയായി സ്ഥാപിക്കയുണ്ടായി. ബ്ലോക്കുകളായി തിരിച്ച് നാനാജാതി ജനങ്ങളിൽനിന്നും അപേക്ഷ ക്ഷണിച്ച് അവരെ അവിടെ കൊണ്ടുവന്ന താമസിപ്പിച്ചു. അഞ്ചേക്കർ സ്ഥലം വീതം ഓരോ കുടുംബത്തിനും കൊടുത്തിരുന്നു. വീടു വയ്ക്കുന്നതിനും കൃഷി ഇറക്കുന്നതിനും ഗഡുവുകളായി വായ്പയും അനുവദിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും വന്ന

ചേർന്ന ജനങ്ങൾക്ക് കൈവശമുള്ള പണം തീർന്നാൽ വായ്പ വാങ്ങാനോ കൂലിപ്പണി ചെയ്യാനോ സാധിക്കാതെ വളരെ കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവന്നു. ചിലർ തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയ ബ്ലോക്കിന്റെ ഓരോ മൂല തെളിച്ചെടുത്തു. ചിലർക്ക് അതിനും കഴിഞ്ഞില്ല. കാട്ടാനകളുടെ ശല്യം ഇടയ്ക്കിടെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് സഞ്ചരിക്കുന്ന ദേവാലയവുമായി ശൗര്യാരച്ചൻ വന്നെത്തിയതു്.

എടഃശ്ശേരി ശ്രീ ജോസഫിന്റെ ഭാര്യ പറയുകയാണു്. 'ഒരു ദിവസം ശൗര്യാരച്ചൻ വന്നു. ഒരു കാപ്പിപോലും നന്നായിട്ടു കൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മടക്കുനിവരാത്ത വാഴയ്ക്കാ പുഴുങ്ങി വെറും കട്ടൻകാപ്പിയും കൊടുത്തുവിട്ട കപ്പ തീറ്റക്കില്ലാത്ത കാലമായിരുന്നു. അച്ചൻ പോകാൻനേരത്തു പിള്ളേർക്ക് ഒരു രൂപാ കൊടുത്തു ഞങ്ങടെ ആ രൂപയ്ക്കു കപ്പത്തണ്ടു വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു കപ്പയിട്ടു. അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെയും തിന്നുകയും വില്ക്കുകയും ചെയ്തു. ആ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ട കപ്പ ഇന്നും പറമ്പിൽ നില്പുണ്ടു്.'

പട്ടേരിൽ ശ്രീ ഔസേപ്പ്, മേട്ടിൽ ശ്രീ വറുഗീസ് വൈദ്യൻ, പുറവംതുരുത്തി ശ്രീ കൊച്ചേപ്പു്, ശ്രീ വർക്കി മാത്യു എന്നിവരുടെ ഭവനങ്ങളിലും അച്ചൻ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയതിനുശേഷമാണു പള്ളിവയ്ക്കുവാൻ അര ഏക്കർ സ്ഥലം കിട്ടിയതു്. അവിടെ ഒരു ഷെഡ് കെട്ടി, കുർബ്ബാന ചൊല്ലാൻ. ഇടവക രൂപീകരിച്ചു. കമ്പംമേട് എന്ന സ്ഥലത്തും അച്ചൻപോയി കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയിരുന്നു. അവിടെ ഷെഡ്പോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇപ്പോഴും തിരുവല്ലാ രൂപതവകയായി ഒരു പള്ളി ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ടു് — ശാന്തിപുരം സെന്റു് മേരീസ് പള്ളി. നെടുംകണ്ടം പള്ളി കോതമംഗലം രൂപതയിലും ബാക്കി പത്തും ചങ്ങനാശ്ശേരി രൂപതയിലും ആണു്.

പോത്തുംകണ്ടം സെൻറ് ജോസഫ്സ് ചർച്ച്

ശൗര്യാരച്ചൻ ഏറ്റവും അവസാനം സ്ഥാപിച്ച പള്ളിയാണ പോത്തുംകണ്ടം. ഹൈറേഞ്ചിലെ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്ന വിരമിച്ച നാട്ടിൽപോയി ഒരു മൂന്ന കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ് സന്ദർശനാർത്ഥം വണ്ടൻമേട്ടിൽ വന്നപ്പോഴാണ് ഈ പള്ളി സ്ഥാപിച്ചത്. പോത്തുംകണ്ടത്തിൽ ഒരു പള്ളിയുടെ അത്യാവശ്യം മനസ്സിലാക്കി വണ്ടന്മേട്ട പള്ളിയിൽനിന്നും കുർബ്ബാന ചൊല്ലാൻ അത്യാവശ്യംവേണ്ട സാധനങ്ങളുമായി ഒരു കാളവണ്ടിക്കും ശൗര്യാരച്ചൻ പോത്തുംകണ്ടത്തിൽ വന്ന. 1960 ഡിസംബർ 28–ാം തീയതിയാണത്. പൂഞ്ഞാറിൽനിന്നും വന്ന താമസിക്കുന്ന വാണിയപ്പുരയിൽ ശ്രീ വർക്കി മത്തായിയുടെ ഭവനത്തിൽ താമസിച്ച് പിറേറന്ന രാവിലെ സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സ്ലൂം ഷെഡിൽ കുർബ്ബാന ചൊല്ലി. കുറെപ്പേർ കുമ്പസാരിക്കുവാനും ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുവാനും ഉണ്ടായിരുന്ന. തീയും കത്തിച്ച കാഞ്ഞ് അന്ന സ്ലൂം ഷെഡിൽത്തന്നെ താമസിച്ചു. അവിടെ ഒരു ഇടവകപ്പള്ളി ആവശ്യമാണെണ് അച്ചൻ മനസ്സിലാക്കി. അതിനായി ഒരു കമ്മറിറിയേയും കൈക്കാരന്മാരേയും തിരഞ്ഞെടുത്ത. അവരെ എല്ലാം പറഞ്ഞേല്പിച്ചശേഷം മൂന്നാം ദിവസമാണ് അച്ചൻ യാത്രതിരിച്ചത്.

അച്ചൻ ആദ്യമായി ഷെഡിൽ കുബ്ബാന ചൊല്ലിയപ്പോഴം എഴപത്തഞ്ച കത്തോലിക്കാ കുടുംബങ്ങളം അവിടെ സ്ഥിരതാമസമുണ്ടായിരുന്ന. എന്നാൽ ആദ്യം അവിടെ നടന്ന മതകർമ്മത്തിൽ കത്തോലിക്കർ മാത്രമല്ല വളരെ ഹൈന്ദവരും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും സംബന്ധിച്ചു. ഏതായാലും കുറച്ച ദിവസങ്ങം കഴിഞ്ഞപ്പോഴം അച്ചൻ കുബ്ബാന ചൊല്ലിയ അതേ ഷെഡിൽ ഹൈന്ദവാചാരപ്രകാരമുള്ള ഭജനയാണ നടന്നത്. സ്ഥലത്തേ കത്തോലിക്കർ കത്തുമുഖേന ശൗര്യാരച്ചനെ വിവരമറിയിച്ചു. അച്ചൻ മറുപടി എഴുതി.

'ഈ സംഭവത്തിൽ നിങ്ങളും ഒട്ടും ദുഃഖിക്കരുതു്. എന്തെന്നാൽ അശ്രദ്ധാരൂപി അവിടെ വസിക്കുകയില്ല. അതു നടത്തിയവരും അശ്രദ്ധാരൂപികളും ആ നാട്ടിൽനിന്നു താനേ പുറപ്പെട്ടുകൊള്ളും. നിങ്ങളുടെ സ്ഥാപനങ്ങളും നാമങ്ങളും വളർന്നു ധാരാളം സൽഫലങ്ങളും പുറപ്പെടുവിക്കട്ടെ. നല്ല ഒരു പള്ളിയും സ്ഥിരം ഒരച്ചനും താമസിയാതെ നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകുവാനും ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. നിങ്ങളും പ്രാർത്ഥിക്കുക. നല്ലവനായ ദൈവം എല്ലാവരെയും അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.'

ഒരു ചെറിയ പള്ളിയും ഒരു സ്ഥിരം വൈദികനും ഇപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടു്. 1958–ൽ ആണു് അവിടെ കുടിയേറ്റം ആരംഭിച്ചതു്. അല്ലെങ്കിൽ ശൗര്യാരച്ചൻ നേരത്തേതന്നെ തന്റെ പ്രവർത്തനം ഇങ്ങോട്ടു വ്യാപിപ്പിക്കുമായിരുന്നു.

പോത്തുംകണ്ടം പള്ളിയിൽ ശൗര്യാരച്ചൻ എഴുതിയതായി സൂക്ഷിക്കുന്ന റിക്കാർഡിന്റെ കോപ്പി

ഈ സ്ഥലങ്ങൾ ഒരുകാലത്തു കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലങ്ങൾ ആയിരുന്നു. വണ്ടൻമേട്ടിൽനിന്നും കമ്പംമേട്ടിലേക്കു്, പാണ്ടിയുടെ അതിരിലേക്കു് പണ്ടുകാലം മുതൽ ഒരു മൂന്നടിപ്പാത ഉണ്ടായിരുന്നു. പാണ്ടിക്കാർ വണ്ടൻമേട്ടിലേക്കും മറ്റും പോയിരുന്നതു് ഇതിലെയാണു്.

പൊട്ടംകുളം ശ്രീ വക്കച്ചൻ (കുഞ്ഞുകൊച്ചു) കമ്പംമേട്ടിൽ കുറെയധികം സ്ഥലങ്ങൾ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ പരിശ്രമഫലമായി ടി മൂന്നടിപ്പാത ഒരു വണ്ടിറോഡായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ഇന്നു് ഈ റോഡു ഗവൺമെന്റു് ഏറ്റെടുത്തു് പാലങ്ങളും കലുങ്കുകളും തീർത്തു് ഒരു നല്ല റോഡാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. ഇന്നു് ഇവിടെ വളരെപേർ താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. കത്തോലിക്കാ കുടുംബങ്ങൾതന്നെ ഏകദേശം 75–ഓളം ഉണ്ടു്.

ജനങ്ങളുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം വണ്ടൻമേട്ടിൻനിന്നു ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ സി. എം. ഐ. (വാഴക്കുളം കോവേന്ത, വാഴക്കുളം) അവർകളും ഡിസംബർ 27–ാം തീയതി ചൊവ്വാഴ്ച 6 മണിക്ക് നടന്നുവന്നു. 28–ാം തീയതി ബുധനാഴ്ച പള്ളിക്കുടത്തിൽവച്ചു ആദ്യകുർബ്ബാന ചൊല്ലി. ഇന്നു് ഏകദേശം 150–ഓളം ആളുകളുംകൂടി. 10 പേർ കുബ്ബാന കൈക്കൊണ്ടു

യോഗംകൂടി

കുബ്ബാന കഴിഞ്ഞയുടനെ യോഗംകൂടി. യോഗത്തിൽ 31 പേരുകൂടി. കൈക്കാരന്മാരായി 1) വാണിയപ്പുരയ്ക്കൽ ശ്രീ വക്കി മത്തായി 2) അരിമറ്റത്തിൽ ശ്രീ തൊമ്മൻ ഔസേപ്പ്, കണക്കെഴുത്തുകാരനായി എഴുകനാൽ ശ്രീ വക്കി ജോസഫ്.....

Fr. Xavier C. M. I. (ഒപ്പ്)
29-12-'60

വിടവാങ്ങൽ

അഞ്ചു വർഷവും ഒരു മാസവും ദീർഘിച്ച ശൗര്യാരച്ചന്റെ പീരുമേട് മിഷൻ പ്രവർത്തനം. ജീവിതത്തിന്റെ സായാഹ്നത്തോടടുത്ത ഘട്ടമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ പ്രയാസങ്ങൾ ആ വനാന്തരജീവിതത്തെ കൂടുതൽ ക്ലേശകരമാക്കിയിരുന്നു. സഹോദരനുവേണ്ടി സ്വജീവൻ പരിത്യജിക്കുന്നതിൽ കൂടുതൽ വലിയ ത്യാഗമില്ലെന്നാണല്ലോ ലോകഗുരുവായ ക്രിസ്തു പറഞ്ഞതും പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് പഠിപ്പിച്ചതും. മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി തന്നെത്തന്നെ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു ശൗര്യാരച്ചന്റേതു്. ആ ത്യാഗം ജനങ്ങളെ ഹഠാദാകർഷിക്കയും ചെയ്തു. ഏതു വിധത്തിലും അച്ചനെ സഹായിക്കുന്നതിനു് അവർ സന്നദ്ധരും ആയിരുന്നു. അവരിലെ ഏറ്റവും പാവപ്പെട്ടവന്റേതിനു തുല്യമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസ്ത്രവും ഭക്ഷണവും യാത്രയുമെല്ലാം.

ഒരിക്കൽ അച്ചന്റെ ഒരു സുഹൃത്തു വാദിക്കയുണ്ടായി. 'അച്ചനു ധർമ്മസഹായം ധാരാളം ലഭിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്തിനു് ഇങ്ങനെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. വല്ല ജീപ്പും പിടിച്ചു പോകാമല്ലോ.' അച്ചൻ മറുപടി കൊടുത്തു. 'ശരിയാണു് പൊതുജനങ്ങളും വളരെ സഹായിക്കുന്നുണ്ടു്. അതു് എന്റെ സുഖസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടിയല്ല. പീരുമേട്ടിലെ കുടിയേറ്റക്കാരായ സാധുക്കൾക്കു പള്ളിയും പള്ളിക്കൂടവും മറ്റും പണിയുന്നതിനു വേണ്ടിയാണു്.'

ശൗര്യാരച്ചന്റെ മിഷനറി ജീവിതത്തെപ്പറ്റി ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന മാർമാത്യു കാവുക്കാട്ടു തിരുമേനി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വാക്യംകൂടി ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ അദ്ധ്യായം അവസാനിപ്പിക്കാം. 'ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ പീരുമേട്ടു മിഷൻ ഫണ്ടിനായി പോകാത്ത സ്ഥലങ്ങളും കയറാത്ത കുന്നും മലകളും വീഴാത്ത കുഴികളും ചോദിക്കപ്പെടാത്ത ആളുകളും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.'

പതിനൊന്ന്

സായാഹ്നം

ഹൈറേഞ്ചിലെ സാധുക്കളായ കുടിയേറ്റക്കാർക്ക് മനുഷ്യരെപ്പോലെ ജീവിക്കുന്നതിനുവേണ്ട സാഹചര്യങ്ങളെല്ലാം ഇണക്കിക്കൊടുത്തതിനുശേഷം ശൗര്യാരച്ചൻ 1957 ജൂലായ് 8–ന് വാഴക്കുളം കൊവേന്തയിൽ തിരിച്ചെത്തി. ദീർഘകാലത്തെ വിശ്രമരഹിതമായ അദ്ധ്വാനവും വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ അവശതകളും രോഗങ്ങളുടെ കടന്നാക്രമണങ്ങളുംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നന്നേ തളർന്നിരുന്നു. എങ്കിലും ഒരു വിശ്രമജീവിതമല്ല അദ്ദേഹംകാംക്ഷിച്ചതു്. ഹൈറേഞ്ചിലെ അഞ്ചാറുവർഷം മാത്രമല്ല ജീവിതകാലം മുഴുവനും അദ്ദേഹം ഒരു മിഷനറിയായിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ അന്തിമഘട്ടത്തിൽ ആ സ്വഭാവത്തിനെങ്ങനെ മാറ്റം വരും?.

1957 ജൂലായ് 22–ന് വലിയ ജ്യേഷ്ഠൻ ശ്രീ. വറുഗീസിന്റെ പത്താം ചരമദിനം പ്രമാണിച്ച് അച്ചൻ കല്ലൂർക്കാട്ടുവന്നു. സഹോദരീസഹോദരന്മാരുടെ പുത്രന്മാരായിരുന്ന ബ. കാക്കനാട്ടച്ചനും മക്കോസച്ചനും വന്നു ചേർന്നിരുന്നു. എല്ലാവരുംകൂടി റാസചൊല്ലി തിരിച്ചുപോയി.

ജീവിതത്തിലെ പല സംരംഭങ്ങൾക്കുംമുമ്പിൽ വിപരീതമായ സാഹചര്യങ്ങൾനിമിത്തം പരാജയം കണ്ടവനാണ് ശൗര്യാരച്ചൻ. പക്ഷേ അച്ചന്റെ പരിശ്രമശീലത്തേയും ഉത്സാഹത്തേയും തളർത്തുവാൻ അവയ്ക്കൊന്നിനും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നും പരിശ്രമിക്കുക; വിജയം ദൈവത്തിന്റെതാണ് എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താഗതി.

വാഴക്കുളത്തു തിരിച്ചെത്തി താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് കിഴക്കുള്ള കൊവേന്തകൊം തിരിച്ചു് ഒരു ഉപപ്രോവിൻസു തിരിക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൊം അച്ചൻ നടത്തി. അതും പരാജയപ്പെട്ടതേയുള്ളു.

1957 ആഗസ്റ്റു് 19-ാം തീയതി വലിയ ജേഷ്ഠന്റെ ഭാര്യ ശ്രീമതി ത്രേസ്യ നിര്യാതയായി. പരേതയുടെ പുത്രന്മാരാണു ഫാ. മാക്കു് സി. എം. ഐ. യും ഫാ. മാർസൽ സി. എം. ഐ. യും. ശൗര്യാരച്ചൻതന്നെ 21-ാം തീയതി നടന്ന ശവസംസ്കാരത്തിനു നേതൃത്വം വഹിച്ചു.

വീണ്ടും വികാരി

1957 സെപ്റ്റംബർ 22-ാം തീയതി നടവക്കാട്ടു പള്ളിയുടെ വികാരിയായി ശൗര്യാരച്ചൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. പ്രശ്നങ്ങൊംകൊണ്ടു് നീറിനീറിക്കിടക്കുന്ന ഒരു ഇടവക. ശൗര്യാരച്ചൻ കുടുംബങ്ങളുടെയും ഇടവകകളുടേയും പല ഊരാക്കുടുംക്കുകളും സൗമ്യമായി അഴിച്ചെടുത്തിട്ടുള്ള കഥ കോതമംഗലം മെത്രാനറിയാമായിരുന്നു. വർഷങ്ങളായി ആരാലും പരിഹരിക്കപ്പെടാൻ കഴിയാതെ കിടക്കുന്ന നടവക്കാട്ടു് ഇടവകയുടെ പ്രശ്നങ്ങൊം പരിഹരിച്ചു് സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുവാൻ ശൗര്യാരച്ചനു സാധിച്ചേക്കുമെന്നുള്ള പ്രത്യാശ മാത്രമാണു് ഈ വാദ്ധ്യകാലത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു ഭാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ തോളിൽവച്ചുകൊടുക്കുവാൻ പിതാവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. അച്ചനും തന്റെ ജീവിതകാലത്തു അഭിമുഖീഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ തലവേദന പിടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നു അതു്. നടവക്കാട്ടു സിമത്തേരിക്കേസിനെപ്പറ്റിയും അതിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രത്തെപ്പറ്റിയും കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ നാട്ടിൽ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല.

സാമാന്യമായി ഒരു വൈദികനും താത്പര്യമില്ലായിരുന്ന കുഴപ്പംപിടിച്ച ഇടവകയുടെ ഭരണഭാരം ഏറ്റെടുക്കാൻ. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു വിഷമസാഹചര്യത്തി

ലാണു്, 'പിതാവു് ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ കടവൂർക്കു് (നടവക്കാട്ടു്) ഞാനൊന്നുപോയിനോക്കാം, അവിടത്തെ സിമത്തേരിക്കുഴപ്പം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു്, എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് എഴുപതുതികഞ്ഞ ശൗര്യാരച്ചൻ മുന്നോട്ടു വന്നതു്. പിതാവിനതു് എത്രകണ്ടു സമാശ്വാസകരമായി എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ശൗര്യാരച്ചന്റെ ശവസംസ്കാരവേളയിൽ നടത്തിയ ചരമപ്രസംഗത്തിൽ കോതമംഗലം മെത്രാൻതന്നെയാണു് ഈ വസ്തുത എടുത്തു പറഞ്ഞതു്.

ഈ സിമിത്തേരിക്കേസു് ആരംഭിച്ചതു് 1942-ൽ ആണെന്നാണു് അറിവു്. ഇതേപ്പറ്റി അന്നാട്ടുകാരനായ ഒരാൾ നൽകിയിട്ടുള്ള ചില വിവരങ്ങളാണു താഴെ കുറിക്കുന്നതു്.

ഒരു സിമത്തേരി സ്ഥാപിക്കുവാൻ പള്ളി വേണ്ടപ്പെട്ട അനുവാദങ്ങളെല്ലാം വാങ്ങി. പള്ളിക്കു ഗണ്യമായ സംഭാവന നൽകിയിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെ പള്ളി വികാരിയും പ്രമാണികളും അവഗണിച്ചു എന്ന കാരണത്തിന്മേലാണു് എതിർപ്പു് ആരംഭിച്ചതു്. നിരോധനഉത്തരവുമൂലം സിമിത്തേരിയിൽ ശവമടക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെവന്നു. അയൽപള്ളികളിലെ സിമിത്തേരികളിൽ കൊണ്ടുപോയി ശവമടക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ഉദ്ദേശം എട്ടുപത്തു വികാരിമാരുടെ കാലത്തോളം നീണ്ടുനിന്നു ഈ കേസു്. ഇതിനിടയിൽ അടിപിടി, ശവംമാന്തി കിണറ്റിലിടൽ, മെത്രാപ്പോലീത്താ മുതൽ അല്മായർവരെയുള്ള കത്തോലിക്കരെ പരസ്യമായി അവഹേളിക്കൽ തുടങ്ങിയ അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾ ധാരാളം നടന്നു. വികാരിമാർക്കു് പ്രതിയോഗിയെ ഭയന്നു ഇടവകയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനുതന്നെ ഭയമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ സ്ഥലത്തു മെത്രാൻ വരുന്നെന്നു് അറിവുകിട്ടി. പ്രസ്തുത മനുഷ്യൻ പാലം തകർത്തുകളയാൻ ശ്രമിച്ചു. തന്നിമിത്തം പിതാവു വന്നു തിരിച്ചുപോകുന്നതുവരെ പാലത്തിനു കാ

വൽ നിൽക്കേണ്ടിവന്നു. അതിനുശേഷം മെത്രാൻ പ്രസ്തുത ഇടവക സന്ദർശിച്ചതു ശൗര്യാരച്ചന്റെ കാലത്താണെന്നു പറയുന്നു.

ഈ കേസു സംബന്ധിച്ച പരാതിക്കടലാസുകൾ കോതമംഗലം പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ ഉദ്ദേശം ഒരു കിലോഗ്രാം കിടപ്പുണ്ട്. സെക്രട്ടറിയേറ്റുവരെ പോയിട്ടുണ്ടു പരാതികൾ.

വികാരിയായി ചാർജ്ജെടുത്തിട്ട് ശൗര്യാരച്ചൻ ആദ്യം എതിർക്കക്ഷിയെ വീട്ടിൽച്ചെന്നുകണ്ട് സമാധാനപരമായ ഒത്തുതീർപ്പുകൾക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചുനോക്കി. അങ്ങനെ രണ്ടുമൂന്നുമാസക്കാലത്തേക്കു് ശ്രീകച്ചും സൗമ്യവും സമാധാനപരവുമായ നയമന്ത്രേ അച്ചൻ കൈക്കൊണ്ടതു്. പക്ഷേ, അതിനൊന്നും വഴങ്ങുന്ന ആളായിരുന്നില്ല എതിരാളി. അച്ചൻ മറ്റു് ഇടവകകളിൽ നിന്നും മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരെ വിട്ടുനോക്കി. അതും ഫലം ചെയ്തില്ല; കൂടുതൽ വിരോധത്തിനും അധിക്ഷേപത്തിനും ഇടയാക്കിയതേയുള്ളൂ.

ഇത്രയുമായപ്പോൾ നിയമാനുസരണം ഗവൺമെന്റു് നിർദ്ദേശപ്രകാരം സിമിത്തേരിപണിയാരംഭിച്ചു. അയാൾ ആയുധവുമായിവന്ന ജോലിക്കാരെ ഭയപ്പെടുത്തി ഓടിച്ചു. ഇടവകക്കാർ സംഘടിച്ചു കൂടുതൽ പണിക്കാരെ നിറുത്തി, മൂന്നുനാലുദിവസംകൊണ്ടു് നൂറു് അടിനീളം അമ്പതടി വീതി എട്ടടി പൊക്കത്തിൽ മതിൽകെട്ടി ഒരു ശവക്കോട്ട തീർത്തു. ആവശ്യമായ ഗവൺമെന്റു് അനുവാദങ്ങളും വാങ്ങി. വൈകാതെ അവിടെ ഒരാളുടെ ശവസംസ്കാരവും നടന്നു, വികാരി ജനറാളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ. എങ്ങനെയും ശവമടക്കു തടയുവാനായി, എതിരാളിയുടെ സർവ്വശ്രമവും.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് ഗവൺമെന്റിന്റെ ഭരണമായിരുന്നു അന്നു കേരളത്തിൽ. എന്നിട്ടും ശൗര്യാരച്ചനു് ഗവൺമെന്റു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽനിന്നെല്ലാം അനുകൂലമായ പ്ര

തികരണങ്ങളും ലഭിച്ചതു് അത്ഭുതകരമായിത്തോന്നുന്നു. മുൻവികാരിമാരെ നേരിട്ടു് അസഭ്യം പറയുകയും ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള എതിരാളി ശൗര്യാരച്ചന്റെ നേരെ നിന്നു പൗരുഷമായി സംസാരിക്കാൻപോലും ധൈര്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും കഴിയുംവിധമെല്ലാം അച്ചനെ ഉപദ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

സിമിത്തേരിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന നാലടി പൊക്കംവരുന്ന ഒരു മരക്കുരിശു് ഏതോ ഒരു കുബുദ്ധി ഒരു പൊട്ടക്കിണറ്റിലിടുകയുണ്ടായി. ശൗര്യാരച്ചൻ അതു് അവിടെനിന്നെടുപ്പിച്ചു് ബാൻറു, ചെണ്ട മുതലായ വാദ്യഘോഷങ്ങളോടെ വലിയ ഒരു ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ക്രിസ്തു വഹിച്ചതുപോലെ സ്വന്തം തോളിൽ വഹിച്ചു് പൂജ്യമായി കൊണ്ടുവന്നു സ്ഥാപിച്ചു. അച്ചന്റെ കൈയിൽനിന്നു് ആ കുരിശു വാങ്ങുവാൻ പലരും ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അച്ചൻ കൊടുത്തില്ല. ആ മുക്കാൽ മൈൽ ദൂരവും അദ്ദേഹം തന്നെ ചുമന്നു.

വിവരിക്കാനാവാത്ത കഷ്ടപ്പാടുകളുടേയും മനഃക്ലേശങ്ങളുടേയുംഅവസാനത്തിൽ നടവക്കാട്ടെ സിമിത്തേരി പ്രശനം ഒരുവിധം ശാന്തമായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ സമാധാനത്തിന്റെ ഒരന്തരീക്ഷം സംജാതമായതുകൊണ്ടു് ഒരു ധ്യാനം നടത്തുന്നതിനായി ശൗര്യാരച്ചൻ വാഴക്കുളത്തിനു പോയി. പക്ഷേ, അച്ചൻ സ്ഥലം വിട്ടപ്പോൾ പ്രതിയോഗി സിമിത്തേരിയുടെ മതിൽ ഇടിച്ചു പൊളിക്കയാണുണ്ടായതു്.

സിമിത്തേരിപ്രശ്നം സമാധാനത്തിൽ തീരുന്നതിനായി ചാവറകുര്യാക്കോസു് ഏലിയാസച്ചനോടു് പതിവായി നൊവേന നടത്തിവന്നിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്താലാണു് അക്കാര്യം അത്രയുമെങ്കിലും സാധിച്ചതു് എന്നും ശൗര്യാരച്ചൻ ഒരാളോടു് പറഞ്ഞതായി അറിയാം.

ശൗര്യാരച്ചൻ നടവക്കാട്ടുപള്ളി വികാരിയായിരിക്കുന്നകാലത്തു് അന്തോനീസുപുണ്യാവാന്റെ വെളിപാടാണെന്നുപറഞ്ഞു് ഒരു സ്ത്രീ കുറെക്കാലത്തേക്കു് കുറെ ഒച്ചപ്പാടും ബഹളവും ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അവളുടെ വീട്ടിൽ ആളുകൾ ഓടിക്കൂടുകയും മെഴുകുതിരി കത്തിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്തു പോന്നു. ഒരു രാത്രിയിൽ അച്ചൻ ചെന്നു് ചോദ്യം ചെയ്തതോടുകൂടി വെളിപാടും ഭക്തികളും അവസാനിച്ചു.

തിരുനാളുകൾ ഏറ്റുകഴിക്കുന്ന ഒരു പതിവുണ്ടല്ലോ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ. തിരുനാൾ കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും എന്നാൽ തനിയേ ഏറ്റുനടത്താൻ വേണ്ട സാമ്പത്തികശേഷിയില്ലാത്തവരുമായ പലരും ഉണ്ടാകും. അങ്ങനെയുള്ളവർക്കുവേണ്ടി പലർചേർന്നു് ഏറ്റുകഴിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ശൗര്യാരച്ചൻ വികാരിയായിരിക്കുമ്പോൾ നടപ്പിലാക്കി. അത്യാവശ്യമല്ലാത്ത ചെലവുകളും അദ്ദേഹം വെട്ടിച്ചുരുക്കി. ഇതിൽ ചിലർക്കു് അതൃപ്തി ഉണ്ടായെങ്കിലും ജനങ്ങൾക്കു് അതൊരനുഗ്രഹമായിത്തീർന്നു. അച്ചനു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന വീതങ്ങൾ സാധുക്കൾക്കു കൊടുത്തിരുന്നതല്ലാതെ അച്ചൻ ഒരു തുകയും സമ്പാദിച്ചിരുന്നില്ല എന്നാണു് ഇടവകക്കാർ പറയുന്നതു്. രണ്ടരക്കൊല്ലം നടവക്കാട്ടു വികാരിയായി ജോലി നോക്കിയശേഷം 1960 ഏപ്രിൽ 8—നു് വാഴക്കുളം കൊവേന്തയിലേക്കു പോന്നു. നടവക്കാട്ടു് ആയിരിക്കുമ്പോഴും ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളും മറ്റും മുടക്കിയിരുന്നില്ല.

1960 ഒക്ടോബർ 4—ാം തീയതിയായിരുന്നു ശൗര്യാരച്ചന്റെ പ്രതവാഗ്ദാനത്തിന്റെ സുവർണ്ണജൂബിലിയാഘോഷിച്ചതു്. ഗ്രൂപ്പട്ട രജത ജൂബിലി 1944—ൽ കല്ലൂർക്കാട്ടു് ജ്യേഷ്ഠസഹോദരന്റെ ഭവനത്തിൽ വച്ചു് ബന്ധുമിത്രാദികൾ ആഘോഷിച്ചു. പക്ഷേ, അനുവാദമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അച്ചൻ മാത്രം വന്നു ചേർന്നില്ല. പ്രതവാഗ്ദാനത്തിന്റെ സുവർണ്ണ ജൂബിലി ആഘോഷിച്ചതു് കളമശ്ശേരി പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഹൗസിൽ വച്ചാണു്. നൂറോളം വൈദികരും, സന്യാസിനീസന്യാസികളും അച്ചന്റെ ബന്ധുമിത്രാദികളും ചടങ്ങുകളിൽ സംബന്ധിച്ചു. ജൂബിലേറിയൻ ത

ന്നെയാണു് ആഘോഷമായ ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ചതു്. സഹോദരപുത്രൻ ഫാദർ മാർക്കു് സി. എം. ഐ. സഹായകനായി കൂടി. ശൗര്യാരച്ചന്റെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രീതവാശാനും നടത്തിയ ബ. ജസീന്തച്ചനും, ഇന്നസെന്റച്ചനും, പ്രൊത്താസിയൂസച്ചനും അന്നുതന്നെ കളമശ്ശേരിയിൽ വച്ചു് തങ്ങളുടെ സുവർണ്ണ ജൂബിലി ആഘോഷിച്ചു. ശൗര്യാരച്ചനായിരുന്ന അന്നത്തെ ജൂബിലേറിയന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിത്തിൽ ഏറ്റവും ആരോഗ്യവനായി കാണപ്പെട്ടതു്.

1961 ജനുവരി 27–നു് കഥാനായകന്റെ അനുജന്റെ ഭാര്യ ശ്രീമതി റോസ മരിച്ചു. ആ ശവസംസ്കാരവും ബ. മർക്കോസച്ചന്റെ സഹായത്തോടെ ശൗര്യാരച്ചൻ നടത്തി. മാഴ്സലച്ചൻ അന്നു് ഇറാക്കിലായിരുന്നു.

ഈ അവസരത്തിലാണു് വാഴക്കുളം കൊവന്തയ്ക്കു തെക്കു ഭാഗത്തു കൂടി കാവനയ്ക്കു് ഒരു റോഡു വെട്ടിയതു്. അതിന്റെ പണി പൂർത്തിയാക്കി പഞ്ചായത്തിലേക്കു് വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിനും ബിൽ പാസാക്കിയെടുക്കുന്നതിനും ശൗര്യാരച്ചൻ വളരെ യത്നിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

1962 മാർച്ചു് 19–ാം തീയതി അച്ചന്റെ സഹോദര പൗത്രൻ ഫാദർ ജോർജ്ജു് പുല്പറമ്പിൽ എസ്. ജെ. കെഴുസിയോങ്ങിൽവച്ചു് വൈദിക പട്ടം സ്വീകരിച്ചു. ഏപ്രിൽ 29–നു് ആണു് നവ വൈദികൻ സ്വന്തം ഇടവകയായ കല്ലൂർക്കാട്ടു പ്രഥമ ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ചതു്. ശൗര്യാരച്ചൻ തന്നെ നവവൈദികനെ വാഴക്കുളത്തുനിന്നു് സ്വീകരിച്ചു കല്ലൂർക്കാട്ടു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. ചടങ്ങുകൾക്കു നേതൃത്വം വഹിച്ചു. നവവൈദികന്റെ മാതുലപുത്രൻ ഫാദർ ജോൺ മാതേക്കനായിരുന്ന അന്നു കല്ലൂർക്കാട്ടു വികാരി. 30–ാം തീയതി ശൗര്യാരച്ചന്റെ അമ്മയുടെ അമ്പതാം ചരമ വാർഷികവും കല്ലൂർക്കാട്ടുവച്ചു തന്നെ ആചരിച്ചു. അച്ചനാണു് റാസ ചൊല്ലിയതു്. സഹോദരപുത്രൻ മക്കോസച്ചൻ, ഭാഗിനേയൻ കാക്കനാട്ടു പൗലോസച്ചൻ, സഹോദരീ പൗത്രൻ നമ്പ്യാപറമ്പിൽ (നമ്പേലിൽ) ലൂക്കാസച്ചൻ എന്നിവർ സഹായിച്ചു.

വിദ്യാഭ്യാസകാലം മുതൽ കഥാപുരുഷന്റെ സഹായിയും സുഹൃത്തും ഒരു സഹോദരനുമായിരുന്ന കൊച്ചുമുട്ടത്തു ,ബ. യോഹന്നാനച്ചന്റെ ഗുരുപ്പട്ട സുവർണ്ണജൂബിലി 1962–ൽ പൈങ്ങോട്ടൂർ വച്ച് ആഘോഷിച്ചപ്പോഴും അതിലും തന്റെ എല്ലാ സഹകരണങ്ങളും നല്കി ശൗര്യാരച്ചൻ സഹായിക്കയുണ്ടായി. ഇക്കാലത്താണ് തൊടുപുഴ സ്കൂളിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിച്ചതു്.

1964 ജനുവരി 29–ാം തീയതി ശൗര്യാരച്ചനു് നീലീശ്വരത്തേക്കു മാറ്റംകിട്ടി. നീലിശ്വരത്തു താമസിക്കുമ്പോഴും ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളും തുടർന്നു പോന്നു. മരണത്തിനു മുമ്പുള്ള ഇരുപത്തെട്ടു മാസം മാത്രമേ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളും നടത്താതിരുന്നിട്ടുള്ളൂ.

1965 ഡിസംബർ ഒന്നാം തീയതിയാണു് ശൗര്യാരച്ചന്റെ കൊച്ചു ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാര്യ ശ്രീമതി ചാക്കോ മാത്തി നിര്യാതയായതു്. അച്ചൻ വീട്ടിലെത്തി ശവസംസ്കാരകർമ്മങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നല്കി.

അച്ചന്റെ ആരോഗ്യം ഒന്നിനൊന്നു മോശമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ഹൃദ്രോഗവും കഥാനായകനെ ബാധിച്ചു. 1966 ഫെബ്രുവരി 13 മുതൽ 19 വരെ മലയാറ്റൂർ ആശുപത്രിയിൽ കഴിയേണ്ടിവന്നു. കുറച്ചു സുഖം ലഭിച്ചപ്പോഴേ വീണ്ടും ജോലിയിൽ വ്യാപൃതനായി ഏപ്രിൽ 22–ാം തീയതി ഹൈറേഞ്ചിനു തിരിച്ചു, താൻ സ്ഥാപിച്ച ഇടവകകളിലെ ജനങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി കാണുന്നതിനു്. മെയ് 4–നു് തിരിച്ചെത്തി. ക്ലേശകരമായ ഈ യാത്രയെ തുടർന്നു് ആസ്തമ വർദ്ധിച്ചു, ശയ്യയെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. 26, 27, 28 എന്നീ തീയതികളിൽ കുമ്പസാനചൊല്ലുന്നതിനുപോലും സുഖമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ജൂൺ ആദ്യം വീണ്ടും മലയാറ്റൂർ ആശുപത്രിയിൽ പ്രവേശിക്കപ്പെട്ടു. 9–ാം തീയതി ഒരുവിധം സുഖമായി തിരിച്ചുപോന്നു.

രോഗം വിട്ടുമാറിയിരുന്നില്ല. ആഗസ്റ്റ് പതിനൊന്നിനു് അങ്കമാലി ആശുപത്രിയിൽ താമസിച്ചു് ചികി

ത്സ തുടങ്ങി. ഹൃദ്രോഗം മൂർച്ഛിച്ച മരണാപകടത്തിലെത്തി. അന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥകർത്രി അങ്കമാലി മാർട്ടിൻ സെന്ററിൽ ജോലിയിലായിരുന്നു. അങ്ങോട്ടു് അറിയിച്ചെങ്കിലും ഞാനന്നു സ്ഥലത്തില്ലായിരുന്നു. തരിച്ചെത്തിയ ഉടനെ പിറേറന്നു കാലത്തു ആശുപത്രിയിലെത്തി രോഗിയെക്കണ്ടു. അപ്പോഴേക്കും പെട്ടെന്നുണ്ടായ അപകടനില നീങ്ങിയിരുന്നു. എങ്കിലും കല്ലൂർക്കാട്ടു് വീട്ടിലേക്കു് അറിയിച്ചു. അവർവന്നു.

അല്പം സുഖമായപ്പോൾ പതിവുള്ള പുഞ്ചിരിയോടെ അച്ചൻ പറയുകയാണു്. 'മരിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നു് ഞാനറിഞ്ഞു' എന്നു്. അപ്പോഴത്തെ ആ പുഞ്ചിരിയും മുഖഭാവവും ഇന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്നു.

21—ാം തീയതി ആശുപത്രിവിട്ടു. നീലീശ്വരത്തേക്കു പോയി. വാഴക്കുളത്തു കിടന്നു മരിക്കണമെന്നു് അച്ചനു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നി. അതേപ്പറ്റി ചോദിച്ചപ്പോൾ തന്റെ അഭിപ്രായമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. 'തലവന്മാർ നിശ്ചയിക്കട്ടെ' എന്നായിരുന്നു പ്രതികരണം.

എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബക്കാർ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചു, അച്ചൻ തങ്ങളുടെ അടുക്കൽ കിടന്നു മരിക്കണമെന്നു്. അവർ അധികാരികളുടെ പക്കൽച്ചെന്നു് അനുവാദംവാങ്ങി, 1966 നവംബറിൽ അച്ചനെ വാഴക്കുളത്തേക്കു കൊണ്ടുപോന്നു. ഡിസംബർ 1—ാം തീയതി കൊച്ചുജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാര്യയുടെ ഒന്നാം ചരമവാർഷികമായിരുന്നു. കർമ്മങ്ങളിൽ അച്ചൻ സംബന്ധിച്ചു.

ഫെബ്രുവരി 14, 15, 16 തീയതികളിലായിരുന്നു വാഴക്കുളത്തു നാല്പതുമണി ആരാധന. ക്ഷീണവും അസുഖങ്ങളും വകവയ്ക്കാതെ നീണ്ട മണിക്കൂറുകളും അച്ചൻ കുമ്പസാരക്കൂട്ടിൽ ചെലവഴിച്ചു. പിറേറദിവസം തുടങ്ങി അസുഖം കൂടുതലായി. 19—ാം തീയതിവരെ കുമ്പാനചൊല്ലി. 20 മുതൽ 24 വരെ തീയതികളിൽ മുടങ്ങി. 25, 26,

തീയതികളിൽ കുറെ കഷ്ടപ്പെട്ടാണെങ്കിലും കുമ്പാനച്ചൊല്ലി. 29–ാം തീയതി മുതൽ ക്ഷീണം വർദ്ധിച്ചു. അസുഖം വർദ്ധിക്കുന്നതുകണ്ട് വീട്ടുകാരെയും വിവരം അറിയിച്ചു. അതുമുതൽ സഹോദരീസഹോദരന്മാരുടെ പുത്രന്മാർ അടുക്കൽനിന്നു മാറാതെ ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. അങ്കമാലി ആശുപത്രിയിൽ വന്നാൽ രോഗം സുഖപ്പെട്ടേക്കുമെന്നൊരു അഭിലാഷം രോഗി പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. എങ്കിലും സ്ഥലത്തെ ഡോക്ടരുടെ അഭിപ്രായം ആദരിച്ചു് ആ ആഗ്രഹം ഉപേക്ഷിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. സുഖപ്പെടുക വിഷമമായിരുന്നു ഡോക്ടരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ.

ഈ ദിവസങ്ങളിലാണു് അച്ചന്റെ സഹോദരപുത്രൻ ഡോ. ചാക്കോ പഠനവും പരിശീലനവും കഴിഞ്ഞു ജർമ്മനിയിൽനിന്നു നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയതു്. ഡോക്ടരും രോഗിയെ പരിശോധിക്കയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായവും സുഖപ്പെടുക വിഷമമാണെന്നായിരുന്നു.

അന്ത്യനിമിഷംവരെ രോഗിക്കു സുബോധവും സംസാരശക്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ബന്ധുക്കളുടെയും പരിചയക്കാരുടെയുമെല്ലാം പ്രാർത്ഥന അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു് മരിക്കുന്നതിന്റെ തലേദിവസത്തെ ദീപികപ്പത്രത്തിൽ ഒരു പ്രസ്താവന നല്കിയിരുന്നു. അങ്ങനെയാണു് അങ്ങു വിദൂരമായ ഹൈറേഞ്ചിലെ അച്ചന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ജനങ്ങൾ ശൗര്യാരച്ചന്റെ മരണാസന്നനില അറിയാനിടയായതു്. പിറേറദിവസത്തെ പത്രത്തിൽ കണ്ട മരണവാർത്ത അവരെ ഞെട്ടിപ്പിക്കയും പൊട്ടിക്കരയിക്കയും ചെയ്തു.

മാർച്ചു് അഞ്ചാം തീയതി (ഞായറാഴ്ച) ഒമ്പതരമണിക്കാണു് മലനാട്ടിൽ ഇതിഹാസം സൃഷ്ടിച്ച ആ വീരജീവിതം സ്തംഭിച്ചതു്. മരിക്കുന്നതിന്റെ തലേദിവസം ഈ ഗ്രന്ഥകർത്രിയും അനുജത്തി സിസ്റ്റർ ലിസിയായും (ഇപ്പോൾ ലിസി ആശുപത്രിമഠത്തിലെ അധിപ) കൂടി സ്ഥലത്തെത്തിയിരുന്നെങ്കിലും ആശ്രമമുറിയിൽ സ്ത്രീ

കത്തിക്കു പ്രവേശനമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു കാണാൻ സാധിച്ചില്ല. ഞങ്ങൾ ചെന്നവിവരം അദ്ദേഹം അറിയുകയും കാണാനാഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. എല്ലാവർക്കും കാണാൻ സൗകര്യം ലഭിക്കുന്നതിനായി ഞായറാഴ്ച അച്ചനെ ഒരു പ്രത്യേക മുറിയിലേക്കു മാറ്റുന്നതിനു് അധികാരികൾ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതാണു്. പക്ഷേ, രോഗി അതിനുവേണ്ടി കാത്തില്ലെന്നുമാത്രം.

മരണത്തിനു് അല്പംമുമ്പും, ഞായറാഴ്ച കുർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിച്ചു വന്ന ബന്ധുമിത്രാദികളും മറ്റു ജനങ്ങളും അച്ചനെ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. അവരുടെ തലയിൽ കൈവച്ചനുഗ്രഹിച്ചു് അവർക്കെല്ലാം ഓരോ സ്മാരകപടം സമ്മാനിച്ചു.

ഒമ്പതരമണിയായപ്പോഴേക്കും അല്പം കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥത തോന്നി. അടുത്തുള്ള മുറികളിൽനിന്നു് വൈദികർ ഓടിയെത്തി. പെ. ബ. ആൽവരസച്ചൻ അവസാന ശുശ്രൂഷകൾ നല്കി. കർമ്മലസഭയിലെ തന്റെ സഹോദരങ്ങളുടെയും ബന്ധുമിത്രാദികളുടെയും പ്രാർത്ഥനാമദ്ധ്യേ ഈ ഭൂമിയിൽ വിശ്രമമെന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാതിരുന്ന ശൗര്യാരച്ചന്റെ പാവനാത്മാവു് നിത്യവിശ്രമത്തിനായി പറന്നുയർന്നു.

ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം നാലുമണിയോടുകൂടി മൃതദേഹം കൊവേന്തപ്പള്ളിയിൽ സ്ഥാപിച്ചു. ജനങ്ങൾ ധാരാളമായിവന്നു് അന്തിമാഭിവാദനം അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 6—ാം തീയതി പതിനൊന്നുമണിക്കാണു ശവസംസ്കാരകർമ്മം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതു്. കാലത്തു ദഫ്നിത്തോർ പെ. ബ. റൂഫീനസച്ചൻ പാട്ടുകുർബ്ബാനയർപ്പിച്ചു. 8.30—നു് കാനാട്ട ബ. ഫിലിപ്പച്ചൻ റാസചൊല്ലി. സുഖമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ പെ. ബ. ജനറാളച്ചൻ വന്നെത്തിയില്ല. പതിനൊന്നു മണിയോടെ ദഫ്നിത്തോർ പെ. ബ. റോമുളസച്ചന്റെ പ്രധാന കാർമ്മികത്വത്തിൽ ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങുകളാരംഭിച്ചു. പതിനൊന്നര ആയപ്പോഴേക്കും കോതമംഗലം മെത്രാൻ മാർ മാത്യു പോത്ത

നാമൂഴി വന്നുചേർന്നു. പള്ളിയിൽവച്ചു ചരമപ്രസംഗം നടത്തിയതു തുടിയൻപ്പാക്കൽ ബ. ജോസഫ് അച്ചനാണു്. കഥാപുരുഷന്റെ അപ്പസ്തോലിക തീക്ഷ്ണത, സേവനസന്നദ്ധത, ലളിതജീവിതം, സാധുജനസ്നേഹം എന്നിങ്ങനെ, കർമ്മനിരതമായിരുന്ന ആ ജീവിതത്തിന്റെ സവിശേഷതകളും, അദ്ദേഹം എടുത്തുപറഞ്ഞു അന്ത്യം വരെ കർമ്മലാരാമത്തിലാണു് ശൗര്യാരച്ചൻ കാലുറപ്പിച്ചു നിന്നതെങ്കിലും ആ കരളും കരങ്ങളും കേരളത്തിലെ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ കൂടെയായിരുന്നു. ഇടവക വൈദികർക്കും ഇടവകക്കാർക്കുമാണു് അച്ചനെക്കൊണ്ടു് കൂടുതൽ ഉപകാരം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു് എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊരു വാസ്തവം മാത്രമാണു്. ചരമപ്രസംഗകൻ അതു് അനുസ്മരിക്കയുണ്ടായി. ശൗര്യാരച്ചനെ പരിചയമുള്ള ഇടവക വൈദികർ അതു സമ്മതിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു്. മൂന്നു പ്രൊവിൻഷ്യാളച്ചന്മാരും 130—ഓളം വൈദികരും നിരവധി സന്യാസിനീസന്യാസികളുമടങ്ങിയ വലിയൊരുജനതതി തങ്ങളുടെ സ്നേഹംനിറഞ്ഞ അന്തിമാഭിവാദനങ്ങളുമായി ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങുകളിൽ സംബന്ധിച്ചു. അച്ചന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു പ്രവർത്തനരംഗമായിരുന്ന ഹൈറേഞ്ചിലെ വൈദികർക്കും ജനങ്ങൾക്കും സ്ഥലത്തിന്റെവിദൂരതകൊണ്ടു് വന്നെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ പലരും വന്നും അല്ലാതെയും പിന്നീടു് തങ്ങളുടെ ആദരവുകളും പ്രകടിപ്പിക്കയുണ്ടായി.

കൈമുത്തൽ, നഗരികാണിക്കൽ, ഫോട്ടോ എടുക്കൽ മുതലായ ചടങ്ങുകൾക്കുശേഷം കോതമംഗലം മെത്രാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഒരു ലഘുപ്രസംഗം ചെയ്തു. സന്യാസവൈദികന്റെയും ഇടവക വൈദികന്റെയും ഉത്തമമാതൃകയായിട്ടാണു തിരുമേനി ശൗര്യാരച്ചനെ എടുത്തുകാണിച്ചതു്. കോതമംഗലം രൂപതയ്ക്കു് പരേതൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളും അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം അനുസ്മരിച്ചു.

വന്ദ്യപിതാവിന്റെ പ്രധാനകാർമ്മികത്വത്തിൽ പള്ളിയോടു ചേർന്നുള്ള കല്ലറകളിൽ മുകളിലത്തെ നിരയിൽ പടിഞ്ഞാറുനിന്നു രണ്ടാമത്തേതിൽ ബ. ശൗര്യാരച്ചന്റെ

മൃതദേഹം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ അരശതാബ്ദക്കാലത്തിലധികം കേരളത്തിന്റെ കടൽത്തീരംമുതൽ സഹ്യന്റെ നിറുകവരെ വിശ്രമമില്ലാതെ അലഞ്ഞുനടന്നു നന്മ ചെയ്യുകയും പ്രസംഗിക്കയും ചെയ്ത അവിസ്മരണീയനായ ഒരു ബഹുമാന്യവ്യക്തിയുടെ ദൃശ്യരൂപം എന്നേയ്ക്കുമായി അനന്തതയിൽ മറഞ്ഞു.

ശൗര്യാരച്ചന്റെ കാലടികളെ പിന്തുടർന്നു കമ്മലയിലേക്കു് കയറിച്ചെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരന്റെ പുത്രന്മാരായ ബ. മക്കോസച്ചനും മാർസലച്ചനും പിതൃവ്യന്റെ അന്ത്യയാത്രയിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരാൾ മൈസൂറിലും ഇതരൻ പേർഷ്യയിലും (ഇറാനിലും) മിഷൻപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കയായിരുന്നു. സഹോദരപുത്രനും ഈശോസഭാംഗവുമായ ബ. ജോർജ്ജച്ചനും വിദൂരത്തായിരുന്നതുകൊണ്ടു് സന്നിഹിതനാകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇവരുടെയെല്ലാം അഭാവം കൂടംബാംഗങ്ങൾക്കു വലിയ കുണ്ഠിതത്തിനു കാരണമായി.

ശവസംസ്കാരാനന്തരം കൂടംബാംഗങ്ങൾ സാധുക്കൾക്കു് അരിവിതരണം നടത്തി.

ശവസംസ്കാരാദികർമ്മങ്ങളെല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും 7–ാം തീയതി മക്കോസച്ചനു വന്നെത്താൻ കഴിഞ്ഞു. കല്ലറയിങ്കൽ പാട്ടുകുർബ്ബാനയും ഒപ്പീസും നടത്തി.

എറണാകുളം, തിരുവനന്തപുരം, ചങ്ങനാശ്ശേരി, വരാപ്പുഴ, തൃശ്ശൂർ, പാലാ, തലശ്ശേരി, കോട്ടയം, കൊച്ചി, കോട്ടാർ, കൊല്ലം, കോഴിക്കോട്ടു്, കോതമംഗലം, തിരുവല്ല, വിജയപുരം എന്നിങ്ങനെ കേരളത്തിലെ എല്ലാ രൂപതകളിലും അതിരൂപതകളിലുമുള്ള മിക്ക ഇടവകകളിലും പല കന്യകാമഠങ്ങളിലും സ്ഥാപനങ്ങളിലും ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം ശൗര്യാരച്ചൻ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തുകയും മറ്റു് ആദ്ധ്യാത്മികശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

പന്ത്രണ്ടു്

സ്മരണയുടെ ശ്രീകോവിലിൽ

ലോകത്തിനു നന്മചെയ്തു കടന്നുപോയ മഹാത്മാക്കൾക്കു മരണമില്ലല്ലോ. സേവനത്തിന്റെ ബലിവേദിയിൽ അവരുടെ ഭൗതികശരീരം ദഹിച്ചു് ഈ മണ്ണിൽ ലയിച്ചുചേർന്നിട്ടുണ്ടാകും. എങ്കിലും തലമുറകളുടെ പൂജ്യസ്മരണകളിലൂടെ അവരെന്നും ജീവിക്കുന്നു.

വല്യച്ചനെപ്പറ്റിയുള്ള തന്റെ അറിവും ഓർമ്മകളും ഫാ. ക്രിസ്പിൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണു്: 'ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ വളരെ ധീരനും സേവനസന്നദ്ധനും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടു് ദ്രോഹം ചെയ്യുന്നവരോടും സ്നേഹത്തോടെ കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ചങ്കൂറ്റമുണ്ടായിരുന്നു.

ആത്മരക്ഷയിലുള്ള ശ്രദ്ധക്കാന്തിമൂലം പ്രയാസങ്ങൾ ഒന്നും വകവച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ ഇരുന്നു കമ്പസാരം കേൾക്കുന്നതിനുപോലും മടിതോന്നിയിരുന്നില്ല. പാപികളോടു് അനുകമ്പയോടെ വർത്തിച്ചിരുന്നു.

കാലംചെയ്ത ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തോടു വലിയ സ്നേഹവും ബഹുമാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. വന്ദ്യതിരുമേനിക്കു് സമ്മാനമായി ലഭിച്ചിരുന്ന പലഹാരങ്ങൾപോലും, സ്വന്തകൈയാൽ കെട്ടിപൊതിഞ്ഞു ബ. ശൗര്യാരച്ചന്റെ ബാഗിൽവച്ചു കൊടുത്തിരുന്നു എന്നു ശൗര്യാരച്ചൻതന്നെ എന്നോടു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

പരേതൻ ആഘോഷപ്രിയനല്ലായിരുന്നു. തിരുനാളുകൾക്കു് എന്നതിനെക്കാൾ ആരാധന, ധ്യാനപ്രസം

ഗങ്ങളും, കുമ്പസാരം തുടങ്ങിയ ആദ്ധ്യാത്മികസേവനങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു.

പ്രസംഗങ്ങളും ധാരാളം സംഭവകഥകളുംകൊണ്ടു് മോടിപിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. പറയുന്നതിൽതന്നെ ഒരു ആത്മാത്ഥത തെളിഞ്ഞുകാണാമായിരുന്നു. കഥകളും പറഞ്ഞു് കൂട്ടത്തെയും ജനങ്ങളെയും രസിപ്പിച്ചിരുന്നു. ദിവംഗതനായ കാളാശ്ശേരി പിതാവു് കഥകളും പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കാൻ ബ. ശൗര്യാരച്ചനോടു് ആവശ്യപ്പെടുമായിരുന്നു. സംശയപ്രകൃതി ഒട്ടുമില്ലായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു്''.

കേരളീയരുടെ പ്രത്യേകിച്ചും ഹൈറേഞ്ചിലെ കുടിയേറക്കാരുടെ സ്നേഹംനിറഞ്ഞ ഹൃദയങ്ങളിൽ ശൗര്യാരച്ചൻ ഇന്നും ജീവിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ സ്നേഹാദരവിൽ പൊതിഞ്ഞ ഈ സ്മരണ ഹൈറേഞ്ചിലെ മിക്ക പള്ളികളും രേഖപ്പെടുത്തി ശാശ്വതീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കണ്ടുകിട്ടിയ ഒന്നു രണ്ടെണ്ണത്തിന്റെ കോപ്പി താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

പൊതുയോഗം കൂടി

1969 ജനുവരിമാസം 26-ാം തീയതി മുറപ്രകാരം വിളിച്ചുകൂട്ടിയ പൊതുയോഗത്തിൽ ചെയ്ത തീരുമാനം.

ഈ പള്ളിയുടെ ആരംഭകനായ പെ. ബ. ശൗര്യാരച്ചൻ C. M. I. അവർകളുടെ ചരമദിനമായ മാർച്ചു് 5-ാം തീയതി എല്ലാവർഷവും ഓരോ ഒറക്കുബ്ബാനയും ചെറിയ ഒപ്പീസും പള്ളിച്ചെലവിൽ നിത്യകുബ്ബാനയായി നടത്തുന്നതിനു് യോഗം നിശ്ചയിക്കുന്നു.'

26-7-69-ൽ ഈ നിശ്ചയം മേലദ്ധ്യക്ഷൻ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അണക്കരപ്പള്ളിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതിന്റെ കോപ്പി

'ഹൈറേഞ്ച് മിഷനറി എന്നറിയപ്പെടുന്ന ആളും 1952–ൽ അണക്കരപ്പള്ളിയുടെ സ്ഥാപകനും കർമ്മലീത്താസഭാംഗവുമായ (വാഴക്കുളത്തു പുല്ലറമ്പിൽ വീട്ടിൽ) ബ. ശൗര്യാരച്ചന്റെ ആത്മശാന്തിക്കായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണദിവസമായ മാർച്ചുമാസം അഞ്ചാം തീയതി എല്ലാക്കൊല്ലവും പള്ളിച്ചെലവിൽ മരിച്ചവരുടെ ഒരു പാട്ടുകുർബ്ബാനയും ഒരു ചെറിയ ഒപ്പീസും.

ഇദ്ദേഹം 1952 മുതൽ 1957വരെ വികാരിയുമായിരുന്നു.'

ചങ്ങനാശ്ശേരി അതിരൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ മാർ കാവുകാട്ടതിരുമേനിയുടെ കല്പനപ്രകാരം മേൽക്കാണുന്ന യോഗതീരുമാനത്തിനു അംഗീകാരം കിട്ടിയിട്ടുള്ളതാണു''.

ഇതുപോലെ വേറെ ചില പള്ളികളിലും ഉണ്ടു. തഹസീൽദാരുപാറ (ആനവിലാസം) പള്ളിയിലും നെച്ചിത്തൊഴുപള്ളിയിലും എല്ലാക്കൊല്ലവും മാർച്ചു അഞ്ചാം തീയതി ശൗര്യാരച്ചനുവേണ്ടി പാട്ടുകുർബ്ബാനയും ഒപ്പീസും നടത്തുന്നുണ്ടു.

ശൗര്യാരച്ചൻ ഹൈറേഞ്ചിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള പന്ത്രണ്ടുപള്ളികളിലും ഉണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി ഇന്നും സൂക്ഷിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും. അദ്ദേഹം വാങ്ങിക്കൊടുത്ത പള്ളിസാമാനങ്ങളിൽ ചിലതാകാമതു.

ശൗര്യാരച്ചനെപ്പറ്റി നിരവധി മധുരസ്മരണകളും ഇന്നും ഹൈറേഞ്ചിലെ ജനങ്ങളും അയവിറക്കുകയാണു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷവും അവരിൽ ചിലർക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളും ലഭിച്ചതായി പറയുന്നുണ്ടു. 66–ാം മൈൽ പള്ളി ഇടവക പ്ലാത്തോട്ടത്തിൽ വക്കി എന്ന ആളും പറയുന്നു:

'ഭാര്യക്കു് പ്രസവത്തിന്റെ അസുഖം ആയി. സ്ഥലത്തുള്ള ഡോക്ടരുടെ ചികിത്സകൊണ്ടു് പറയത്തക്ക സുഖമോ പ്രസവമോ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഒരു വിശുദ്ധനോടെന്നപോലെ ബ. ശൗര്യാരച്ചന്റെ നേക്കു് നേർച്ചനേന്നു പ്രാത്ഥിച്ചു. ഭാര്യ ഒരു ആൺകുട്ടിയെ പ്രസവിക്കുകയാണെങ്കിൽ ബ. ശൗര്യാരച്ചന്റെപേർ ഇട്ടുകൊള്ളാമെന്നു്. ഇങ്ങനെ നേന്നതിന്റെ പിറേറദിവസം ഭാര്യ പ്രസവിച്ചു, ഒരു ആൺകുട്ടിയെ. രോഗിണിയായ ഭാര്യയുടെ പ്രസവം പ്രതീക്ഷിച്ചതിലും സുഖമായി ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ നടന്നു. ഇപ്രകാരം സംഭവിച്ചതു ശൗര്യാരച്ചനോടു പ്രാത്ഥിച്ചതിന്റെ ഫലമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു'.

ഈ കുട്ടിക്കു് ശൗര്യാരച്ചന്റെ പേരുതന്നെയാണു മാമ്മോദീസയിൽ നൽകപ്പെട്ടതു്. ആ കുട്ടിയിലും അവന്റെ വംശപരമ്പരയിലും ശൗര്യാരച്ചൻ തുടന്നുജീവിക്കുന്നതിനു് ഈ സംഭവം ധാരാളം മതി. അങ്ങനെ എത്രയെത്ര സംഭവങ്ങളാ ആ മനുഷ്യസ്നേഹിയെ അവരുടെ ഇടയിൽ ചിരംജീവിയാക്കിയിരിക്കുന്നു.

അനുബന്ധം

യുഗപ്രഭാവനായ യോഗീശൻ

(1967 മെയ്‌ലക്കം 'കർമ്മലകുസുമ'ത്തിൽ ശൗര്യാര ച്ചനെപ്പററി ഗ്രന്ഥകർത്രി എഴുതിയ ഗദ്യകവിത)

ചലനരഹിതമായ ആ കണ്ണുകളിലേക്കുനോക്കി ഞാൻ നിന്നു; കദനത്തിന്റെ ഉടക്കുനൂലിൽ മുറുകി, തേങ്ങിക്കരയുന്ന ഹൃദയത്തോടെ.

അല്ല: ഞാനെന്തിനു കരയണം? ഹൃദയത്തിന്റെ അന്തരാളങ്ങളിൽ എന്തിനീ നൊമ്പരം. ആത്മാവിന്റെ അണിയറകളിൽ എന്തിനീ മരവിപ്പ്. വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും കണ്ണിന്റെ നീലത്തടാകത്തീരത്തു കണ്ണുനീരിന്റെ വെൺമുത്തുമാലയുമായി വന്നുനില്ക്കുന്ന ഇവളാര്; ആരെ സ്വീകരിപ്പാൻ?

ശരിയാണ്. കണ്ണുനീരിന്റെ ഈ താഴ്‌വരയിൽ ഇടറാത്ത കാലുകളോടെ, ഇതിഹാസകഥകം നെയ്‌തെടുത്തുകൊണ്ട് നടന്നുനീങ്ങിയ ഒരു ധീരസേനാനിയുടെ ശവമഞ്ചത്തിലല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഞാനെവിടെ അർപ്പിക്കണം എന്റെ ഹൃദയം കൊരുത്തൊരുക്കിയ ഈ ബാഷ്പമാല്യം? അർപ്പിതജീവിതത്തിന്റെ അഴകും ആഴവും എന്നെ പഠിപ്പിച്ച വാത്സല്യനിധിയായ പിതാമഹസോദരാ, അങ്ങേയ്ക്കെന്റെ കൃതജ്ഞതനിറഞ്ഞ അഭിവാദനങ്ങൾ.

ആ നിമിഷങ്ങൾ. അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള നിമിഷങ്ങൾ—അനുസ്മരണകളുടെ വാടാമലരുകളാണവയെല്ലാം.

ജീവിതത്തിന്റെ പൊൻപ്രഭാതത്തിൽ അമ്മയുടെ കൈത്തുമ്പുപിടിച്ച് ഉരുണ്ടുവീണും പിടഞ്ഞെണീറ്റും ആനന്ദത്തിന്റെ മണികിലുക്കവുമായി നടന്നകാലത്തു് ആ മുഖത്തേക്കു്

ഞാനെത്രനേരം നോക്കി നിന്നിട്ടുണ്ട്. ആ ശരീരത്തെ പൊതിഞ്ഞിരുന്ന കർമ്മല സഭയുടെ കാഷായ വസ്ത്രംപോലും എന്നിൽ ഭീതി ഉളവാക്കിയില്ല. എങ്ങനെ ഭയപ്പെടാൻ? ആഴിയുടെ അഗാധത്തെ വെല്ലുന്ന വാത്സല്യനിർഭരമായ ഒരു ഹൃദയമല്ലേ ആ കാഷായവസ്ത്രത്തിനുള്ളിൽ സ്പന്ദിക്കുക. ശരത്ചന്ദ്രിക പോലെ ആ ശാന്തമായ മുഖത്തു നിന്നും ആ പരുപരുത്ത കറുത്ത വസ്ത്രങ്ങൾക്കു മീതെ പരന്നൊഴുകുന്ന പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളായ ഞങ്ങൾ എങ്ങനെ വശീകൃതരാകാതിരിക്കും. ആ കൈകൾക്കുള്ളിലമരുമ്പോൾ, മടിയിലിരുന്ന് വാചാലമായ ആ കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കി നോക്കി ആ കൈകളിൽ നിന്ന് പലഹാരങ്ങൾ വാങ്ങിത്തിന്നുമ്പോൾ ആ വസ്ത്രത്തിന്റെ പരുപരുപ്പ് ഞങ്ങളുടെ പിഞ്ചിളംമേനികളിൽ രോമാഞ്ചമേ ഏകിയിട്ടുള്ളൂ.

ഞങ്ങൾ വളർന്നു; വൈദികജീവിതത്തിന്റെ ദിവ്യാനുഭൂതികൾ അദ്ധ്യാത്മിക പരിവേഷം ചാർത്തിയിരുന്ന ഒരു കുടുംബാന്തരീക്ഷത്തിൽ, ആ പ്രഭാപ്രസരം ഞങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളിലേക്ക് ചൂഴിഞ്ഞിറങ്ങുവാൻ വൈദഗ്ദ്ധ്യപൂർവ്വം അങ്ങു ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. ദിവ്യമായ ആ ഹാനത്തിന്റെ നിശബ്ദമായ—സുശക്തമായ—സംഗീതധാരയിൽ അപഹൃതചിത്തരായി 'ദൈവത്തിന്റെ പുൽമേടുകളിലേക്ക് ഞങ്ങൾ പദം വച്ചടുക്കുന്നതു സംതൃപ്തി തുളുമ്പുന്ന നയനങ്ങളോടെ അങ്ങു നോക്കി നിന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമായ അനുഗ്രഹങ്ങളെ സമൃദ്ധമായി ഞങ്ങൾക്കാശംസിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങയുടെ അഭിഷിക്തകരങ്ങളെ ഞങ്ങളുടെ ശിരസ്സിന്മേൽ വിശ്രമിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഓ—ഞങ്ങളനുഭവിച്ച അദ്ധ്യാത്മികനിർവൃതി എത്ര അഗാധമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇനി ഇല്ല..അനുഗ്രഹിക്കുവാനായി ആ പൂശപ്പെട്ട കരങ്ങൾ ഇനി ഞങ്ങളുടെ ശിരസ്സിനുമേൽ ഉയരില്ല.

എങ്കിലും ഞങ്ങൾ ധന്യരാണ്. അങ്ങു നടന്ന നീങ്ങിയ വഴിത്താരയിലൂടെ നടക്കുവാനാണു ഞങ്ങളുടെ പാദങ്ങൾ വെമ്പുക. അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെന്തിന് ജീവിതാനന്ദ

ങ്ങളുടെ മധുര ചഷകങ്ങളും തള്ളിനീക്കിയിട്ട്, വച്ചുനീട്ടിയ പ്രശസ്തിയുടെ ദീപസ്തംഭങ്ങളും തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചിട്ട് അങ്ങയുടെ കുഞ്ഞുമക്കളും ഇറാക്കിലെ രക്തപ്പുഴയൊഴുകാറുള്ള തെരുവുകളിൽക്കൂടി, മൈസൂറിലെ മുളംകാടുകളിൽക്കൂടി, മധുരയിലെ ശൂന്യമായ ചെമ്മണ്ണിൽക്കൂടി, വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലെ അവശന്മാരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽക്കൂടി, കേരളത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഗ്രാമവീഥികളിൽക്കൂടി കുഞ്ഞാടുകളുടെ പിന്നാലെ വിയർത്തൊലിച്ച് ഓടി നടക്കുന്നു?

ഉയർന്നുവരുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഞങ്ങളുടെ കാലുകളും ഇനി പതറില്ല; വണ്ടൻമേട്ടിലെ കാട്ടാനകളുടെയിടയിലൂടെ ഓടിനടന്ന് അങ്ങയുടെ കുഞ്ഞാടുകളെ അങ്ങു രക്ഷിച്ചെടുത്ത വീരസാഹസിക കഥകളും ഞങ്ങളും ആവോളം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ശത്രുക്കളുടെ വെല്ലുവിളികൾക്കു മുമ്പിലും ഞങ്ങളിനി കുലുങ്ങില്ല; സംവത്സരങ്ങളുടെ പഴക്കം ചെന്ന വൈരാഗ്യത്തിന്റെ (വിദ്വേഷത്തിന്റെ) ഇരുമ്പുചങ്ങലകളിൽ മുറുകിക്കിടന്ന, മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ശത്രുതയുടെ നൂറു നൂറു കേസ്സുകളെ, സ്നേഹത്തിന്റെ എണ്ണ പകർന്ന് മന്ദം മന്ദം അഴിച്ചു മാറ്റുന്നതു ഞങ്ങളും നോക്കി നിന്നു കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

പ്രേഷിത ജീവിതമെന്തെന്നു പഠിക്കുവാൻ തുറന്നുവച്ച ഒരു പുസ്തകമായിരുന്നു അങ്ങ്. ആശ്രമത്തിന്റെ ആവൃതികൾക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി നില്ക്കേണ്ടതല്ല അർപ്പിത ജീവിതത്തിന്റെ കർമ്മപരിധികളും എന്ന് മലനാടിന്റെ അതിർത്തിമുതൽ അതിർത്തി വരെ അരശതാബ്ദത്തോളം കാലം പ്രതിധ്വനി സൃഷ്ടിച്ച അങ്ങയുടെ സുവിശേഷപ്രഭാഷണങ്ങളും ഞങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. പാപമോചനവേദികളിൽ മണിക്കൂറുകളും ചിലവഴിക്കുന്ന വൈദികൻ ക്രിസ്തുനാഥൻ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതുപോലെ വിളഞ്ഞു കിടക്കുന്ന സമൃദ്ധമായ വയലിൽ അരിവാളും പിടിച്ചിറങ്ങിയ തളരാത്ത കൊയിത്തു കാരനാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ എനിക്ക് അങ്ങയുടെ ജീവിതത്തിലേക്കൊന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയാൽമതി.

പ്രേഷിതത്വത്തിന്റെ പ്രഭാകിരണങ്ങൾ തുലികത്തുമ്പിലൂടെ കുടുംബങ്ങളുടെ ഉള്ളറകളിലേക്കു് ഒഴുക്കിവിടുവാനും അങ്ങു വിസ്മരിച്ചില്ല. 'നമ്മുടെ കുടുംബജീവിതക്കാർ' 'നമ്മുടെ ബാലികാബാലന്മാർ', 'എന്റെ ആദ്യകുർബ്ബാന സ്വീകരണം', 'പൊതുജനധ്യാനങ്ങൾ', 'വിവാഹവും വിവാഹിതരും' തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഓരോ പേജുകളും സംതൃപ്തമായ ഒരു കുടുംബം സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുവാൻ ബോധപൂർവ്വം വിത്തു വിതയ്ക്കപ്പെട്ട വിളനിലങ്ങളാണു്.

വിശ്രമജീവിതത്തിന്റെയോ സുഖജീവിതത്തിന്റെയോ മധുരമായ പ്രലോഭനങ്ങളും ഞങ്ങളെ ഇനി അടിപ്പെടുത്തില്ല. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ പരാധീനതകളും, രോഗത്തിന്റെ അവശതകളും സ്വന്തം ശരീരത്തിൽ കൂടി പാർപ്പുറപ്പിച്ചിട്ടും ആവശ്യത്തിന്റെ വിളികൾക്കു പിന്നാലെയൗവ്വനത്തിന്റെ ചുറുചുറുക്കോടെ പാഞ്ഞെത്തുന്ന ആ ധാർമ്മികപ്രബുദ്ധതയും മാനസികചൈതന്യവും ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളുടെ ശ്രീകോവിലുകളിൽ കെടാവിളക്കു കൊളുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

വേർപാടിന്റെ ശൂന്യതയിൽ, വേദനയുടെ ചണനാരുകളിൽ ഹൃദയം കുരുങ്ങിക്കിടന്നിട്ടും അഭിനന്ദനത്തിന്റെ പൂച്ചെണ്ടുകളുമായി എന്റെ കൈകൾ ഉയരുകയാണു്.

അങ്ങയുടെ ഭൗതികാവശിഷ്ടത്തിനുമുമ്പിൽ തേങ്ങുന്ന ഹൃദയത്തോടെ നിലകൊണ്ടപ്പോൾ, ഉപകൃതരായ ജനസഞ്ചയം കൃതജ്ഞതയുടെ സ്നേഹോപഹാരങ്ങളുമേന്തി ഒരു നോക്കുകാണുവാൻ ആ ശവമഞ്ചത്തിനുചുറ്റും തിക്കിത്തിരക്കി വട്ടമിട്ടപ്പോൾ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഒരു വാക്യശകലത്തിന്റെ സാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനു ഞാൻ സാക്ഷിയാകുകയായിരുന്നു. 'അങ്ങു് ഇനി ലോകത്തിന്റെ സ്വത്താണു്'.

പക്ഷേ, ഹൃദയത്തിന്റെ മണിയറയിൽ അങ്ങേക്കു വേണ്ടി ഒരു പനിനീർപ്പൂ വിരിഞ്ഞുനിൽപുണ്ടു്. അതി

ന്റെ മധുവറയിൽ നിഷ്കന്മഷമായ സ്നേഹത്തിന്റെ തു
മധുനിറഞ്ഞുനിൽപുണ്ട്. മറവിയുടെ കരിനിഴലുകൾക്കു
കടന്നുവരാൻ കഴിയാത്ത നിതാന്തസ്മരണയുടെ പൂനിലാ
വു് ഹൃദയത്തിന്റെ മണിമുറ്റത്തൊഴുകിനിൽപ്പുണ്ടു്.

വേർപാടിന്റെ വ്യഥകൾക്കു തലനീട്ടാൻ കഴിയാ
ത്ത സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ മലർവാടികളിൽ, സായാഹ്നമില്ലാ
ത്ത ദിവ്യസൂര്യന്റെ പ്രഭാതരശ്മികളിൽ കുളിച്ചുനിൽക്കു
ന്ന സീയോന്റെ തീരങ്ങളിൽ ദിവ്യകുഞ്ഞാടിന്റെ കരവ
ലയങ്ങളിൽ നാം ഒരുമിച്ചുചേരുംവരെ ആ പനിനീർപ്പൂ
കൊഴിഞ്ഞുവീഴില്ല. വിണ്ണിന്റെ വെൺമേടകളിലിരു
ന്നു് സ്വർഗ്ഗീയമായ തുമഞ്ഞു് അനുസ്യൂതം അങ്ങു് അതിൽ
പൊഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ മതി. വാത്സല്യനിധിയായ
എന്റെ 'അപ്പാപ്പ', ഒരിക്കൽക്കൂടി അങ്ങേക്കു് അഭിനന്ദന
ത്തിന്റെ വാടാത്ത പൂച്ചെണ്ടുകൾ.

അനുബന്ധം II

ശൗര്യാരച്ചന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ

ബ. ശൗര്യാരച്ചന്റെ മാതാപിതാക്കളും സഹോദരീ സഹോദരങ്ങളും പത്തുപേരും.

പിതാവു് മാത്തു ഔസേപ്പു് 1843–ൽ ജനിച്ചു. വല്യപ്പന്റെ പേരു് മാത്തു, വല്യമ്മ മറിയവും. വല്യമ്മ ആരക്കുഴ പാംകോട്ടു കുടുംബാംഗമാണു്.

അപ്പനു് ഏകസഹോദരിയെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അവരെ വിവാഹം കഴിച്ചതു് കൊച്ചുമുട്ടത്തു മത്തായി വക്കിയാണു്. ഇവർ തുരുത്തേൽ താമസിച്ചു.

ശൗര്യാരച്ചന്റെ അമ്മകൊച്ചുമുട്ടത്തു മത്തായി വക്കിയുടെ സഹോദരി ഏലീശ്വായാണു്. ഏലീശ്വാക്കു വക്കിയെക്കൂടാതെ തൊമ്മൻ, ചെറിയ എന്നീ സഹോദരന്മാർ വീട്ടിലും, ബ. ദൊമ്മനീങ്കോസച്ചൻ കൊവേന്തയിലും, ബ. മത്തായിഅച്ചൻ ഇടവകയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. അമ്മ ഏലീശ്വായുടെ മൂത്ത സഹോദരിയെ പിറവത്തു് പൂനക്കാട്ടും, രണ്ടാമത്തെ സഹോദരിയെ കാവന മഞ്ചേരിലും, മൂന്നാമത്തെ സഹോദരിയെ ആരക്കുഴ കോണെങ്കല്ലുങ്കലും (മാതെക്കൽ) വിവാഹം ചെയ്തു.

അപ്പൻ മാത്തു ഔസേപ്പു് ജ്വരപ്പനി മുഖാന്തിരം 1890 സെപ്റ്റംബർ 29–ാം തീയതി വ്യാഴാഴ്ച അർദ്ധരാത്രിയിൽ 49–ാമത്തെ വയസ്സിൽ നിര്യാതനായി. സ്വപിതാവിനെ മകൻ അനുസ്മരിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്. 'അപ്പൻ ദൈവത്തിനും കുടുംബത്തിനും മനുഷ്യക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ട വനായിരുന്നു. ദൈവവിശ്വാസമുള്ള ഒരു ഭക്തനും, പരോപകാരതല്പരനും സൗമ്യനും, കൃത്യനിഷ്ഠയുള്ളവനും, അദ്ധ്വാ

നപ്രിയനും, ഭാര്യയെക്കുറിച്ചും മക്കളെക്കുറിച്ചും വളരെ ആ കുലചിന്തയുള്ളവനും, അവരെ സ്നേഹിക്കുകയും സംരക്ഷി ക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനുമായിരുന്നു'

അമ്മ ഏലീശ്വായുടെ മരണവൃത്താന്തം മകൻ ഇങ്ങ നെ വിവരിക്കുന്നു. '1912 മാർച്ചു് 19—ാം തീയതി മാർ യൗസേപ്പു് പിതാവിന്റെ മരണത്തിരുനാളിൽ കൊവേ ന്തയിൽ പോയി ആണ്ടു കുമ്പസാരവും കുബ്ബാനയും കഴി ച്ചു വീട്ടിൽ വന്നു. കുറേശ്ശെ പനിയും തുടങ്ങി. സാരമായി ആക്കം തോന്നിയില്ല. പക്ഷെ, പനി പെട്ടെന്നു വർദ്ധി ച്ചു. 1912 മേയു് 30—ാം തീയതി ഞായറാഴ്ച വെളുപ്പിനു, അമ്മ ക്ഷീണംകൊണ്ടു്, കൊന്തയും കൈയിൽ പിടിച്ചു് കിടന്നുകൊണ്ടും, മറവർ മുട്ടുകുത്തിക്കൊണ്ടും പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കയിൽ, യാതൊരു വിഷമവും, വാ യുവിന്റെ ഇളക്കവും ശല്യവും കൂടാതെ, കൊന്തയും കൈ യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് കർത്താവിൽ നിദ്ര പ്രാപിക്കയാ ണുണ്ടായതു്. മരിക്കുമ്പോഴ അമ്മയ്ക്കു് 60 വയസ്സുണ്ടായി രുന്നു''.

''അമ്മയുടെ ആണ്ടു തികയുന്നതിനു മുമ്പു് അമ്മയുടെ ആ ങ്ങളമാരും ഞങ്ങളുടെ അച്ചന്മാരുമായ കൊച്ചു മുട്ടത്തു് പാ റെക്കണ്ടത്തിൽ തൊമ്മനും, ബ. മത്തായി അച്ചനും, ചെ റിയായും മരിച്ചു. ബ. ദൊമ്മിനീക്കോസച്ചൻ ചരമം പ്രാ പിച്ചതു് 1908 ൽ, 61—ാമത്തെ വയസ്സിലാണു്.

ശൗര്യാരച്ചന്റെ സഹോദരങ്ങളിൽ മൂന്നുപേർ ചെറു പ്പത്തിലെ മരിച്ചു. ബാക്കിയുള്ളവരുടെ മരണ തീയതി കളും താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ഔസേപ്പു് വറുഗീസു് 78 വയസു് 1947 ജൂലൈ 22 ചൊവ്വ

ഭാര്യ ത്രേസ്യ(മാതേയ്ക്കൽ) 84 വയസു് 1957 സെപ്റ്റംബർ 19 വ്യാഴം

ഔസേപ്പ് ചാക്കൊ 77 വയസ് 1950 മേയ് 24, ബുധൻ

ആദ്യഭാര്യ കൊച്ചേലി (കപ്യാരുമല) 1904 ഫെ. 7

പുനർവിവാഹത്തിലെ ഭാര്യ മാമ്മി (കൊട്ടാരത്തിൽ) 1965 ഡിസംബർ 1, ചൊവ്വ

ഔസേപ്പ് മത്തായി 19 വയസ് 1905 മെയ് 7

ഔസേപ്പ് കുഞ്ഞുതൊമ്മൻ 27 വയസ് 1919 മാർച്ച് 19

ഭാര്യ റോസ (കളമ്പാട്ടേൽ) 67 വയസ് 1961 ജാനുവരി 27

പെങ്ങൾ മറിയം (കുഞ്ഞുപെണ്ണ്) നമ്പെലിൽ 55 വയസ് 1931 മെയ് 11

പെങ്ങൾ ബ. സി. മരിയഞ്ചല (ഏലീശ്വാ) 22 വയസ് 1906 സെപ്റ്റംബർ 12

പെങ്ങൾ ത്രേസ്യ (കാക്കനാട്ട്) 40 വയസ് 1927 ജൂലൈ 25

അനുബന്ധം III

കളത്തികുടുംബശാഖകൾ

പുല്ലറമ്പിൽ കുടുംബം കളത്തികുടുംബത്തിലെ രണ്ടാം ശാഖയാണു്. കളത്തിൽകുടുംബം കാവന വെട്ടപ്പാറയ്ക്കൽ കുടുംബത്തിന്റെ ശാഖയും. ആരക്കുഴ എടമനക്കുടുംബമാണു് തറവാട്ടു്

കളത്തികുടുംബത്തിലെ കാരണവർ മാത്തു വിവാഹം കഴിച്ചതു് തലയോലപ്പറമ്പു് ഇടവക കൊല്ലംപറമ്പിൽ കുടുംബത്തിൽനിന്നായിരുന്നു. മറിയാമ്മ എന്നായിരുന്ന പേർ. വളരെ സമർത്ഥയും സർക്കാർ കാര്യങ്ങളിൽ നല്ല പരിജ്ഞാനവും കഴിവുമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സ്ത്രീരത്നമായിരുന്ന അവർ. 'കളത്തിമുത്തി' എന്ന അപരനാമത്താൽ ഈ മഹതി വിളിക്കപ്പെടുകയും അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.* അവർക്കു് മൂന്നു പുത്രന്മാരും ഒരു പുത്രിയുമുണ്ടായിരുന്നു. മൂത്തമകൻ കളപ്പുരയ്ക്കൽ മാത്തു അയ്പ്പു്. കളപ്പുരയ്ക്കൽ കുടുംബത്തിന്റെ ശാഖകളാണു് തലയ്ക്കൽ, എടപ്പഴം, പാടത്തിൽ, തുരുത്തേൽ തുടങ്ങിയ കുടുംബങ്ങൾ.

രണ്ടാമത്തെ മകൻ പുല്ലറമ്പിൽ മാത്തുവർഗ്ഗീസു്. ഇതിന്റെ ഉപശാഖകളെല്ലാം അതേ പേരിലാണു് അറിയപ്പെടുന്നതു്.

മൂന്നാമത്തെ മകൻ കൊട്ടപ്പള്ളിൽ മാത്തു ഉതുപ്പു്. ഇതിന്റെ ഉപശാഖകളാണു് മലേക്കുടി, നെല്ലിക്കുന്നേൽ, ഇഞ്ചുപ്പാക്കൽ കുന്നേൽ തുടങ്ങിയ കുടുംബങ്ങൾ.

ഏകപുത്രിയുടെ പേർ കൊച്ചുമറിയം എന്നാണു്.

* (എടമനക്കുരിശ്ശും എടമനക്കുടുംബവും. പ. 16-17)

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.
Cl. No. 1308 Acc. No 61590
This book should be returned on or before the date last stamped below.

7 APR 1975
17 MAY 1975

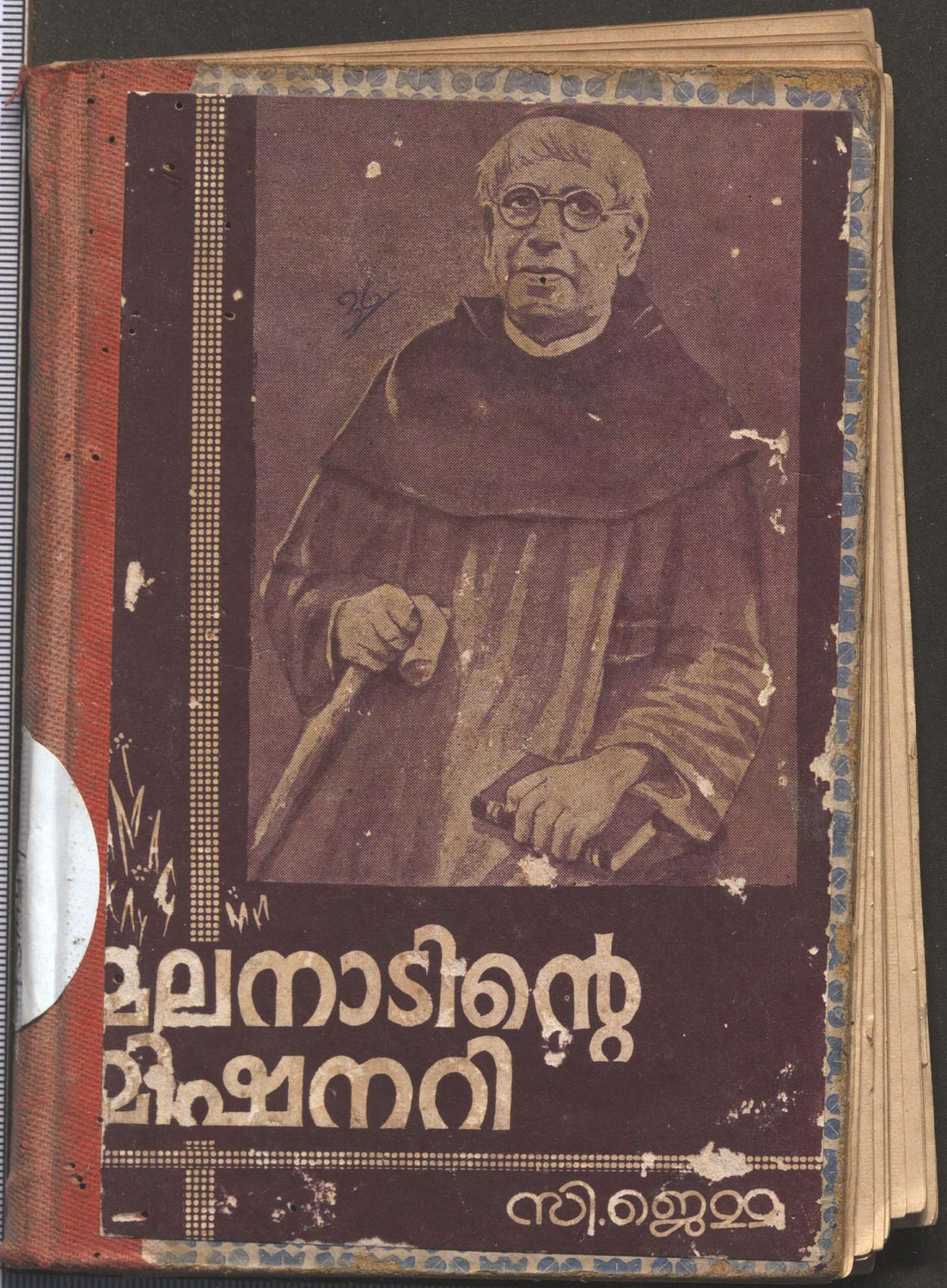
മലനാടിന്റെ മിഷനറി

ജെമ്മ

ആത്മരക്ഷായജ്ഞത്തിൽ ബദ്ധദീക്ഷനായി മല്ലയോരങ്ങളിൽ വിയർത്തൊലിച്ചു വേലചെയ്തിരുന്ന ഒരു കർമ്മയോഗിയുടെ ജീവിതകഥയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തം. ലളിതമാണ ഭാഷ; ഒരു നോവൽപോലെ ആകർഷകം ആസ്വദിക്കാവുന്ന പ്രതിപാദനം. ക്രിസ്തുവിന്റെ ചെയ്തികൾക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ട സന്യാസിനികൾക്കും പുരോഹിതന്മാർക്കും പ്രേഷിത പ്രയാണങ്ങളിൽ ഒന്നാന്തരം കൈവിളക്കായിരിക്കുമീ കൃതി എന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. ലോകോത്തരങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾക്ക് ഏറ്റം പ്രാമുഖ്യമരുളിയും, ജീവിതസരണി സുഗന്ധസുഖദായകമാക്കിയും, പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിജയിപ്പിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രമോഹിക്കുന്നവരെ ഈ ജീവചരിത്രം തുറിച്ചുനോക്കുകയാണ് എന്നു തോന്നുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ മാറ്റുരച്ചുകാട്ടുന്ന നികഷം ത്യാഗമാണെന്നു ജീവിതംകൊണ്ടു വിളിച്ചറിയിച്ച ഒരു ആചാര്യനായിരുന്ന ആ മിഷനറി അദ്ധ്വാനവും പ്രാർത്ഥനയും മാത്രം കൈമുതലാക്കി സ്വീകരിച്ച്, എവിടെയും എളിയ നിലയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു ജനസേവനരംഗത്തു വൻകാര്യങ്ങൾ സാധിച്ച അനന്യസ്നേഹയുടെ മാതൃകയെ കൺമുമ്പിൽ നിർത്തുന്ന വൈദികരും സന്യാസികളും ധാരാളമുണ്ടാകട്ടെ, ഈ വാത കാൽ യുഗത്തിൽ എന്നു നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം. ഏതു ജീവിതരീതി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കും ആദ്ധ്യാത്മപ്രകാശത്തിനു ഏറെ പ്രയോജനപ്രദമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം എന്നതിനെ എടുത്തു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു മടിക്കുന്നു. പുണ്യാത്മാവും—പാണ്ഡിത്യവും ശൗര്യാരച്ചനയും—കേരളകേസരിയുടെ ചരിത്രം ജീവിയിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകർത്രി ചെയ്ത പരിശ്രമം ശ്ലാഘനീയമത്രെ. ആ യേശുപ്രാണേശ്വരിയുടെ തുലികയിൽനിന്നും നിരന്തരം പല [illegible]

പ്രസാധകൻ

[illegible]

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org